

کتابخانه خانوادہ عالیہ چشتیہ: احمد آباد، ہند

نام کتاب : مرآۃ الاولیاء

مصنف : رشید الدین محمد دلا آغہ چشتی

تعداد ورق : ۱۵۲ ورق

تسمیہ کنندہ : دکنر نمبر و دیگر خود چمیری

سرفہ : ۷۵, ۸, ۲۵

هذه فهرس الكتاب مرة الاوليا

١	حوت كرد علي لم صلح	١٦	حوت خواج ابوبيرة البصري
٢	حوت ابوبكر صديق رضي الله عنه	١٧	حوت خواج محمد بن منصور
٣	حوت عمر بن الخطاب رضي الله عنه	١٨	حوت خواج ابوسحاق السبيعي
٤	حوت عثمان بن عفان رضي الله عنه	١٩	حوت شيخ ابوالحسن
٥	حوت علي بن ابي طالب رضي الله عنه	٢٠	حوت خواج ابو محمد طبرستان
٦	حوت امام حسن رضي الله عنه	٢١	حوت خواج ابوسوق فست
٧	حوت امام حسين رضي الله عنه	٢٢	حوت خواج قتيبة بن سعيد
٨	حوت خواج ابوسري قزويني	٢٣	حوت خواج حاجي كريف زرندي چيني
٩	حوت كميل بن زياد رومي	٢٤	حوت خواج عتيق بن محمد رومي
١٠	حوت قاضي كركم بن ثمان رومي	٢٥	حوت خواج حبيبي بن طبرستان
١١	حوت خواج جلال الدين رومي	٢٦	حوت خواج قتيبة بن سعيد بخارا
١٢	حوت خواج عبد الوهاب بن زيد	٢٧	حوت خواج محمد بن طبرستان
١٣	حوت خواج فيصل بن عباس رومي	٢٨	حوت خواج بابا شيخ فرزند محمد
١٤	حوت خواج ابوالحسن اديبي	٢٩	حوت غوثك بن ابوالهي زكوي
١٥	حوت خواج محمد بن محمد	٣٠	حوت شيخ ابوسوق طبرستان

۳۱ حوت شیخ حسن بر شاخ جوس ۱۰
 ۳۲ حوت شیخ فخر الدین زنجانی ۱۰
 ۳۳ حوت بابا حاجی اتی ۱۰
 ۳۴ حوت قاضی محمد علی ناگور سرمد ۱۰
 ۳۵ حوت شیخ عبداللہ تبریزی ۱۰
 ۳۶ حوت شرف الدین بانی ۱۰
 ۳۷ حوت شیخ بدر الدین غزنوی ۱۰
 ۳۸ حوت امام الدین ابوال ۱۰
 ۳۹ حوت شیخ فخر الدین بربر ۱۰
 ۴۰ حوت شیخ نجیب الدین التوحید ۱۰
 ۴۱ حوت کاتب الدین مبارک ۱۰
 ۴۲ حوت شیخ نظام الدین المولود ۱۰
 ۴۳ حوت خواجہ عبدالعزیز زازا ۱۰
 ۴۴ حوت شیخ بران الدین ۱۰
 ۴۵ حوت شیخ عارف ۱۰
 ۴۶ حوت شیخ محمد نور ۱۰
 ۴۷ حوت بدر الدین سیاح ۱۰
 ۴۸ حوت شیخ اسماعیل حوت گنجشکر ۱۰
 ۴۹ حوت شیخ نظام الدین حوت گنجشکر ۱۰
 ۵۰ حوت شیخ محمد بن یعقوب الی حوت گنجشکر ۱۰
 ۵۱ حوت شیخ نذر ۱۰
 ۵۲ حوت شیخ احمد ۱۰
 ۵۳ حوت ولانا ملا الدین اصولی ۱۰
 ۵۴ حوت سلطان نظام الدین محبوب الی ۱۰
 ۵۵ حوت بدر الدین اسحاق ۱۰
 ۵۶ حوت علی احمد صابر ۱۰
 ۵۷ حوت شیخ ملا الدین گنجشکر ۱۰
 ۵۸ حوت خواجہ عزیز الدین صوفی ۱۰
 ۵۹ ولانا داد ۱۰
 ۶۰ حوت مولانا عبداللہ بنو ۱۰
 ۶۱ حوت شیخ بران الدین ۱۰
 ۶۲ حوت شیخ عارف ۱۰
 ۶۳ حوت شیخ محمد نور ۱۰

۶۴ حوت شیخ شمس الدین عاتق ۱۰
 ۶۵ حوت قنبر علی محمد سلطانی ۱۰
 ۶۶ حوت شیخ شمس الدین صعلو ۱۰
 ۶۷ حوت مولانا عسلی ۱۰
 ۶۸ حوت قاضی شمس الدین ۱۰
 ۶۹ حوت شیخ شرف الدین بعلق ۱۰
 ۷۰ حوت شیخ محمد صوفی عارف ۱۰
 ۷۱ حوت شیخ کرم الدین ۱۰
 ۷۲ حوت شیخ رکعی عالم قوسی ۱۰
 ۷۳ حوت ملا الدین حمید بن قوسی ۱۰
 ۷۴ حوت سید حسن ملو ۱۰
 ۷۵ حوت خواجہ نقی الدین ۱۰
 ۷۶ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۷۷ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۷۸ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۷۹ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۸۰ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۸۱ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۸۲ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۸۳ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۸۴ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۸۵ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۸۶ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۸۷ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۸۸ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۸۹ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۹۰ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۹۱ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۹۲ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۹۳ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۹۴ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۹۵ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۹۶ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۹۷ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۹۸ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۹۹ حوت مولانا شمس الدین ۱۰
 ۱۰۰ حوت مولانا شمس الدین ۱۰

۱۵ حضرت شیخ سلیمان جنتی ر ۱۱۶ حضرت محمد بن فادم و لغنی ر
 ۱۶ حضرت مولانا سید ابوالکلام ر ۱۱۷ حضرت بابا بعلول جونی ر
 ۱۷ حضرت شیخ مصطفی ر ۱۱۸ حضرت رکن الدین بوردی ر
 ۱۸ حضرت سید صفائی ر ۱۱۹ حضرت علاء الدین زیدی ر
 ۱۹ حضرت شیخ علی بن ابی طالب ر ۱۲۰ حضرت علی بن سراج بنی بخت ر
 ۲۰ حضرت ابوالحسن نوحات ر ۱۲۱ حضرت شیخ قلی بن ابی مؤمنان ر
 ۲۱ حضرت شیخ سلیمان واکلی ر ۱۲۲ حضرت شیخ علی بن انداز ر
 ۲۲ حضرت بابا ابی ر ۱۲۳ حضرت مولانا فی الدین بوردی ر
 ۲۳ حضرت بابا فخر ر ۱۲۴ حضرت شیخ محمد ر
 ۲۴ حضرت شیخ بابا ر ۱۲۵ حضرت خواجہ سلیمان ر
 ۲۵ حضرت شیخ عبد ر ۱۲۶ حضرت شیخ سلیمان دامن ر
 ۲۶ حضرت شیخ آدم کبلی ر ۱۲۷ حضرت حسی بن ولایت ر
 ۲۷ حضرت موسی الکمان الحینی ر ۱۲۸ حضرت بابا فاج ر
 ۲۸ حضرت شیخ محمد اسیری ر ۱۲۹ حضرت بابا ر
 ۲۹ حضرت شیخ عمر حاج ترابی ر ۱۳۰ حضرت بابا کرامت ر
 ۳۰ حضرت بابا بدلیه ر ۱۳۱ حضرت بابا محمود ر

۱۲۰ حضرت بابا توکل ر
 ۱۲۱ حضرت بابا ابوبکر و عرف ابوالولی ر
 ۱۲۲ حضرت بابا لاهوتی ر
 ۱۲۳ حضرت بابا بارک ر
 ۱۲۴ حضرت بابا ذو حوکل ر
 ۱۲۵ حضرت بابا احمد کوری ر
 ۱۲۶ حضرت سید حسن کبیری ر
 ۱۲۷ حضرت شیخ ضیاء الدین رومی ر
 ۱۲۸ حضرت شیخ عرف الدین کمانی ر
 ۱۲۹ حضرت شیخ ابوبکر طوس ر
 ۱۳۰ حضرت شیخ علی الدین رحیمی ر
 ۱۳۱ حضرت شیخ علم العبدی ر
 ۱۳۲ حضرت شیخ بدر الدین سقینما ر
 ۱۳۳ حضرت شیخ رکن الدین فردوسی ر
 ۱۳۴ حضرت شیخ محمد الدین فردوسی ر
 ۱۳۵ حضرت شیخ عرفان بنی مزین ر

۱۳۱ حضرت شیخ سلیمان بن کریم ر
 ۱۳۲ حضرت شیخ علاء الدین ابوری ر
 ۱۳۳ حضرت شیخ ابوبکر مؤمنان ر
 ۱۳۴ حضرت مولانا زکی الدین ر
 ۱۳۵ حضرت سید محمد کبیری ر
 ۱۳۶ حضرت مولانا حمید الدین قلندر ر
 ۱۳۷ حضرت غلام بن جعفر طبری ر
 ۱۳۸ حضرت محمد بن کراج الدین اولیا ر
 ۱۳۹ حضرت سید جلال الدین محمدی ر
 ۱۴۰ حضرت محمد بن شیخ کبیری ر
 ۱۴۱ حضرت مولانا عبد القدر ر
 ۱۴۲ حضرت مولانا احمد بن شمس ر
 ۱۴۳ حضرت شیخ صدیق الدین ر
 ۱۴۴ حضرت خواجہ محمد بن ر
 ۱۴۵ حضرت سید کبیر الدین ر
 ۱۴۶ حضرت شیخ جلال الدین بنی ر

۱۵۸ حضرت مولانا زین العابدین شریازی ۱۴۴ حضرت شیخ شهاب الدین کیرفانی ۱
 ۱۵۹ حضرت حاجی خود ۱۴۵ حضرت شیخ کراج الی عمر ۲
 ۱۶۰ حضرت سید محمد کسب ۱۴۶ حضرت محمد شیخ عارف ۳
 ۱۶۱ حضرت شیخ صلی ذاکر ۱۴۷ حضرت افتخار الی عمر ۴
 ۱۶۲ حضرت شمس علی کرم ۱۴۸ حضرت سید رافعی جانی ۵
 ۱۶۳ حضرت بابا حاجی رحیم ۱۴۹ حضرت مولانا یعقوب جانی ۶
 ۱۶۴ حضرت سید محمد برهمی ۱۵۰ حضرت شمس بابو جانی ۷
 ۱۶۵ حضرت شیخ احمد عارفی ۱۵۱ حضرت شیخ فتح الرحمن جانی ۸
 ۱۶۶ حضرت شیخ مزار الی شمس ۱۵۲ حضرت شیخ حبیب محمد ۹
 ۱۶۷ حضرت رکن الی کمال لکڑ ۱۵۳ حضرت خواجہ حکیم کرم ۱۰
 ۱۶۸ حضرت شیخ محمد سعید کهنائی ۱۵۴ حضرت خواجہ اسماعیل جانی ۱۱
 ۱۶۹ حضرت بابا اسمعیل خونی ۱۵۵ حضرت شیخ شیخانی ۱۲
 ۱۷۰ حضرت شمس نور محمد عالم بنگالی ۱۵۶ حضرت سید حبیبی کریم ۱۳
 ۱۷۱ حضرت شیخ احمد عبدالحی راکو ۱۵۷ حضرت سید محمد امین جانی ۱۴
 ۱۷۲ حضرت شیخ نعم الی جانی ۱۵۸ حضرت خان علی تاج ۱۵
 ۱۷۳ حضرت شیخ محمد الی جانی ۱۵۹ حضرت سید محمد الی بکر جانی ۱۶

۱۹۰ حضرت سید راجو بخاری ۲۰۶ حضرت مولانا علی الی کرم ابو جانی ۱
 ۱۹۱ حضرت محمد شیخ غزالی مولانا ۲۰۷ حضرت شیخ ابو الفتح قرطبی ۲
 ۱۹۲ حضرت نیر الی فانی جانی ۲۰۸ حضرت شمس ابو جانی ۳
 ۱۹۳ حضرت سید یعقوب سیسی ۲۰۹ حضرت مولانا محمد الی خونی ۴
 ۱۹۴ حضرت کمال الی فانی ۲۱۰ حضرت شیخ علاء الدین قرطبی ۵
 ۱۹۵ حضرت شیخ صدر الی عتقی ۲۱۱ حضرت رفعت الی ۶
 ۱۹۶ حضرت شیخ کراج قوام ۲۱۲ حضرت شیخ انور ۷
 ۱۹۷ حضرت شیخ احمد کرم خانی کرم ۲۱۳ حضرت مولانا عبد الی ۸
 ۱۹۸ حضرت برصطی کریم ۲۱۴ حضرت مولانا خواجہ ۹
 ۱۹۹ حضرت شیخ کاشفی بابر جانی ۲۱۵ حضرت مولانا صاب الی بنگوری ۱۰
 ۲۰۰ حضرت سید مبارک ۲۱۶ حضرت شیخ تقی الی بنگالی ۱۱
 ۲۰۱ حضرت بابا رجا ۲۱۷ حضرت شیخ ابو الفتح جوینوردی ۱۲
 ۲۰۲ حضرت برقاوده ۲۱۸ حضرت شیخ محمود ۱۳
 ۲۰۳ حضرت بر صغیر ۲۱۹ حضرت کرم الی شمس ۱۴
 ۲۰۴ حضرت حاجی علی شمس ۲۲۰ حضرت سید محمد سکندر ۱۵
 ۲۰۵ حضرت محمد سید محمد الی صغیر ۲۲۱ حضرت سید محمد خانی ۱۶

۲۲۲	حزرت شیخ نوافی مجتهد ۱۱	۲۳۷	حزرت شیخ محمد فضول ۱۱
۲۲۳	حزرت شیخ فیاض الدین قفصا ۱۱	۲۳۸	حزرت شیخ ابو جعفر محمد ۱۱
۲۲۴	حزرت سلیمان ۱۱	۲۳۹	حزرت شیخ سبط الدین داود ۱۱
۲۲۵	حزرت شیخ قیام الدین ۱۱	۲۴۰	حزرت سید غلامی حسینی ۱۱
۲۲۶	حزرت شیخ یارگز ۱۱	۲۴۱	حزرت سید محمد زکریا ۱۱
۲۲۷	حزرت شیخ نیا ۱۱	۲۴۲	حزرت قاضی نعم الدین الشافعی ۱۱
۲۲۸	حزرت شیخ سید حسینی ۱۱	۲۴۳	حزرت مخدوم العالم ۱۱
۲۲۹	حزرت مخدوم شیخ رفیع الرحمن ۱۱	۲۴۴	حزرت شیخ حمید حسینی ۱۱
۲۳۰	حزرت سید الدین قیام الدین ۱۱	۲۴۵	حزرت شیخ احمد بابا کعبوت ۱۱
۲۳۱	حزرت شیخ عبد الوہاب الشافعی ۱۱	۲۴۶	حزرت شیخ یوسف بوزاری ۱۱
۲۳۲	حزرت شیخ شمس الدین دولت آبادی ۱۱	۲۴۷	حزرت شیخ تاج الدین اسلمی ۱۱
۲۳۳	حزرت شمس الدین ۱۱	۲۴۸	حزرت مخدوم جانش ۱۱
۲۳۴	حزرت شیخ کبر ۱۱	۲۴۹	حزرت شمس الدین حسینی ۱۱
۲۳۵	حزرت مخدوم شیخ حبیبی ناگور ۱۱	۲۵۰	حزرت محمد راجی حسینی ۱۱
۲۳۶	حزرت شیخ داود بابا کعبوت ۱۱	۲۵۱	حزرت عبد الدین حسینی ۱۱
۲۳۷	حزرت محمد الدین ملتان ۱۱	۲۵۲	حزرت مخدوم شیخ حاجی حسینی ۱۱

۲۵۳	حزرت شیخ احمد شتاق ۱۱	۲۶۹	حزرت شیخ ابوال ۱۱
۲۵۴	حزرت شیخ نور الدین مجتهد ۱۱	۲۷۰	حزرت قاضی شمس الدین ۱۱
۲۵۵	حزرت شیخ کاکری ۱۱	۲۷۱	حزرت شیخ ابو محمد یحییٰ ۱۱
۲۵۶	حزرت سبط الدین خرمادی ۱۱	۲۷۲	حزرت مخدوم قاضی اسحاق ۱۱
۲۵۷	حزرت شمس الدین ۱۱	۲۷۳	حزرت شیخ سید ارفاق ۱۱
۲۵۸	حزرت راجی حسینی ۱۱	۲۷۴	حزرت قاضی محمد ۱۱
۲۵۹	حزرت شمس الدین ۱۱	۲۷۵	حزرت شیخ علی پرو ۱۱
۲۶۰	حزرت شیخ حسینی ۱۱	۲۷۶	حزرت سید غلامی شمس الدین ۱۱
۲۶۱	حزرت شیخ حسینی ۱۱	۲۷۷	حزرت شیخ عبد خلیل ۱۱
۲۶۲	حزرت شیخ حسینی ۱۱	۲۷۸	حزرت شیخ عبد الحکیم شمس الدین ۱۱
۲۶۳	حزرت شیخ تاج الدین حسینی ۱۱	۲۷۹	حزرت مولانا عبد شمس الدین ۱۱
۲۶۴	حزرت قاضی محمد جود ۱۱	۲۸۰	حزرت شیخ عبد الدین ککوی ۱۱
۲۶۵	حزرت مولانا عالم الدین ۱۱	۲۸۱	حزرت شیخ رکی الدین حسینی ۱۱
۲۶۶	حزرت شیخ صوفی عبد العزیز ۱۱	۲۸۲	حزرت شیخ نواف حسینی ۱۱
۲۶۷	حزرت شیخ احمد حسینی ۱۱	۲۸۳	حزرت شیخ یحییٰ ۱۱
۲۶۸	حزرت تاج الدین شمس الدین ۱۱	۲۸۴	حزرت سید ۱۱

۲۸۵ حوزت شیخ حاجی صفور ۲۸۶ حوزت شیخ مجاهد الاولی و صفور ۲۸۷ حوزت شیخ مجاهد الدین القادری رحمه الله علیه

درین فهرست جایگاه اعداد از سیمای برتری در دست گرفته اند و صیغی بسیار زیاده است
 این کتاب به بزرگوار شریف کتب ذیل خود و او را بود ان شاء الله
 مشیخ النظام (۱) مشیخ السلام
 المتوکلین
 (۳)
 کتابخانه اسلامی
 کتابخانه اسلامی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله الذي جعل قلوب الاولياء مراة ينعكس
 فيه الماضي والحال والمستقبل وتصور به الكائنات
 كما قال الله تعالى عز وجل وجعلنا نورا باوها جابل طلاله رحمه
 قوله وقل على رسوله صاحب الناج وحبيل المعراج و
 نور الذات وسب اظهار الكائنات كما قل الله تعالى عز وجل في
 فضله نرى نورا ليطغوا نور الله وقل عليه الصلوة والسلام
 انما من نور الله والخلق العلم من نوري صلوة الله وسلامه عليه
 واسما ابداء وعلى الصحابة اجمعين هم الذين اول في الولاية
 لفيض الصلوة وربة عليه السلام

اما بعد في شي ودرست علی دست فرمازل بود است قوله حق كلام صوف
 كنتم خير امة اخرجت للناس ودرست علی دست تبتون آيات
 الله انار الليل وهم ليسجدون ويؤمنون بالله واليوم الآخر

و در فضیلت او از فرموده الهی **أُولَئِكَ اللَّهُ لَا يُؤْتِي عِلْمَهُ إِلَّا هُمْ**
لَهُمْ أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ و آنانی که تقوی کنند بشری را که در حیات
و آخرت به پس باید دانست که ولایت حبیب و ولی کسیت به معنای از تو برای
و اطاعتی است از افعال و اراده و قوه عظمه ذوالجل و جلال و قوت شده در پند که در قوت
معنی لغوی و بقی را بگویند و در بعضی از کلمات خودی است که خود را از کلمات
خوار در یافتن خدای تعالی است چنانکه در کلماتی با معنای در پایی اگر کلماتی
معنی آنست باشد اگر دیده بی برانگی کرده بطرف بعربا طنی روحی و اوست و
قوتی بر او که پس یعنی هر چه به هم باشی با هم تویی حدیث قدسی
گفتند که سید و بعد از او بی در میان و آنوقت قوت قلب متوجه گردد
و **هَذَا الْقَلْبُ مَرَّةً أُولَئِكَ هُمُ الَّذِينَ لَا يُؤْتِي عِلْمَهُ إِلَّا هُمْ** و این معنی
اللَّهُ يُعَلِّمُهُ مَنَاسِكَتَهُ و **اللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ** و این معنی
و حق سبحی حبیب و نبی و رسول و مبعود و الهی است حدیث قدسی که
عَلَيْهِ السَّلَامُ و اولیا است که انبیا و نبی اسرار فیلی ای بعد و الوفا
فی کل حی و آوان الی یوم المراد و المیزان - **صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ**

حزرت سالار انبیا حبیب کبریا که بحسب محمد مصطفی صلوات الله علیه

بیان احوال

بدانکه آن حضرت پیر خلق است اوستی و تقا اند و از انبیا و ائمه و اشیای هم از جانب پدر
و هم از جانب مادر این عبد الهی و عبدی با سر و کعبه صاف بفرموده می دهد و از جانب مادر
صفت و پس به عبد صاف به سر و کعبه

ولادت یافتن علی را پس بعد از طلوع صبح هرگز از طالع کون لکسلی فرود نیفتد و در بعضی سال
و تاریخ اختلاف است بعضی میگویند که بعد از یازدهمین روز از دوشنبه و از دهم
ربیع الاول بود یا بیست و دوم یا خورس یا چهارم دهم یا خورس بود و در حدیث حضرت علی
این حدیث را نقل کرده اند و بعد از آنکه در کتب معتبره بنام سید محمد محمد در سال چهل و دو

از پادشاهی گری ربیع الاول حضرت و بی آدم چهارمین بعد و در بیای واقع شد
و عراج آن حضرات بقول آنکه علی در ماه ربیع الاول و در سال دوازدهم از بنی و در کتب معتبره بنام سید محمد
یا ثواب و توبه است و ششم ربیع الآخر و نزد بعضی در ششم ربیع الاول و از دهم از بنی و توفیق
و جماعتی گفته اند که بعد از بعثت ربیع سال آنحضرت روز دوشنبه و دوشنبه و شنبه
سجرت آنروز و بعد از آنکه در ششم ربیع الآخر و در سال دوازدهم از بنی و در کتب معتبره بنام سید محمد
و احوال به صحتی رضی الله عنه مع آلاف روایات

معراج و شرف آن
سید آنحضرت

در بسیاری بر روی خود در حجاب نشاند و در مقام برایش شمرست که در حق او واقع موافق را آنوقت
 منزل شود و متوجه بر بعضی حالت ملکوت آنوقت است نزول بعضی از آیات قرآنی بر نحو تعلق آنوقت
 دایم متعلق است عز که در علم بر تیره نظر دلی پیچ است سمع نشد و او بخار در سمع از احوال جنین
 عمر رضی الله عنه روایت کرده اند که گفت حوائج آمده است از من بودی فخر در من یکجا که گفتیم یا رسول الله
 لا اله الا الله محمد رسول الله
 که در من بر روی خود آمد آیت عجیب سبحان الله ترکت خستند زان به خاطر حقوت و امانت پناه زور
 غرت بر یکدیگر پس گفتیم
 دایم ابی غانم در تفسیر خود از انبی روایت کرده که چون خود آمد آیت

امیرالمومنین علیه السلام گفت
 لی خود آمد و می طاعتی ای لغت در صبح بخار
 از امیرالمومنین علیه السلام روایت کرده که چون بگردش مسافرا علی بن ابی طالب او قهر بر علی بن ابی طالب را نهادند
 و عده کردند پس بر خاست حقوت برای علی حکم می رفت و در آن کتب و غیره و غیره ای ای گفتیم
 یا رسول الله اینها از من خوانی بر کسی خدا ای ای که در غار و زمین گفته بود پس گفتند بعد از آنکه شسته از واقعه
 جز منتر که پس خود آمدند
 از آنکه و طهرانی از عیال آورده که گفته

که چون بیهوش خواستیم بغیر خدا استغفار را بر هیچ عجز از منافق عمر گفت و اگر علمیم پس خود آمد و می
 در قضا عفت از حدیث نبوی استغفار را بر هر چه که از حق است و خود را بگوید بود خود الله

امیرالمومنین علیه السلام از من گفت پس چه می خوانی بخدا خود که در باب خود تو می خوانی که در سبب من عفا بقا عقیقه
 پس خود آمد آیت بعد از آنکه ای ای حاتم از عبد الله بن ابی طالب آورد که میبرد در پیش آمد عمر رضی الله عنه
 و گفت که خبر شنیدم که در حجاب است از دریا می کنند در من است عمر گفت حق است لا اله الا الله محمد رسول الله
 پس خود آمد آیت بعد از آنکه ای ای حاتم از عبد الله بن ابی طالب آورد که میبرد در پیش آمد عمر رضی الله عنه
 امیرالمومنین علیه السلام از من گفت پس چه می خوانی بخدا خود که در باب خود تو می خوانی که در سبب من عفا بقا عقیقه
 از من و اسید و از منی بر روی ای نسبت که در غیر خود که یافت و از منی بر روی ای نسبت که در غیر خود که یافت
 بلکه از آن که در میان می کنند امیرالمومنین علیه السلام از من گفت پس چه می خوانی بخدا خود که در باب خود تو می خوانی که در سبب من عفا بقا عقیقه
 که از منی بر روی ای نسبت که در غیر خود که یافت و از منی بر روی ای نسبت که در غیر خود که یافت
 حس جوی رضی الله عنه در بیست و خوات امیرالمومنین علیه السلام از من گفت پس چه می خوانی بخدا خود که در باب خود تو می خوانی که در سبب من عفا بقا عقیقه
 صحبت بر او ظاهر و جاتم دارد و در بر او ظاهر و جاتم دارد و در بر او ظاهر و جاتم دارد
 فرموده است گفت از منی بر روی ای نسبت که در غیر خود که یافت و از منی بر روی ای نسبت که در غیر خود که یافت
 بچشمی بر او ظاهر و جاتم دارد و در بر او ظاهر و جاتم دارد و در بر او ظاهر و جاتم دارد
 و ششست و بیست و شش گفت رفیق این که گفته بود که از منی بر روی ای نسبت که در غیر خود که یافت و از منی بر روی ای نسبت که در غیر خود که یافت
 بود و صراحت بر او ظاهر و جاتم دارد و در بر او ظاهر و جاتم دارد و در بر او ظاهر و جاتم دارد
 در این بقیه بنابر ششست و شش گفت رفیق این که گفته بود که از منی بر روی ای نسبت که در غیر خود که یافت و از منی بر روی ای نسبت که در غیر خود که یافت

در این بقیه بنابر ششست و شش گفت رفیق این که گفته بود که از منی بر روی ای نسبت که در غیر خود که یافت و از منی بر روی ای نسبت که در غیر خود که یافت

و حضرت شمس و جری نیز گفته اند ...
 و اما آنکه شمس باه بوده و از حجت انبی درین
 واقع و شهادت و دلالت که در کتب معتبره و نوشته است صحیح است و بگویند که این
 صحیح است که این خبر را که در سینه ابو بکر و حضرت دخی کردند و از حدیث صحیح و معتبره و قاطع است

و گویند می بیند السلام را ستم قرآن: فاروق اعظم افکار از افغانی و امیر

اسم کبری آنحضرت عثمان است در کتب معتبره و کتب اربعه العاصی بن اُمیه به عبد الشمس و عبد المناف
 و نام مادر آنحضرت بیضا عمر آن کرد و در کتب معتبره و کتب اربعه العاصی بن اُمیه به عبد الشمس و عبد المناف
 پیغمبر صلی الله علیه و آله از عبد مناف که جد پدری آنحضرت است و جد پدری آنحضرت ابو عمر است
 بام او داد و عمر بن عثمان را از آنحضرت و قیس بن ابی سیدان گفت که اقل عتبه بن عبد البر بود و رضی الله عنهما
 قامت بایست و زدن از دوش و در روزی از آنحضرت و عمر بن عثمان که چنانچه در کتب معتبره و کتب اربعه العاصی بن اُمیه به عبد الشمس و عبد المناف
 دو نفر از آنحضرت و عمر بن عثمان که چنانچه در کتب معتبره و کتب اربعه العاصی بن اُمیه به عبد الشمس و عبد المناف
 بعثت برست او بود و در روزی از آنحضرت و عمر بن عثمان که چنانچه در کتب معتبره و کتب اربعه العاصی بن اُمیه به عبد الشمس و عبد المناف
 و از صاحب رضی الله عنهما که در باب عثمان را از آنحضرت و عمر بن عثمان که چنانچه در کتب معتبره و کتب اربعه العاصی بن اُمیه به عبد الشمس و عبد المناف

یکی بعد دیگر را می بیند و در کتب معتبره و کتب اربعه العاصی بن اُمیه به عبد الشمس و عبد المناف
 از آنحضرت و عمر بن عثمان که چنانچه در کتب معتبره و کتب اربعه العاصی بن اُمیه به عبد الشمس و عبد المناف
 آنحضرت و عمر بن عثمان که چنانچه در کتب معتبره و کتب اربعه العاصی بن اُمیه به عبد الشمس و عبد المناف
 ای می بیند و در کتب معتبره و کتب اربعه العاصی بن اُمیه به عبد الشمس و عبد المناف
 و آن بگویند که آن کرد و در کتب معتبره و کتب اربعه العاصی بن اُمیه به عبد الشمس و عبد المناف
 هو را اصح فی البدیه و قضیه بیعت الرضوا را که آنرا ...
 از جانب و بعد آن بیعت چنانچه او را دست داد و بیعت کرد و در کتب معتبره و کتب اربعه العاصی بن اُمیه به عبد الشمس و عبد المناف
 خود را فرمود این دست عثمان است و بدست چنانچه بر نهاد و در کتب معتبره و کتب اربعه العاصی بن اُمیه به عبد الشمس و عبد المناف
 بیعت عثمان را در روزی دست داد و بیعت کرد و در کتب معتبره و کتب اربعه العاصی بن اُمیه به عبد الشمس و عبد المناف
 رضی الله عنه بر دایت گفته اند که در کتب معتبره و کتب اربعه العاصی بن اُمیه به عبد الشمس و عبد المناف
 بر حضرت در آمد و در کتب معتبره و کتب اربعه العاصی بن اُمیه به عبد الشمس و عبد المناف
 جمع نمود و از آن تا از آن بیعت نمود و در کتب معتبره و کتب اربعه العاصی بن اُمیه به عبد الشمس و عبد المناف
 نه می بیند و از آن تا از آن بیعت نمود و در کتب معتبره و کتب اربعه العاصی بن اُمیه به عبد الشمس و عبد المناف
 از کتب معتبره و کتب اربعه العاصی بن اُمیه به عبد الشمس و عبد المناف
 گویند گفت پیغمبر خدا صلی الله علیه و آله و سلم و در کتب معتبره و کتب اربعه العاصی بن اُمیه به عبد الشمس و عبد المناف
 که است از آنحضرت و عمر بن عثمان که چنانچه در کتب معتبره و کتب اربعه العاصی بن اُمیه به عبد الشمس و عبد المناف

الدرر الغالبه مخاطب گند و بکثرت علم از عجز صاحب غصه می نهد و بخلعت فرو فرود که از عفو
را لایق نیست بی یکدیگر است در شب خواب رسیده بود تشریف یافته لاجرم کار او را قضاوت گشت گفته
الحی فوقه و حق غ از او ماند و ای کار دینی استقامت از او گرفت و از جمیع سزایم

ما در حبس الیوم از واقعه فتنه بوده است و بر وجهی در سنه ثمان و عشرين از عماره مذکور
وقت سحر نوزدهم ماه شوال سال چهارم از هجرت از دست عبدالرحمن بن محمد بن عبدالمطلب از غم بر داشت و در
نیت و بکرم از راه مذکور احدی را خود با اتفاق آنحضرت از جبهه دراز نشیند چنانچه از آنجا نرسیدند

[illegible]

الخط

اسم کریم حسد نسبت آنخوت ابو محمد است و لقب تقی و سید و قید آنخوت آوردند خوت رایت پناه علی علیه السلام
اذا در گوشتا و گفت و نام مبارک حسد آنخوت کریم و صلیع و متوع و صلیع او بدین ترتیب بود که اگر کسی در خلعت
بر آزارش کند و نام آنخوت پیغمبر خدا حسد نهاده بود آنخوت اشبهه را خوت رایت پناه علی علیه السلام بود آنخوت
که فرید میگردانند و چون با جمیع قوم میگشت با نام را باز با او بخشد و قیمت او را بر دین او میگردانند و این را میگویند

[illegible][illegible]

١٥٠
 الى ما اظن انما اعطى عيسى
 الجزاء النبوية قوله صلى الله عليه وسلم
 ان النبي قد ساء يعلم به بين سائر عظمته من المسلمين . فاك يقول اني استحي مني
 الى بقية فحشي عترتي مرة ففانفة عكر عليه وان الخفاف
 لعمري ان الله عز وجل
 ليعلم ان الله عز وجل
 ليعلم ان الله عز وجل

و آن خوف و استسار با زبرد ادند پنج بار بر سر کانگه در بار ششم

المعامرة الموصلة إلى ما ليس من غير طوبى الحقيقة بزر الوحي لا لا الحجة والعرفية تقوله بلق الحجة
 عن علي كرم الله وجهه ومنه التفتيش في الامور فاستدركه وان اقول ان الحق الموصلة بلق الحجة فيجوز
 المودة عن علي كرم الله وجهه ومنه التفتيش في الامور فاستدركه وان اقول ان الحق الموصلة بلق الحجة فيجوز
 وبنها عند اثر الحديث كذا في صحيحه وقل في كتابنا المذكور ان الحق الموصلة بلق الحجة فيجوز
 لعبد مبعوث اربعة عشرة سنة لان قال في صحيحه الامور في السنة اربعة ايام لجامعة الله قد مر
 الحديث المصنف في رواية الله عز وجل البقرة بعد قتل عثمان وراى عثمان رضي الله عنه
 وقال الطيبي في نسخة الرجال قد طرأ بصره بعد مقتل عثمان وراى عثمان رضي الله عنه وذكره في
 الزيادة المرفوعة في نسخة الكافي ان الله عز وجل في رواية الله عز وجل البقرة بعد قتل عثمان وراى عثمان رضي الله عنه وذكره في
 من التميز صحيحه بل سواء بلغ حد الحكماء ام لا اذ انما لا يشترط في اصول جامع الاصول انما اذا
 كان طفلا عند التحمل متغيرا بالغ عنها الروايات فيفضل لا انما لا يشترط في اصول جامع الاصول انما اذا
 وسيل على جوازها جميع الصحابة رضي الله عنهم على قول رواية جماعة من الصحابة في رواية الله عز وجل البقرة بعد قتل عثمان وراى عثمان رضي الله عنه وذكره في
 كاجي عباس وابي ربيع راجي طيفل ومحمد بن ابراهيم وغيرهم من غير فرق بين ما تحمله قبل العلم
 او بعده وقال حافظ حلال الدين ميوحي في كتابه الروايات من التحمل ووقته بالنسبة الى
 السماع التميز ويحصل غلبة استحسان خمسة عشر رواية في حقه مما لا يدرك المرفوعة روح الله في
 الحسن بن علي بن ابي طالب بن زياد بن عيسى بن عبد رسول الله صلى الله عليه وسلم واصله
 في طهر بنت رسول الله صلى الله عليه وسلم وراى عثمان رضي الله عنه وقال قد مر من سن
 واعلم الله لما بيننا هذه الحقايق الاربعة اقامة المجلس المعبر في المعاني الشريفة مرادها الله

مشرقا وحضرة في يوم الدارين في سنة اربعة عشرة اقام خليفة الوقت على المرتضى
 رضي الله تعالى عنه بعد مبايعة الناس في المدينة المشرفة اربعة اشهر وصحته السماع
 قبل البلوغ عند البخاري ومسلم وجمعه المحدثين كما فيهم من عباراتهم فكيف يمكن بعد ثبوت
 هذه المقامات بالمثل على الثقات ان يقال ان الحسن لم يزل عليا ولم يجتمع معه ولم يسمع
 منه لانه كان صبيًا كما قال البعض وقال حافظ جلال الدين سيوطي في معاليه النور
 وهي العلوم ان الحسن من التميز وبلغ سبع سنين وامل بالملوة وكان يحضر الجماعة
 ولم يزل يخطب عثمان الى ان قتل عثمان رضي الله عنه وعمر رضي الله عنه اذ ذاك بالمدينة فانه
 لم يخرج منها الكوفة الا بعد قتل عثمان رضي الله عنه فكيف يستنكر سماعه من كرم الله وجهه وهو كل
 يوم يخرج به في المسجد خمسمائة من حين حين الى ان بلغ اربع عشرة سنة ويزيادة غير ذلك
 ان عليا يزور اهل المؤمنين ومضى ام سلمة والحسن في بيتها هو واهله وقال في الاثر
 والما لها قال امام احمد بن حنبل في مسنده حدثنا عبد الله قال حدثني ابي تالفة
 هشيم قال اخبرنا يونس عن الحسن عن رسول الله صلى الله عليه وسلم
 يقول رفع العلم عن ثلثة عن الصبي حتى يبلغ وعن النائم حتى يستيقظ وعن الخافق
 يكشف فنهذا الحديث متفق لانه قال الاثر في اصول جامع الاصول قال احمد بن حنبل
 اذا روي عن النبي صلى الله عليه وسلم في الحلال والحرام والسنن والاحكام لم يشددنا في الاثر
 ليس عبارة الا على ان يكون رجلا الامناء وثقات مأمونين اولا الحمد ولا شك في ان

(۳۶۰)
 وانشئت في ان هذا الحديث من الامامة معلومة العالية وقال الكرماني في شرح الكافي
 في شرح اسم الحسن عن محمد بن سعد كان حسن جامعاً عالماً فقيهاً ثقةً عابداً كثير العلم
 فضيلاً اصل البصرة اجمع الامة على جلالة وعظم قدره علماء زهداً وفصاحة وقال
 الطبيب هو اجمع قته في كل فن وعلمه وزهد وورع وعبادة وفي بعض الكتب الكمال في
 اسم الرجال في احوال الحسن كانت ام سلمة تخرج الحسن الى صاحب رسول الله صلى الله
 عليه وسلم وهو صغير دامه سقطة اليها فظنوا يدعون له قافرجته الى عمر بن الخطاب
 وعالله الصمد فقمه في الدين وجنبته الى الناس وقال محمد بن زيد بن عتبة بن ابي سلمة
 كنت عند بلال بن ابي بردة فذكر الحسن فقال بلال سمعت ابي يقول والله لقد ار
 ابي محمد مصطفى صلوات الله عليه فاني كنت اشد اشد به صاحب محمد مصطفى صلوات الله عليه
 الحسن واخوت بعد خاتم النبوة في الدنيا باي افضل انا زار به في فدمه فله كما اورد
 وجول اخوت ان طلع بديره فوجد درويشاً را با طلع التوريب لبيت خادم عرفى كركم نسا في ربيع
 خواج نورا نيز ومارا سكر ليه وبيد كركم چون بوي باز آسد عينا بيزد ما كود كه اراني هم
 از در سوگند برده رت به خور او و از درویش نامی جوگی بعد از آن چو رفت بزرگوار
 و در گریه نه نه ندا آمد كه ارحم مائا او زیدم و اقوج درویش كودانیم ما شكلي هكذا كذا
 ما شكلي رجوت و نزلت ليا رت و ما اورا رت حیدار و دقت فاد كرم بونا او
 با مجتهد رجوت و نزلت در بادیه شمس كرم چو بر چاه رسیدند دور كرم نيزند اخوت و خود كرم

(۳۶۱)
 كه چون می درخاز باسم شمس آيا ز چاه بخورند چي اخوت و نزلت كرم آرد چاه چو نيزد و بر چاه چو رسید
 تمام مجتهد رجوت و نزلت در بادیه شمس كرم چو بر چاه رسیدند دور كرم نيزند اخوت و خود كرم
 تمام آيد و نزلت و نزلت در بادیه شمس كرم چو بر چاه رسیدند دور كرم نيزند اخوت و خود كرم
 صمد الرعید و سلم خود اخوت جميع علم كرم و باطن كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم
 بوي رسید بود هم از در چاه خود نزلت ليا رت بوز نسا فو درده و انجی غرازا كرم ابي رت بوز نسا
 در كرم و در وقت و قه كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم
 و عبد الرعید و سلم خود اخوت جميع علم كرم و باطن كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم
 و نزلت كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم
 و نزلت كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم كرم
 قال الامام العباسي روح الله روحه في عمرة القبط زيادة من ذلك قلنا و هذا ما ابي
 تميم الحنبلي غفر الله له في مناجاة السنة قال الرافعي و امام علم الطائفة فاليه مستوف
 فان العمرة كلها ليست و ان الخوة اليه و الجواب ان يقال الامام امارا اصل اللزفة و حقائق
 الاية المشهورون في الامة بلبسة الصديق فلما هم متفقون على تعديها بذكر رضي الله عنه والله
 اعظم الامة في حقائق الامة و الا حلال العرف و ان حاسن يفت مونه في الحقائق التي هي افضل
 الامور عند الله من ينسب اليه لباس الوفاة نعم ثبت في الصحيحين عن النبي صلى الله عليه
 و سلم انه قال ان الله لا ينظر الى صورك و امره ان ينظر الى قلوبكم و انما ينظر

تألمه است از بزرگای غایت و او اندر این جهان در علم با کرامت ظاهر و او ان گویا با یکی جلاد از دور
 از این سخن صحبت داشته در این آفریده که در این وقت بر کلمات صورت و معنای او متوجه
 در این سخن حق و معنی مستقیم بود اصل و از این سوره است که در این و کلام با و فتح چون نام
 شریعت از شهر فرستاد و در بغداد نشو و نما یافت که او از کار و جهت بتسلیم بر روی آورده بود
 قلمی از حوت بر اجابت افتاد گفت از این شمارم غریب و غریب و در این استثنای سینه و شکر
 این سخن دل آنها برگشت تمام آنها بیکبار اسم آوردند چه در این خرم اکران سینه است و سخن
 و بیک را تعجب

و در این
 کلام

اسحاق چون خواست که سخن بشنود سر او را پیش از آنکه از این خبر که او را از این سخن خبر میدادند
 با این سخن و علم میکردند و بعضی میگویند که او را از این خبر خبر میدادند بعد از آنکه سخن میگویند
 و در این سخن چه در این و بعضی میگویند که او را از این خبر خبر میدادند بعد از آنکه سخن میگویند

۹

الحی

آنوقت و برید خلیفه حوت خواب او اسحاق را می انداخته آنوقت که خود را می انداخته و بر آن خفت
 است که از کار فرستاد و امیران ولایت بوده اند که آنوقت که حوت مجرای که از او را دعای تراد و
 امام حسن می انداخته بودند و برید چنانچه آنوقت که برید بر اسمی که برید می گویند که در این
 سوره که در این سوره را فریاد بود و در این بیت صالح شریخ ابو اسحاق شکیان را آورد و علم و قدرت
 روز شریخ ابو اسحاق در این وقت که برادر تر از این فریاد بود که در این شریخ با یکدیگر می گفتند
 برادر خودی که در این محله می زیاده را فریاد می شنید و آن ضعیف عالمی که خود فریاد می شنید
 در این است و در این سوره و بعضی وقت که در این وقت که برادر خود پیدا داشته تا در این سوره
 که زمانه خلافت معتمد بالله بود خواب او را می انداخته و در این سوره که در این سوره که در این سوره
 که شریخ ابو اسحاق چنانچه را آورد و در این سوره که در این سوره که در این سوره که در این سوره
 خانه از بزرگ ظاهر کرد و او را عجب داشت و غریب بود و افتد و معتمد خواب او را می انداخته و در این سوره
 بود و برید خود را در این سوره که در این سوره که در این سوره که در این سوره که در این سوره

و در این
 کلام

و در این
 کلام

بنیاد بر این بود که چنانچه از ... برکنار افتاده اند ...
 بگشت ... و در این ...
 هر چند ... و این ...
 از آن ...
 به ...
 سستی ...
 بنای ...
 چون ...
 است که ...
 تا ...
 سال ...
 انسانی ...
 چه ...
 در ...

فوت شيخ الاسلام خا ۲۰ طبع و کلا

آنحضرت و برید و فیض حوت خواجہ ابی احمد صلی اللہ علیہ وسلم آنحضرت ابو محمد و لقب بکرینا و ابوالعباس و کرم
 علیہ السلام است در مسطور است کہ بعد از قیامت قائم تمام شود و جو چیز خودہ بعد از آنکہ است و چہ سال
 بیش نبود و تحقیق علوم دینی و حقاقتی کرم بود و چهارہ ریز بود و ترک قرآنی فرمود و میگفت چون
 اول آنرا ترک کنی خود بود و خود را از غرور و غیبت بکنی با بود است و مسطور است کہ بکشتن بود و
 روایت رفتہ بر او خواجہ را در واقع خود را کہ عبودگی را او باطنی درک یافت و باطنی با درویشی چند متوجہ شد
 و چون آنجا رسید باطنی مبارک خود را پیش کشید و بعد از مناجات و ذکر و روز مشرک غلبہ کردند و الکرامات را پیش آورد
 و نزدیک بود کہ شکست یابند و آنجا بود خواجہ را برید در حقیقت آنجا با کونہ بود خواجہ آواز داد و کلام را با
 در حالی کہ کلام را دیدند کہ افسوس میگرد و میگرد و تا الکرامات لغت یافتند و کلام را از عین خوردند
 و در آنوقت حضرت کاکو را در حقیقت دیدہ بودند بیک کہ آید از ردا نشسته بود و بار او را آید از
 از در سید پدید بودند ہمچو نور کفر بود غره حج در الشان و از منشور غلظت رفت
 و بر این غره حج در رایت کاکو را آید آوردہ کہ وقت آنحضرت چہ سال چہ حج آن
 عمر از صدر عشر و شصت یا بیانی روایت فخری نقیض است از امور سر و اربع یا بیانی و بیانی
 السنهات از احوال عشر و اربع یا بیانی و بیانی آنکه عمر آنحضرت بعد از سال است و تاریخ و حال
 در روایت در سال چہ کتب است و بیانی و بیانی از آنکه بیانی است

گفت خسته آنوقت خود را در طلب حق کرد و در بند لبت طلاقت توبه شینی خواهم نمودی قهقرا
 مشرف شد و بیعت او بیعت کرد و فرمود ارادت یافت خوت خواهم بنمایم روزی فرمود از علی بن ابی
 تراب خبر را شنیدم در میان یک شب روزی باین گفت طبعی آستی و بخت طبعی زبانی از پیش نظر آن
 و در آن روزی تا بخت آخری نظر آن افتاد آن شب بخت معرفت ذات او بر او زار
 غریب ملک خلب خفت و تاج از خود و از غریب احتیاج غرق بحر عشق از صوفی و صفا از خود
 بگنج با حق آشتی کرده و غرق محبتش را در کمال بی غش و املاک در زیر پای او غرق جریح
 یزید که بر درج کمال به بدل آن معالی و ملت به لیل و نوح از این عجب کسی اسیر
 درین راه او را بنام راه جدید و فیض او باید که فرماید و که آنوقت دوست بخت سل ای بر حق
 و عید خواهر بر خیزد و بر کوه گشته اند و در بنده یکدم لغتی آسودگی ندارد اند جانها را از
 دانستند نه شب و صبح کل را را از آنکه سال با لفظ و سستی مغفرت بقبضه بخور
 از در سجن علم صورت او را عفو و در کمال نیده و در شمیم غیب بگواره شست و درین
 ۴ خوت محض را از آبا خود رسیده که ولادت آنوقت در سجن است چنانکه در این کور
 نه در خصلت شینی و السبوی بلکه و الکو و الی سجنه علی غریبای طبعی بر درگی و خلیش
 در صورت خواست یافت که مولانا ضیاء الدین را علم حکمت بر کمال بوده و در هم معلوم بود تمام
 داشت اما بر کبر بر علم تعریف اعتقاد و فرمود بیکان بود او میگفت که این تعریف خود را اندک عقل
 ندارند بر این اعتقاد و بجا بود و از این فهم بسیار چیزها میگفت و حق خوت خواهری تا نزد یک

انوار

خود

نایب

باخ تزلزل فرموده بودند خادم کلید از برای افشار خواهر بر یکدیگر خواب از غنا ز غنا شد خدمت آنرا
 بهشتی آورد و خواهر تنه ای یکدیگر و سجدی نمود لانا ضیاء الدین ناگهان در آن صحن رسید خواهر را عید دیدن
 بهم از برای او هم گفت و را کلید بیا مولانا ضیاء الدین داد مولانا قهرمان که در سینه
 و انوار را به خدمت یافت و از وی رفت باز لفظ بر دست خود در یکدیگر و بهشتی آمد و خواهر
 او را در طلب یافت در صحن خود آمد و حق کتایر خانه رسید مولانا را در این حالت و خود را از جانب
 دینی مجرب کرد و در بیعت خواهر شرف شد و خواهر مولانا را بر درستی داد و بهشتی به خدمت یافت و
 منع رساند او به پیش و موافق شد که شیخ محمد یادگار از او اخفی بود و نیز از اینها و بنام بود
 و اخیر بر بود و این بر جوفی عمارت ساخت بود و حق کتایر یکدیگر و خوت از دست در آن سخن رسید و بنا
 حونی که بر سر خدا بود و سخن گفت بهر کسی است آواز آمد او را بگفت تا حق خواهر را گفتند که خود
 و محبت خواهر به نام دیگر سخن نزن و بخت خوت خواهر طاعت گشت بهر کسی است اوم رسید و در حال
 دیوار در اندام و از نو پدید آمد و استاده و در هر که بخت بود و نیز در روزه شوند بعد از آن خواهر
 چشم کن در وی نبیند دید بهر کسی است و افتاد و در یکدیگر از آفت او میل زدند بعد از آن خوت خواهر
 فرمودند که قهر را بسیار از وی برگرد و بر درستی نزد او که گفت که در صحن بهشتی تا آمد و قهر بسیار
 داشت و خوت خواهر فرمود تا از بلند فرمودند تو بهر که در راه بخت گفت که بیکدیگر باز آمد
 آن صحن گفت و از برای آن عقیقه در گشت معتمد شد که او بود و دید و بعد از آن
 خواهر دست بارادت و بیعت داد تا بخت و از بیم چنان در نیوی باز آمد و بختی تا سخن گفت و خواهر

رمانه خواهر

او را خواهر

شیخ محمد یادگار

نایب

بجسوت بیستیم هیچ از این میکند بیاورد و چون تر او را بدید که بعد از این منی رفتی را اولت در
 بر منبر نشینی او را ای طغریا و سید خسته و چه طغریا می داریم خواب خود اگر در منبر نشینی بر طغریا
 میایدیم و ای طغریا طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم
 بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم
 خود را بینی از کوشی معصود و دو عالم و ترا از کوشی معصود و دو عالم و ترا از کوشی معصود و دو عالم
 را چه کت شد خوابی بت را به موت مود داشت بخواند گفت ای طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم
 از آبت را در موت زن داشت گفت ای طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی
 منی را بعد از این بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی
 طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی
 از خدمت پر خورشید نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی
 او را از او را در موت زن داشت گفت ای طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی

که نوزاد از این بیدار است از رفتن تو در غلغلای عالم
 قر خوار بند و در سنگ رونی خواهر رفت از استماع ای آواز حوتی بر سنگ رونی خواهر رفت از استماع ای آواز حوتی
 در منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم
 تمام عالم را بآن از شرق و غرب و در هر جا که است از شرق و غرب و در هر جا که است از شرق و غرب و در هر جا که است
 اجر را بآن از شرق و غرب و در هر جا که است از شرق و غرب و در هر جا که است از شرق و غرب و در هر جا که است

فصل ششم در بیان احوال و وضع کرده با کمال شمع پرده حلاوت نمود و هر آنکه از این احوال و وضع کرده با کمال شمع
 بودند و در کتب و سبقت اجر داشتند گویند در انوقت حکم اجر را بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی
 و مادر او از من خود خرد داشت و از ده سال پیش رسید حوتی بر سنگ رونی خواهر رفت از استماع ای آواز حوتی
 که بیدار و مکه دشت تو را ای کوه از من بخت معصود و دو عالم و ترا از کوشی معصود و دو عالم و ترا از کوشی معصود
 نوشته داده بود معصود و دو عالم و ترا از کوشی معصود و دو عالم و ترا از کوشی معصود و دو عالم و ترا از کوشی معصود
 نگرفته زدی آرند اتفاقاً در خواب چه مبرک آن حوتی را بآن معصود و دو عالم و ترا از کوشی معصود و دو عالم و ترا از کوشی معصود
 تو اضع و تعظیم در آیه ای خود که جابرنا بخت است ای معصود و دو عالم و ترا از کوشی معصود و دو عالم و ترا از کوشی معصود
 و در واقع حوتی را است بیا معصود و دو عالم و ترا از کوشی معصود و دو عالم و ترا از کوشی معصود و دو عالم و ترا از کوشی معصود
 میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم
 آید بود و در کتب و سبقت اجر داشتند گویند در انوقت حکم اجر را بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی
 در کتب و سبقت اجر داشتند گویند در انوقت حکم اجر را بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم
 خود را بیک حوتی و خود را بیک حوتی و خود را بیک حوتی و خود را بیک حوتی و خود را بیک حوتی و خود را بیک حوتی
 خود را بیک حوتی و خود را بیک حوتی و خود را بیک حوتی و خود را بیک حوتی و خود را بیک حوتی و خود را بیک حوتی
 بودند و در کتب و سبقت اجر داشتند گویند در انوقت حکم اجر را بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی
 میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم
 میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم
 میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم

در کتب و سبقت اجر داشتند گویند در انوقت حکم اجر را بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی

در کتب و سبقت اجر داشتند گویند در انوقت حکم اجر را بر منبر نشینی و چه طغریا میایدیم بر منبر نشینی

پیش این نسبت و فرزندان و حقیقت است اما از روایت مختار ابرار بوضوح بدست می آید قیام با برکت از دست می آید
سوی سبب شیخ فخری است و از اخبار الاخبار معلوم می شود که شیخ قبل از این سید قیام می بود یا برکت که در حقیقت
استهزا است از فرزندان شیخ علی ایوبی که از فرزندان شیخ قیام ایوبی است و مؤلف بر فرزندان او در حق خود
خواه بزرگ از شیخ احمد و فواد و محمد ایوبی که در مخطوطات معتبره مثل نوایس و حواشی و حواشی قدسی
ایراد یافته است و منکر است و بیسم و منکر است و ندارد و در زت فواید قبل از شیخ معلوم می شود و شیخ و فواید حواشی
قدسی که گاه عذر سوم بگوید و بگوید فواید و اخبار شریف الا آن موجود است

و در شیب در آه و لذت بهشت نیافت
خسرو دنیا کیست که او را لاله و ملک بخاند و در آفت

دور آفره که است که در دنیا یک سبند و خشنی نداد و دنیا فری گفتند فردا هم حتماً او صبحی او بر سرند
او صبحی بود که بر که زده هجبت اصفی از دین برنگشتند فردا آن زن را فردا آن زن را بر سر او فرستادند

که چون وقت رحلت حوت این نزدیک شد چند بزرگوارا حوت علی السمع را در خواب دیدند و فرمودند
که دوست حق سبحی و تقا خواهر آمده می باشد و آمدن خون خواب بعد از این نقل کسیرت
مبارک است خط طایر شد بعد از آن این بزرگواران دیدند
که خواب بعد از این چه بود حالوت دیگر را خواب بیدار گفتیم بقیه خدا آتات شد و ما از عرض بلند
خدا آمد چندی که ترسید گفتیم یا ربنا عجبی تو و قهاری تو فرمات خواب بعد از این آنگی

خزانہ اور باتر چہ رو تر بید ز سیم و از و اعلیٰ گوانیدیم
روز یکشنبه در ماه صبیحہ یازم ششم سنہ ثانی ثانی و مستی
دیگر کتب معتبره و نو فہتار و قیل بکیر و مفت سال و قیل

مکرم و چه بر سال و بقول نه دوخت تان
اخر به بر رست شمع نریم عاشقان
عاشق نو والی هند آفت بگشاید
در روز و طهارت انحضرت در اجمیر گریه و محنت نزار بر تبرک به

فلا طبع لها ولا راقی : الا بحیث یفقد شغفت به : فتنه رقیبی و ترغابی :
 حال من و بیو عبید از دانی دست نشست : گفت کبکی دولت غنمت ندانم چه کنم : الغر خردار و زنجور
 قوال را هم در آغوش کرد و ذوق و حلقه بپایانده و روز را روزی قیام و راز و مخفی که من خسته خوابم
 حالت لکون با لب گشت و ده من گشتند مدتی در خانه بودند خسته و ایدم تا محنت کما سر و و حق و احوالند
 نقل که گفتند و تارچه بریدن راه و عبید مکرر به نیت اخوت که شمع جبهه او بود و خود هر یک از دهن
 صبا که به لبها روخته گشتند بود در پادشاه او اگر فرستادن زار : اخوت نبد و شغف با پیشه و ایدم
 به جمع الا ان شمع و شغفین و ستمایه بر حلقه قیام است در محنت و شغف که اعلیٰ خواب در این محنت و شغف
 بود چه در این محنت که شمع خسته و خام و لبها در قرص از حلقه اخوت خواب و شغف است و چه در
 با امیال و سبب نهفته نکند در عقیق و شمع بی حکایت و لب که نکند که نقل شمع و امیال و شغف و لب
 و به استی و دیگر اخوت بر این افتاد و لب رضی که آخر شمع و لب و شمع شسته بود لبش که
 نقل خواب در این محنت و شغف و لب که نکند که نقل شمع و امیال و شغف و لب
 خواصه بر و در این محنت و شغف و لب که نکند که نقل شمع و امیال و شغف و لب
 گفت شمع بی نه قهید الی : خواب و شغف و لب که نکند که نقل شمع و امیال و شغف و لب

و حق هم
 است

آخوت برید و غلبه خوست خواب و شغف و لب که نکند که نقل شمع و امیال و شغف و لب

و آنکه نوشته که از اولاد سعدیه و آن محانه غلطه خلی است و لا اعتبار له علف من لوف علم
 الا اعتبار و نام مبارک و عبید الی و شغف ابراهیم و شغف الی کبکی و این خواب و شغف
 از اخوت گویند که شمع و شغف است از مواضع : خواب در این محنت و شغف و لب که نکند که نقل شمع و امیال و شغف و لب
 و آنکه در این محنت و شغف و لب که نکند که نقل شمع و امیال و شغف و لب
 نقل که می خواب و لب که نکند که نقل شمع و امیال و شغف و لب
 میکنند و آن شمع که بر لبها افتاده و شغف و لب که نکند که نقل شمع و امیال و شغف و لب
 و در این محنت و شغف و لب که نکند که نقل شمع و امیال و شغف و لب
 چون لب که نکند که نقل شمع و امیال و شغف و لب
 و آن شمع که بر لبها افتاده و شغف و لب که نکند که نقل شمع و امیال و شغف و لب
 محالی اخوت را از اخوت گویند که چون در این محنت و شغف و لب که نکند که نقل شمع و امیال و شغف و لب
 است که آن شمع که بر لبها افتاده و شغف و لب که نکند که نقل شمع و امیال و شغف و لب
 آن شمع که بر لبها افتاده و شغف و لب که نکند که نقل شمع و امیال و شغف و لب
 و لب که نکند که نقل شمع و امیال و شغف و لب
 که حکم است که بر لبها افتاده و شغف و لب که نکند که نقل شمع و امیال و شغف و لب
 افروخته لب که نکند که نقل شمع و امیال و شغف و لب
 مال نیز مردم را در و لب که نکند که نقل شمع و امیال و شغف و لب

همانکه جزیر صمد و ابابکر از صمد به پا رسید بر سر گذر رفت در میان شیشه افتاد و تا آنجا که در آنجا رسید
 انداخت از آنجا که گشت چو بر سر پا رسید بر سر گذر رفت این و خوردند بسیار از آنجا که گشت چو بر سر پا رسید
 سنگها بر نیزه میشود اگر کسی از غنای آورد و در آنجا که گشت چو بر سر پا رسید بر سر گذر رفت در آنجا که رسید
 حریف خواهد بود از آنکه طلبید رسید که در آنجا که گشت چو بر سر پا رسید بر سر گذر رفت در آنجا که رسید
 بهر آنکه در آنجا که گشت چو بر سر پا رسید بر سر گذر رفت در آنجا که رسید بهر آنکه در آنجا که گشت چو بر سر پا رسید
 سنگها بر نیزه میشود اگر کسی از غنای آورد و در آنجا که گشت چو بر سر پا رسید بر سر گذر رفت در آنجا که رسید
 این سخن را تمام کرد

گفته شد که در آنجا که گشت چو بر سر پا رسید بر سر گذر رفت در آنجا که رسید
 بهر آنکه در آنجا که گشت چو بر سر پا رسید بر سر گذر رفت در آنجا که رسید بهر آنکه در آنجا که گشت چو بر سر پا رسید
 سنگها بر نیزه میشود اگر کسی از غنای آورد و در آنجا که گشت چو بر سر پا رسید بر سر گذر رفت در آنجا که رسید
 حریف خواهد بود از آنکه طلبید رسید که در آنجا که گشت چو بر سر پا رسید بر سر گذر رفت در آنجا که رسید
 بهر آنکه در آنجا که گشت چو بر سر پا رسید بر سر گذر رفت در آنجا که رسید بهر آنکه در آنجا که گشت چو بر سر پا رسید
 سنگها بر نیزه میشود اگر کسی از غنای آورد و در آنجا که گشت چو بر سر پا رسید بر سر گذر رفت در آنجا که رسید
 این سخن را تمام کرد

تاریخ و حال
 فرید الحق و ابوبکر بنحو که در حدیث آمده است
 چو حسرت را تا به ناله و فغان خود گفت غصه شد از آن ظاهر
 این

در چشم ماه موج سال بیوت عین رخا
 شمع عالم بختگوشد بزرگ خدا

در حدیثی که در آنجا که گشت چو بر سر پا رسید بر سر گذر رفت در آنجا که رسید
 بهر آنکه در آنجا که گشت چو بر سر پا رسید بر سر گذر رفت در آنجا که رسید بهر آنکه در آنجا که گشت چو بر سر پا رسید
 سنگها بر نیزه میشود اگر کسی از غنای آورد و در آنجا که گشت چو بر سر پا رسید بر سر گذر رفت در آنجا که رسید
 حریف خواهد بود از آنکه طلبید رسید که در آنجا که گشت چو بر سر پا رسید بر سر گذر رفت در آنجا که رسید
 بهر آنکه در آنجا که گشت چو بر سر پا رسید بر سر گذر رفت در آنجا که رسید بهر آنکه در آنجا که گشت چو بر سر پا رسید
 سنگها بر نیزه میشود اگر کسی از غنای آورد و در آنجا که گشت چو بر سر پا رسید بر سر گذر رفت در آنجا که رسید
 این سخن را تمام کرد

این که کند و نه چون هیچ شد آفتوت مخدوم را طلبید چون رفتند دیدند که همانجا است و کند کند
 چنانچه آفتوت اندک شهاب الیوم می بخشد را گرفته بوش نمید و گفت ای پسر تو ایست بجا
 صبر ای صبر و صبر صبر و صبر الیوم در این است که شمس الیوم با تو هم می گرم برون
 چون کند کند یا را در آن که در موهه صبر در ملازمت است برون کند که در آن که در آن
 بیا به در چندی مدت کند کند و یا در خدمت این چندی مدت ماند و هم حوت است نمود
 یافتند گفتند که با را در دم هیچ ترود و نمید شد تا بزم تر او را دید و هنوز خفته است تا آتش در گرد
 و به و الیوم بزم خفت و در آتش زود تر رفت پس که در تحسین علوم ظهیری کرده بود و بعد از آنکه
 مدت بازده سالگی شده بدین راه افتاده مشغول بوده بر روزی هفتاد و یک روز و فضل الشال میزدند
 و به هر یک و گفت از استخوان شمس شهاب الیوم و گفت شیخ فخر الیوم عراقی در حسیه است و همی آفتوت
 و امیر حسیه در کتاب
 شیخ مفتی قدیم قضا و اصول و فقه و کلام
 معونیت با و فرمودی به جابا کسی منبع صوفی و صفا به و در او و نزد او است و حقیقتا حاکمی
 شده و در آن به مکره از شمس بر تافتیم ای سعاد از قبول کسی با فتم
 تاریخ و حال ۶۶۶ ۶۶۶

معین قهر چندی تا که بزمیت و او ایست و او ایست با صفا صوفیه که و بزمیت با صفا صوفیه

و بیعت او ایست و چند روز از آن است که از باطل پرور خود بر خیزد خیره علی السلام متابعت
 و دیگر بر بیعت از روی قوت و فعل و اعتقاد هر روز او او ایست بود و در حق بر آنند که مستغنی
 علیه السلام و حجت آنکه از باطل خود و خاص که چیزی در دنیا و ولایت جامع مگر به علی صلی الله علیه و آله
 افضل الصلوة و اما بر این یا به با آنکه بی ملازمت نماید و محقق را عقیده آنکه از باطل بر یک
 از اولیا است بر کفر فروغ جایت بیست و سه رسم ارادت رسد آنرا و سید خوانند و از شیخ
 باستانی و زیانی فرادستی خداوندی لغت و منزلت اند مانند با ۷۷۷ که یک از اسلاف
 او می آید است گویند در زمانه پسر خود در خانه فی قله را وید داشت بر منجونی او را را کسی بشرف اسم
 رسیدند دیگر غزوی که خواستش در لا پورست و حاکم آگاه شیخ جلال
 که زود بهم در حق باید زوده و

و خزان به بزرگ و دیگر او استخوان بود
 قدس که از هم زاد خوشی و زیاده و سال با لغت و بزمی خفا کوی عین آمده اقامت کرد و شرف نمایان
 زندگان و در زمانه از بزمی رتبه بلند از نایب پذیرد و پس از هفت روز از او خواست که او است
 آمد از حبه گفتی آنکه هر کسی با بیعت نزد خویش هر کسی زود و او است از راه بروی که در پیچ
 و برینا و آثار رفیق ایست به بود و در حوت که الیوم ای حوت خوشه را ای بزرگ
 ای خالین بود و چون آفتوت حاکم شد و معاملات آنجانی داشت ای بود که پسندیده
 طبیعت نبینا بر فرار با کسی رسید زود او بر سر رسید گفت و منت با او در شمس بزمیت را

نذا برادر صدره تو اوز در به که نام از نوع زمانه بر لاشه از اینجاست که شیخ با او ایستادگی کرد
ای بر زبان مردم گفته با کز صدره الاسلام پدر وی الوی اولیاست در این گفته خبر

۳

زار لاور

خودت شیخ ابو
در این گفته شیخ ابو خلد مخموری می جسته که غلیظ بزرگ ایو ایستادگی کرد و ابو خلد را در این گفته
عام عارف و محدث و تصنیفات و اشعار بود در این گفته دینا عظیم داشتیم که
در قطع غریبه نام نیاورده قطع کرده بود منشای را بوی را بوی را از آغاز تا این گفته
سپرد از هم آن دی باده در مقام توحید بیاورد به بقوم غایب نماید که در آغاز سکوت
اوستی بود که کسی خود را که خود را که بوی بوی شیخ ابو خلد است در لاور آورده و بجا بیاورد

اسمیت ابو بركات: بعضی را گفته اند که از احمد رسالت پناه صلوات الله علیه باریک مسلم است و برخی
ما را که از او رسالت از عبد قاضی در صحبت شیخ نزولیت که ای عم حکیم سنایت و در وقت شیخ
نجم الوی که است و غیره یکم در چند دانت و عدد است و چهار فرق از این پناه و بعد از وقت و از آنکه
سزده فرق باقی بود در صحبت ابو الخلد را در این گفته واهنته بول که مسلم از در گفته چنان
شیخ رک الوی علاء الدود از القیوم فرموده و گفته که در این گفته رضوان علیه الله صاحب
ملی مشایخ

در شیخ رک الوی علاء الدود آن شانه را در وقت سجده و ای
فرقه را در این گفته سجده و خطبای رکی در با کافه نوشته همدان مسجد می باشد

در شیخ رک الوی علاء الدود در خطبای
مجاوری است که چنین گویند که آن است که شیخ رضی الله عنیه رسالت از درون اسلام و آنکه
اقیوم احادیث را تیره نموده خود را خواص خود را بجا رفته اند در این گفته شیخ
رحمایت کرده بزرگ در خدمت علی الا رسیده و عیال بقی را ایت را بوی رکی نموده یکسای مجرانی
محدثی در حق از غنوت و بعضی شیخ انده و شیخ ای جو مستقران در اصحابه
در احوال او بسیار سخن گفته اند که شیخ نیرت سر بر پیشانی نموده با رنگت بزرگ در
یکه غیر گفته در حلقه یس در رانده بزرگ یک قریحه حضور است و آنکه از آن که از آن که از آن که

زار لاور

شیخ جمال الوی و بوی نوشته که شیخ سعد الوی و بوی شیخ نجم الوی نیرت قریحه یکسای مجرانی
بزرگ بجان طریق نازل شده که خود را قطع معارف تو حید کرده بجا را تیره بوی و خواص بزرگ طریق
صلوات الله علیه چنانچه یکم در صحبت علی بن ابی طالب و از آنکه و الاسلام و ابی بکر را پورست

خودت بابا

خودت بابا

در روز تهنیتی بر آنوقت نیز عفو غنیمت بودند و سپاس خود را از آن مقامی شکر نمودند و در روز
 می آید که در آن روز غنیمت و عفو و عباد و علی و الشکر و الحمد و در باب عفو و غنیمت و عفو و غنیمت
 هم در دست کرده بودند و از غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت
 آفرینش و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت
 و بر دست خاتم بازدم و این بر لوح و این بر لوح و این بر لوح و این بر لوح و این بر لوح و این بر لوح
 سر بسته نهاد و اصل و سببی در بد و سببی در بد و سببی در بد و سببی در بد و سببی در بد و سببی در بد

و عفو و غنیمت
 و عفو و غنیمت

مهر و خلیفه شیخ ابوسعید تبریزی اند البراق سم الله جمال الهی است و چون بر آن در برده
 غنیمت شیخ شهابی رسید و خبر تبریزی که می رسید در جبهه و در جبهه و در جبهه و در جبهه و در جبهه و در جبهه
 طاعت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت
 بر استقبالی و در جبهه و در جبهه و در جبهه و در جبهه و در جبهه و در جبهه و در جبهه و در جبهه
 و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت
 عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت
 عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت
 عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت

مسیحاخت و غنیمت شیخ او را انعام می نمودند و دوست داشتند از روحی به بود و مسیحاخت
 و شیخ نجم الهی صنوی را طاعت کردند شیخ جمال الهی و افاضت و غنیمت و غنیمت و غنیمت و غنیمت و غنیمت
 ایشان را شیخ نجم الهی به یاد داشت که شیخ بر جبهه و در جبهه و در جبهه و در جبهه و در جبهه و در جبهه
 و این صحنی تمام و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت
 ندارد که نزد یک شیخ و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت
 رد انداخته گفت و با و از عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت
 و از زیر پادشاه شد و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت
 ترا خود عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت
 که سطر را نقد و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت
 نظار دارد و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت
 کار و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت
 محو و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت
 اختیار کنید باز غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت
 و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت
 عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت
 عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت
 عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت و عفو و غنیمت

در برودید بنهاد و خود آورد و هر کسین کرد و با وجود دود و دایم سوزش که سنگ لاسه است بر
الکینه چه بود و انکه دایم عذرت پس آید و در وقت بعد شش مخوم بجای الی و دایم که
و خود ریا نباشد و روانه موت در صورت حیات بود بعد بتارم سوزم که کمال نهم که بوزن
بسی بریده بود در شش لاسه بیدار در کیم بپزند و در آب ببرد و قوی بکشد و در آب
نار و جگر و تریه در سره دل از در محل بکشد و خواسته دارد

حرفه فسیل

در برودید و خود آورد و هر کسین کرد و با وجود دود و دایم سوزش که سنگ لاسه است بر
الکینه چه بود و انکه دایم عذرت پس آید و در وقت بعد شش مخوم بجای الی و دایم که
و خود ریا نباشد و روانه موت در صورت حیات بود بعد بتارم سوزم که کمال نهم که بوزن
بسی بریده بود در شش لاسه بیدار در کیم بپزند و در آب ببرد و قوی بکشد و در آب
نار و جگر و تریه در سره دل از در محل بکشد و خواسته دارد

در برودید و خود آورد و هر کسین کرد و با وجود دود و دایم سوزش که سنگ لاسه است بر
الکینه چه بود و انکه دایم عذرت پس آید و در وقت بعد شش مخوم بجای الی و دایم که
و خود ریا نباشد و روانه موت در صورت حیات بود بعد بتارم سوزم که کمال نهم که بوزن
بسی بریده بود در شش لاسه بیدار در کیم بپزند و در آب ببرد و قوی بکشد و در آب
نار و جگر و تریه در سره دل از در محل بکشد و خواسته دارد

باز بنیت و پی دید آید برشت و چون وصف است بخت آید اگر چه دل این بخت غرضی بود اما بختی را بخت
و بختی که چه بود بشر سید شریف که دایم داشت در بخت دست در آید پیش کر استیلا انکه حال او اطلاع کنند از
دیگر از او ببرد و بعد در میرزا در دست کرده در آن در امری میسر بود چون بخت ندادید و کمال
دانش نزد خضر خدیو برد و آن سیم شش این نهاد و بخت جمع شد بعد از آن از غرضی فراموش که منقذ
و بخت رسیده و اقربا را بخت نداشتند

حرفه فسیل

در برودید و خود آورد و هر کسین کرد و با وجود دود و دایم سوزش که سنگ لاسه است بر
الکینه چه بود و انکه دایم عذرت پس آید و در وقت بعد شش مخوم بجای الی و دایم که
و خود ریا نباشد و روانه موت در صورت حیات بود بعد بتارم سوزم که کمال نهم که بوزن
بسی بریده بود در شش لاسه بیدار در کیم بپزند و در آب ببرد و قوی بکشد و در آب
نار و جگر و تریه در سره دل از در محل بکشد و خواسته دارد

حرفه فسیل

در برودید و خود آورد و هر کسین کرد و با وجود دود و دایم سوزش که سنگ لاسه است بر
الکینه چه بود و انکه دایم عذرت پس آید و در وقت بعد شش مخوم بجای الی و دایم که
و خود ریا نباشد و روانه موت در صورت حیات بود بعد بتارم سوزم که کمال نهم که بوزن
بسی بریده بود در شش لاسه بیدار در کیم بپزند و در آب ببرد و قوی بکشد و در آب
نار و جگر و تریه در سره دل از در محل بکشد و خواسته دارد

جست

حوض شیخ ابی اسحاق

امید غلیظ را در خود داشت روز عید در آن جمع آمدند و آنروز به شیخ عزیمت نمودند و گفت
 که بریزه دار او گفت که صاحب خانقاهی تفتی که مصلحت خود بدو گفته به بازار آمدن می شد به بازگذاشته
 در دست گرفته بچنان باز آمد در آن محراب بودند حال بدو را فتنه و تزلزل داشت و آب خوردند
 و باز گفتند شیخ با او چه رفت میخواستند بداند خود میگفت این صفتی روز میگذرد و در حق
 می طعام نمیداد و آب نمیداد و بچنین راه میزدند و شیخ فریاد میبرد که مود از غیب خود آمد و میگفت
 گویند برآمدن با او گفتند این سخن را گفت و از آن خانی که میفرستاد شیخ در وقت که خواهم بود
 بخت است و تعظیم خود خواهم بکنم و شیخ آغاز کرد و جست و آن گنجینه ای میفرستاد و در عید خود
 در حلقه و زنده ای طعام خورد و در سینه بندید و برای طبع به ریخته و به سجده و گفت فراموش کرد
 به درون خود می آمد و از آن بود که در خانه شیخ و همسرش آمدند و گفت بر خیز رفتی را با شیخ
 بخت خود آمد و سر نمیداد طعام و صحنه خورده اند و بر رفت در بر رفت و برسد ای طعام
 آورد گفت مود بود آمدی از پیش شیخ او طعام نداد و رفت شیخ از آن طعام ببلور در ای و در بالا آمد
 بپند که او به فتنه و تزلزل گفت ای عاقل و با فتنه از بسواری و در سخن با فتنه خود را بپند که او
 وفات تمام نمیداد و گفت که روزی در راه حوض شیخ بود

قوت است به شیخ ابی اسحاق الحوزی شیخ ابی اسحاق

آنحوقت مرید و خلیفه مشهور شیخ ابی اسحاق حوض شیخ طیفور بن می اند و سلسله شیخ بهرینا بود
 اهدیق رضی الله عنه میرا آورده که اجداد ایشان از او با پادشاهان و اعیان عظیم السلام بودند و پدر شیخ
 آنحوقت ابی اسحاق نام بود و سلسله آنحوقت بن شیخ واقع شد و شیخ آنست که از اولاد او در آن
 بودند و سلسله شمار در بعضی از افراد عام نقل نموده در کتب معتبره ثبت در سید بن کف آنحوقت
 بهفت واسطه بعد از شیخ میرا در کتب احوال و سیر آنحوقت بسبب اختلاف واقع شده در
 سلسله منقولید که خانواده در حجاب و سلسله دین نیست بسبب آنکه سلسله خود را بر سر نهاده اند
 و در حق خود حقانیت که در دست خود را را کونست در کتب بود در آنوقت و ای آنوقت بپند
 قارن نام خادم اروث و مرید در آن و محب الغوث بود اکثر وقت بطلاق شیخ مدام آمد و
 ایشان بود اتفاقات نمیکردند و درون اندون غیر طلبیدند او بر بار ایشان نشسته می نشست و در بار
 بخت ملاقات آمده بود و درون جویدی توار و کی حکم می کردند او بر سبکلا و او در گون
 بپند کرده دید که توار و کی حکم می کردند گفت بخت بخت در دین است که
 بخت طلبید در دین به بار ای بخت ملاقات می کنند و باید دین نشسته در مقام است
 ملاقات ناکرده باز رفت آن جوئی کار کرد که در اندام او جلا سپید دماغ افتاد آن جوئی بر رفت که
 شیخ کراخ نام داشت و با او باز گفت شیخ را بپند که در آنجا آمدند و او صحت یافت مردان سفر
 کشید بپند که در آنجا آمدند و بپند که در آنجا گفت قدری راه را بپند که در آنجا گفت او را بپند

[illegible]

[illegible]

تولد انشی در بیست و چهارم ماه رجب و در اول شعبه و غنی و ششصد و هشتاد و سه سال
در بیست و چهارم ماه رجب و در اول شعبه و غنی و ششصد و هشتاد و سه سال

ع
مجلسه الطوبى

مضی

تفاوت این دو به وضیعت حیات قبل از اتحاد الهی نیست و حیات سلفی این نیز دیده
نزدیک است و هر چه در کمال حیات آن نفس روز و شب در سجده و تعظیم دریا است و است متوجه
آورده هم گفتند شیخ نظام الهی تولید که خط با خود میبرد میگوید که بودی سنی صوفی
در گرفت به در که میفرمود این معنی میگفت که زنی بود بر تو و تو را میگوید چقدر غم تو را در
خوابم گوید ای بیعت و غم از خلق را در همه بهیم و معنی گفت که گفتند از مسلمانان و غیر
و غیر اسم نبوت یا در آید بکنم ای یحیی عجز چنان در همه جمع اثر کرد الهی قانع شود یا در کمال
باین قاع میگفت خود آمدن بتاریخ دوازدهم و قیل از دهه ربیع و قیل دوازدهم

[illegible]

[illegible]

عمر کریم در آن سال و چون مناره آن خوت بر افتاد جماعت از قوالان همراه می رفتند و این بیت را در کوه
 می گفتند: خوت سرور سبعتا بهر امروزی پندیده بعدی که بجای روی: از انال گاه صبا
 روشتند: قوکی بر تنه میروند دیدار سحر و دایره است: تا به بنده که تنها میروی
 دست خوت ملک الانخ از جنازه برون آمد و بنده خود از شره قوالان را میگوید که در گفت سکت با نغمه و کز
 مخدوم بچین نیا از کوی برون آید در قوی کند بچینه نام نرود سه خوت بیست گردون از انال که بر نرفته
 زانکه زاب دیر که روزی زین تر نیاخت: و خوت خوت پور: خوت خوت قلم و گویی شش ماه
 سلام دو عالم شوره با بقی: چون تاریخ و صلت بچینه زدن: تا داد و ماتم سبقت

۵۴

خوت

آن خوت و بر و خلیف خوت و حق المجهت شیخ فرید الدین گنجشک که در چشم علم عارف بود و در دهکده بربادت
 و بری با علم خلیف خوت و حق المجهت رسید به دست که در خوت این راه بود
 و در مرتبه رسید که در باب فرات که در کوه لایه که در از بنده از بر بستر بود نام فرید الدین شیشه
 نقل کرد و در آن زمان از بنده که در خوت و حق المجهت مراد و در هر یک بالا سر که معمار
 یک نفر به شده مراد و چون ای خوت خوت شیخ رسید و مولانا بر کرامت میبندی بزم بر خوت
 از آن روز باز بر دشته مراد و نقل که خوت و در مجلسی بود و خود خوت و حق المجهت
 خوت سلطان ایلیج زایم که در رفته بود در مجلس خوت زاده میبانی که او را قده تعوف

برین خود نمونو او یک بود و آن بود از این اسحاق چایب و دیدار و را طلبید و سوزید و سبقت
 گفت آن گرفت بر و بیار آوردند و نوزاد در یک دست گرفت و در دست دیگر گفت
 عقیقه ای بوزن و در سبب را گرفته و در سبب را سوزید و در آورد و سبقتش داد و وقت قده
 بر زمین سبقت تمام نماهرا مانده و فی سبقت همه جدا گانه و در وقت

۵۳

خوت

آن خوت و بر و خلیف خوت و حق المجهت شیخ فرید الدین گنجشک که در چشم علم عارف بود و در دهکده بربادت
 مبارک عبادا و بیست و خط صابر است و خواهر زاده خوت گنجشک نرود و صاحب سبقت
 آورده که آن خوت که سید صالح بنده است و سبقت و سبقت و سبقت و سبقت
 نیز در سبقت شده در او ای ایام که گنجشک از مطبخ خانه تا در دهکده سال مغوی و برود آن خوت
 همیشه حاکم می بودند و از آن گنجشک سبقت و سبقت و سبقت و سبقت و سبقت و سبقت و سبقت و سبقت
 گنجشک بنده را در با خوت خود و در با عبادا و ایلیج که طعم سبقت میبندی خود و سبقت و سبقت
 یانه گفت بنده را به اجازت خوت پس سبقت چه قدرت است که بنده از آن تعوف نماید و سبقت
 که عبادا و ایلیج صاحب سبقت از آن روز باز آن خوت و سبقت و سبقت و سبقت
 نقل صاحب عبادا و مراد (الادب) می آرد که از بنده ای سبقت که سبقت و سبقت و سبقت و سبقت
 از بقی اسم غلم و عطا خلافت پس خوت سلطان ایلیج بطرف ایلیج رخت و زوده بود و بوی آنکه

عدت و سبقت

و چون آنکه او را در این باب مجبور دانیده بودند که تمام مقام سپید میکنی علی علیه السلام را در حدیثی که داشت
 که اگر اجازت شود در دینی اقامت کنم اجازت نام طلب نمود و فرمود که ای را سنج حال این را در حدیثی که داشت
 چون او قریب آمد و بمانی رسید و دست و پا نشین علی علیه السلام را در حدیثی که داشت و فرمود که خود را
 حوت فرمودند چند بگوشت چندی را بسیار بود و بار بار بود و در حدیثی که داشت و فرمود که خود را
 غلبه استغنا چاک کرده در داد و ستد علی علیه السلام را چنانکه کمال غلبه را در حدیثی که داشت و فرمود که خود را
 و مثال و بار بار داشت شیخ علی علیه السلام را چنانکه بود تا آنکه نیامده از سر حال بر زبان جاری گشت
 و گفت که ای خاندان شما پاره کردم و چنانکه در حدیثی که داشت و فرمود که خود را
 در این حدیثی که داشت و فرمود که خود را چنانکه نام داشت و وقت آن بود که پاره فرمود شیخ علی
 ای بوقت و حال خود فرست که او را در حدیثی که داشت و فرمود که خود را چنانکه نام داشت
 چنانکه پاره فرمود و با وجود آنکه در حدیثی که داشت و فرمود که خود را چنانکه نام داشت
 پاره فرمود و حوت گفت که در حدیثی که داشت و فرمود که خود را چنانکه نام داشت
 پس آمد شیخ علی علیه السلام و فرمود که خود را چنانکه نام داشت و فرمود که خود را
 در آنوقت پاره فرمود و فرمود که خود را چنانکه نام داشت و فرمود که خود را
 گنجشک را پاره فرمود و فرمود که خود را چنانکه نام داشت و فرمود که خود را
 پاره فرمود و فرمود که خود را چنانکه نام داشت و فرمود که خود را
 ترا پاره فرمود و فرمود که خود را چنانکه نام داشت و فرمود که خود را

پا حوت عنایت فرمود و در حدیثی که داشت و فرمود که خود را چنانکه نام داشت و فرمود که خود را
 ولایت آنجا کرد و در حدیثی که داشت و فرمود که خود را چنانکه نام داشت و فرمود که خود را
 اجازت نام گرفته پس شیخ علی علیه السلام را در حدیثی که داشت و فرمود که خود را
 و خصیت بعد از آن فرستاد و در حدیثی که داشت و فرمود که خود را چنانکه نام داشت و فرمود که خود را
 بعد از آن چنانکه فرستاد و در حدیثی که داشت و فرمود که خود را چنانکه نام داشت و فرمود که خود را
 شیخ علی علیه السلام را چنانکه فرستاد و در حدیثی که داشت و فرمود که خود را چنانکه نام داشت و فرمود که خود را
 خواهند حوت حوت نمود و در حدیثی که داشت و فرمود که خود را چنانکه نام داشت و فرمود که خود را
 شیخ علی علیه السلام را چنانکه فرستاد و در حدیثی که داشت و فرمود که خود را چنانکه نام داشت و فرمود که خود را
 باز گفت و حوت از او پرسید که چون شیخ علی علیه السلام را پاره فرمود و فرمود که خود را
 که چون تو مثال پاره کردی سلسله ترا پاره کردم گفت از او و از آنوقت حوت چنانکه فرمود
 تر پاره فرمود و فرمود که خود را چنانکه نام داشت و فرمود که خود را
 اکثر علی علیه السلام را پاره فرمود و فرمود که خود را چنانکه نام داشت و فرمود که خود را
 و بسبب استخوانی باطن جسم علی علیه السلام را پاره فرمود و فرمود که خود را چنانکه نام داشت و فرمود که خود را
 حال خود را پاره فرمود و فرمود که خود را چنانکه نام داشت و فرمود که خود را
 گروه بندست بر عظمت آن حوت رسید فیضی باطنی مالا مال میگردد و چون در حدیثی که داشت و فرمود که خود را
 ماله خود را پاره فرمود و فرمود که خود را چنانکه نام داشت و فرمود که خود را

آنوقت برید و فیروز پر او دست و نام و الوافوت و ملاک بعد از وی است و نام و الوافوت و فیروز
 بنده خوفت بخشکست و جامع غنچه الابر و گوشت الافید راست که او نیز از خوفت حیات
 سلطان غنچه است و در بعد از آن بر او بر او با طوار خلافت حقیقه الابر و نام و الوافوت و فیروز
 و شکست فلان و خطوط مختلفه را عجب حیرت خیز تر خود او را از زنده بود و خداوند قوی است
 خلافت از ملازم هر چند بود و خوفت را تو قیامت یا بنده خوفت را تو قیامت یا بنده
 فعل - آنوقت شاکر و خرم و الهی کان یزید در گفت کاتب به نظر بود و نقل که آنوقت گفت
 و قدر بختی علی ایضا را آوردید که در رکعت نشسته است سبقت قبده در هر ششم مبارک باشد
 دانسته و مستغرق جوی گفته می رسید که در هر نماز را سه بار راه برگشتی و در هر نماز یک
 رحمت میگوید است و بعد از آن میگوید از خانه نبوده و شش تنگ الهی باز از بدو چندین گنجشک و زرد و بیاض
 خود بدو آمد و در چشمها بر یک رخ و دست بجا بود و رسید و شکسته گفت غنچه غنچه غنچه

مولانا قدس

آنوقت برید و فیروز پر او دست و نام و الوافوت و ملاک بعد از وی است و نام و الوافوت و فیروز
 بنده خوفت بخشکست و جامع غنچه الابر و گوشت الافید راست که او نیز از خوفت حیات
 سلطان غنچه است و در بعد از آن بر او بر او با طوار خلافت حقیقه الابر و نام و الوافوت و فیروز
 و شکست فلان و خطوط مختلفه را عجب حیرت خیز تر خود او را از زنده بود و خداوند قوی است
 خلافت از ملازم هر چند بود و خوفت را تو قیامت یا بنده خوفت را تو قیامت یا بنده
 فعل - آنوقت شاکر و خرم و الهی کان یزید در گفت کاتب به نظر بود و نقل که آنوقت گفت
 و قدر بختی علی ایضا را آوردید که در رکعت نشسته است سبقت قبده در هر ششم مبارک باشد
 دانسته و مستغرق جوی گفته می رسید که در هر نماز را سه بار راه برگشتی و در هر نماز یک
 رحمت میگوید است و بعد از آن میگوید از خانه نبوده و شش تنگ الهی باز از بدو چندین گنجشک و زرد و بیاض
 خود بدو آمد و در چشمها بر یک رخ و دست بجا بود و رسید و شکسته گفت غنچه غنچه غنچه

در دو آورده هم آورده بود و بر از زنده و وقت تجلوز رحمت که مولانا را با او صحبت بود
 او رفت چون بدید معجزات در مولانا را خود افتاد و بگریست گفت ای شیخ بیک سلام او هم مراد
 و عجب خداوند او را همه بدید مولانا را خود گفت خبر بیا من قبول کن می دهم که گفت ای شیخ
 حاجت نموده گنج گفت ای علم غنچه چه تو بگوئی گفت بر حال بدست مولانا را خود افتاد و در خط و افتاد
 و دست او گرفت و گفت بر خبر در حال بدست و غنچه گفت که گنج را رحمت نمود الهی و خود
 ای شیخ صحبت یافت آنچه نموده به بر رفت حدس کرده زبانه از ربع بیدار و در خط و افتاد
 بنده با غنچه است و مولانا بیرون آورد در یک پیش می آمد او را میداد تا آنکه غنچه را بدید
 به خوف رسید بود عالم من غنی

خوفت ای شیخ الهی کان یزید

آنوقت برید و فیروز پر او دست و نام و الوافوت و ملاک بعد از وی است و نام و الوافوت و فیروز
 بنده خوفت بخشکست و جامع غنچه الابر و گوشت الافید راست که او نیز از خوفت حیات
 سلطان غنچه است و در بعد از آن بر او بر او با طوار خلافت حقیقه الابر و نام و الوافوت و فیروز
 و شکست فلان و خطوط مختلفه را عجب حیرت خیز تر خود او را از زنده بود و خداوند قوی است
 خلافت از ملازم هر چند بود و خوفت را تو قیامت یا بنده خوفت را تو قیامت یا بنده
 فعل - آنوقت شاکر و خرم و الهی کان یزید در گفت کاتب به نظر بود و نقل که آنوقت گفت
 و قدر بختی علی ایضا را آوردید که در رکعت نشسته است سبقت قبده در هر ششم مبارک باشد
 دانسته و مستغرق جوی گفته می رسید که در هر نماز را سه بار راه برگشتی و در هر نماز یک
 رحمت میگوید است و بعد از آن میگوید از خانه نبوده و شش تنگ الهی باز از بدو چندین گنجشک و زرد و بیاض
 خود بدو آمد و در چشمها بر یک رخ و دست بجا بود و رسید و شکسته گفت غنچه غنچه غنچه

دیند و فرمودند و بنده من شیخ کبر محمد بن ابی الوهید را که در نظر محمد بن شیخ ابو الوهید
عده و یکبار از خواجگان ملایک گویند بر سر کرده آورده در مجلسی را آورد و توان شیخ کبر بن ابی الوهید را دست
دخست محمد بن ابی الوهید راه جلال الحق و الوهید بنی و مولانا محمد بن ابی الوهید و مولانا جلال الوهید هم حاضر بودند
چون سخن گویند نشان از نادان دست بنده من شیخ کبر محمد بن ابی الوهید را سوال از خدمت سید الشاه سید
جلال الوهید کرد که چرا نمی گویند نفس سخت طالع نادان این معنی را است که چرا نمی گویند چون
نفس را است او را است کردم حاضران در محبت آنها سخن را شنیدند چنانچه مولانا ابی الوهید گفت
ما اهل ما نافعیه چون بنده من متقیه بر موافق خوده سید دار بود و ما در هم جهان اول

۷۹۵ - اقد احمد مرت سخی

۹۲۷

گویند که اخوت از بار حسین شدند است که خلق از این معنی با نیت ساجده از عازمت کثرت
خداوندی بزرگتر از بزرگت بنمایند و بار که بدست اجداد بکبر است بر دایم و بزرگ
آویز شده خود و جانشانش را علامت کرده از بندگی بنمایند و دانی دادند در انوار و زکات
او فرموده است که خدا را بیایم غرضی سایر شما را که در بیاد و بیاد نیستی از خدای
تعالی و اهل بنیاد و در مراد از خود بخوانید و میسرند چنانچه از دور و خواجه او که در مقام
است بر خنده گرفته و در انوار طوم آنجا خفته بروی و در سخنان دارد که گویند اتفاق است

43

مختصہ

كفوت قعد الاقد فجلا في الثاني ابراهيم بن ادهم بن كنج نعيم الحق والدوين محمد الاقد

جراغ دہلی قدس

آنحضرت در سیر خلیفه و صاحب سجده خوف و طهارت مع نظام اخق و الوی اند نقل که آنحضرت را در روزگار
ایک نه ساله گذاشته از دار الفنا بدار البقا رحلت نمودند شیخ در او آن حال برایش آورده میگفت
و چون کوفت و خیم عاتق در خلوة زمینی میگشت و چون کودکی بدین مسجد می آید میخواندند و در آن
مسجد شیت از ادب و اهل آنجا آمده و از شی می گفت می آنرا و بجز

نقل در اسماء اللاریه طور است خواجه یحیی محمدی در از خود نذر بارش می خواسته بود
خبر رسیده که دختر آن باری مرد خواهم خود در خانه او می نیاید و از خدا بخواهم
آمد دختر را حاجت دهی یافت علی امینی نامیادینی اسمی است که عسکری و کوی می کنند

نقل در بحر الارض معلوم است که سلف محمد گفت که خواجهم طعام باوند ز رذوقه به تنگ حوت
قطب المطالب بشیخ فخر الحق والحق قوی که او استاد و همراه شیخ الاسلام بود و با طاعت و فروتنی و بی خواجهم
آمد بود که اگر شیخ با او در طعام خود خورد و هیچی نماند به کعبه بر می می توانستند نهند و اگر کسی نماند
و طعام خورد و هیچی نماند به کعبه مشروح که در هیچی نماند کنند فطرت حق تعالی افاضی به هیچ گفت
سفره خوان کردند دست انوار حق لغت از خانه زین که در آنست بود نریمان و خوردن
گرفت جویش شیخ الاسلام با زکات پرسید که صورت حال چه بود شیخ الاسلام مامور از غایب گفت

نقل در سوره الکافه است که حضرت خواهر نعل الحی والوین اکثر اوقات ذوق سرای می یافت
 گرفت و در آن روزها انداخته و بطور خستگی و آنرا اوقات بسیار به آن اندک می گذشت
 خانقا قسیم حضرت پرستگار رفته اند و جمعه در سوره الکافه الی قولی که بعد نقل آن سوره شریف
 بر من موعده بحلی بی است و علامت از سوره که به سوره زمره در آن صفت ترک سوره شریف
 افضل است و به چون از مرگ و رافت لب سینه صورت و محنت سوره شریف و افضل است
 و انجلی است و آنوقت سوره بر قول عربی و آیه فانی و یکبار سوره زمره می گفتند و آنرا
 سوره بود و بعد سوره شریف می خواندند و در آن روز به یکبار سوره زمره را می خواندند
 و چون بر آن تو که در حقیقت و در سوره الکافه می خواندند حضرت خواهر نعل الحی والوین

سوره الکافه

رباعی لب سوره شریف و افضل است و به چون از مرگ و رافت لب سینه صورت و محنت سوره شریف و افضل است
 از هر یک مغنی می خواندند و در سوره الکافه می خواندند و در سوره الکافه می خواندند
 نسبت و گفت مغنی لب سینه شریف از دست رفت و حالت سوره شریف آمد و استاد شریف
 گفت که مولانا بنویس که این سوره را می گفت و با آنکه دانید سوره الکافه که سوره شریف
 هیچ نوعی نباید کرد و وقت تا آنکه سوره شریف بخواند و وقت سوره شریف خواند و

باشند سوره شریف و در سوره الکافه می خواندند و در سوره الکافه می خواندند
 روضه رضوانه به نام سوره شریف و در سوره الکافه می خواندند و در سوره الکافه می خواندند
 جو اخلاص از سوره الکافه می خواندند و در سوره الکافه می خواندند و در سوره الکافه می خواندند

زانی در آن از سوره شریف سوره الکافه می خواندند و در سوره الکافه می خواندند
 می صفت نرم نرم سوره الکافه می خواندند و در سوره الکافه می خواندند
 گویا سوره الکافه می خواندند و در سوره الکافه می خواندند
 صفت سوره الکافه می خواندند و در سوره الکافه می خواندند
 بر سوره الکافه می خواندند و در سوره الکافه می خواندند
 و آن سوره الکافه می خواندند و در سوره الکافه می خواندند

حضرت مولانا شمس الدین محی قفس سر راه عزیز

آنوقت سوره شریف و در سوره الکافه می خواندند و در سوره الکافه می خواندند
 نمایان تعجب و دانست و در سوره الکافه می خواندند و در سوره الکافه می خواندند
 دانست و می کردند و با نسبت مغنی و متبحر بودند و در سوره الکافه می خواندند و در سوره الکافه می خواندند
 به برادر خود مولانا سعد الدین که بعد از او بود و در سوره الکافه می خواندند و در سوره الکافه می خواندند
 پاسخ داد گفت شریفی می کنند و به سوره الکافه می خواندند و در سوره الکافه می خواندند
 توجه آن دشوار را حل کرد و به سوره الکافه می خواندند و در سوره الکافه می خواندند
 گفت و دیگر رو به سوره الکافه می خواندند و در سوره الکافه می خواندند
 به رسید و به سوره الکافه می خواندند و در سوره الکافه می خواندند

و حوت این و با این و فرزند از المیدند و در وقت میزنند و جمیع میزنند نقی که در
 صبح زحمت میداد روزی پیش و شیخ آمد و گفت فرزند در در که خراشیم بای در کار اندوختن
 شیخ نمیکند بعد فرمودند که او را بگویند بگویند آن عورت زنی را بشمار و در اندازد از بار هفت
 سر او را در نه خود رفتی گرفت صبح بر طرف بود و زحمت ندارد گشت غل که آن حوت جامع کار است
 در دست و صاحب حق است و حق و خود حالات و بعد و خوام بود و بعد از لک شریف خلافت اجازه بودند
 قلمه و یکرگی که امروز بدو است و ما و است و خود است اهل آن گزینی را گفتند من در آن دای خود است
 بهیچ نمیدانم و این غل را از آن رحمت در روز نیست و این در از قلمه صحرائی فقیه و کلمه بر سر
 رو غل که خود برگزیده است و این است او را در عجب است روزی آن حوت از دریا و در آن
 خواهم آید و می در آن هر چند روز بیشتر آنجا رفت و کار بود و از این خبر خودی را زنی روی کار
 و می در آن متاع با تمام بغیر غل است و این را میگویند و آن حوت خانوی که این نام است
 گویند که حوت با یحیی الی از دیو و آنجا است که بود صبح حوت و در آنجا را بطبع بنای برکت
 فرزند او و این است و در خود نمیدانند و این را که نام آن شریف آباد بنام ای در وی با نوری از راه شرف
 بنام آن آباد کردند و است ما صغر است و حوت و قیل و دو تا نه و صال که می گویند
 از همه اهلان در دولت آباد دلی که امروزه فرزند آن حوت است و از فرزند حوت و فرزند حوت
 بنام این است

حوت مولانا حاج الموی

آن حوت بعد از حوت سلسله ای که محمد علی و ابی القاسم الی است و نام شریف حوت این غل است
 لقب مبارک حاج الموی و غل به خطب پروانه اند و غلانی الاصله و نام پدر آن حوت شیخ دانی است
 غل و قی الزمان غل که چون چهره سلسله ای که غل از اجازت بدست دارد و در آن حوت و غل
 نمود که از وصیت خدمت شیخ خود که ترک دنیا - نقل در در تلهای سحر است که بنده فقیر
 بعین شیخ مع جاندا که جامع ملحوظ است مولانا حاج الموی غلانی رحمة الله علیه که از رویه الی حوت
 سلسله ای که بود ملا محمد شیخ در غلیدار غل اسم افتاد و خود از خدا غل و غل و غل
 چیز به بیخ و است و محبت با رتقا از انکال است که یک در حق است و غل و غل و غل و غل
 مستحق است این بنده چون بشارت بوی خدمت آنکه شرف گشت این حوت غل است این با غل و
 این فرزند است این حوت است هم وقت اندازد و محبت آن غل و غل است مگر خلوات دوست
 و این دعا را بخواند - اللهم انی اسئلك حبک و حب من یحبک و حب الی الذی یبلغنی الی حبک اللهم
 اجعل حبک حب الی من نفسی و مالی و اهلی و ابائی - می گفت مرا که با صدق و صداقت
 کی ریزید الی آنکه فهم و عقل میاست با مخرج و شکاف زرد غواصی و ادراک طبع و رتقا از غل است
 در غل و از بار سحر است که مولانا حاج الموی غلانی از بزرگ خلفه حوت سلسله ای که نام الی
 اولی است و خبر از این است که حوت بود چون از نو با برده و غل و غل و غل و غل و غل
 تلخ الی الی اولیا بعدی رسید و خود حاج الی که زاریت مدینه علی صلی الله علیه و آله و السلام

فاروقی

مفصل چرخ ختی شوی در دینی محبت گشتی نیست از یاد غریبت زیارت حیدر است نموده بار راه گشود
 بجز از بزرگشت سیر و ستودن بر حکیم در عبادت گزید گویند بپوسته در اخلاص او ال در دین خود گشتی نیست
 و بعد از رسم غسل مستحول می بود تا بنگاه رحلت روحی در انتظار دعا و ذکر در این بود و سبک
 نداشتند این بزرگوار چندی از این بزرگان معتمد و پنج و ده خیر غایت نظام الهی
 در عوفا آباد دینی می نمودند و در هر شهر و ده که می گذشتند در یک ساعده است که در دست مردم
 بقیع ایستاد و غایت گشتی نکرده نظام الهی در خود شیخ جامع ادبی و کمالی بود که است
 بر باد و بهشت غایت بهشت رسید و از تاج پادشاه سبکی خود و در ترافیق او که اینهم تا بطریق منزل خود
 بر سر روز در یک ساعده بود و رسید و ظهور داشت بر سر پشته سی و پنجاهی مردم فراموش داشتند عقل که چون
 حور سلطان بنی اخوت را والی این محوره ولایت ملک گزانت گزانت خطاب پادشاه اخوت را فایده
 کذا فی ذلک و در این خلاف ای حکایت کنند از غایت خدایت تدریج میست تا در العتبات
 روضه بیدار کنر در ولایت شهرت گزانت مشهور بود در آن روز و شب و غایت می آید از در این
 نور بکوت و ولایت می تابید بر زمین که بسم زلف یار زنده میوز از زبان بزرگوار آید

آهسته قوه حاج قدس علی العزیز

در دین و اخوت سلطان بنی اخوت و در این اخوت معنی است اخوت را لقب مبارک است حاج الهی
 و اخوت در آوده مسلمی و علی افتخار کرده بودند و والوه اخوت به بقیع الکبیر مشهور است و فرزند

و در عوفا بر سر سلطنت که زاد بوم گشتی است و معنواں الکی نیست حور سلطان بنی اخوت
 ارادت گشتی عقیدت بر یکید از سلطنتی و ساحتی منصفی سوری به نسبت پادری بدل نقش
 معجب سلطان بنی اخوت می آرد که از یک حور سلطان بنی اخوت بزرگوار از اصحاب و اصحاب علیهم
 علیهم السلام اخوت می طلب کنند و نسبت بزرگوار بنی اخوت بر سر پشته سی و پنجاهی مردم فراموش داشتند عقل که چون
 سلطان بنی اخوت خود را از مدینه علم حور است حوران قرآن را از مدینه خود که چندی
 مشایخه جوانی برینا طبع زیر گشتی در این عالم است اگر فرقه باشد در شش و او را علم نظام
 اخوت بهشتی بود و پادشاه شریف رسید و حوران را بر سر پشته سی و پنجاهی مردم فراموش داشتند عقل که چون
 پیشی حوران را میباید و در این عوفا بنی اخوت در این عالم است اگر فرقه باشد در شش و او را علم نظام
 و الی الی اندیشه کافیه و معنی و قوه و حور و حور بنی اخوت حور سلطان بنی اخوت
 دیگر تعلیم کرد اما از کتاب فقه معتبره ای معنی بنمود و رسید به یک حور بنی اخوت حور سلطان بنی اخوت
 از حوران را قرآن را از مدینه علم حور است حوران قرآن را از مدینه خود که چندی
 که اخوت سراج آینه سید و ستار است و در این عوفا بنی اخوت بر سر پشته سی و پنجاهی مردم فراموش داشتند عقل که چون
 خلافت باراد بجز شریفی نیست و این از انکه بنده حاجت کند خلافت نام را بدست خواهم فرستاده
 خواهم بنظر الهی چراغ هدایت شود و فرستاد و بعد از حور سلطان بنی اخوت حور سلطان بنی اخوت
 می بودند بعد از این بنی اخوت تشریف بودند و مدتی خود قرار دادند و از یک حور بنی اخوت حور سلطان بنی اخوت
 طبع حور سلطان بنی اخوت که همراه بر زمین روحانی می کردند و در پادشاه بنی اخوت حور سلطان بنی اخوت

مورخونند و از برکت صفی لیل اکابر و ملائک و اهل معرفت آنوقت قلم بردارند و کعبه و کوهستان را
 بزار و تیرک بستانند در مقامیکند تا کعبه را بنویسند و در سال هجده اهل نظر را خواهد بود نقل در تذکره
 الاصفیاء مکتوب است که چون آنوقت بخدمت حضرت صفی الشیخ ارادت آورد حوت سقا لیل حج فرمود
 که چند روز در جبهه فوق اخیر می شود و گویند آنوقت بفرقه در صحنه ماند و در روز و چو نه میگویند
 و در یک روز با هم برآمد و بر شد و در رشتش سپید گشت و سپید گشت و در چو نه و در یک روز با هم
 بهر روز گشته بودند و در آنوقت سقا لیل حج در صحنه تشریف کریم از زانی دانست بجز و نقل
 کردن بر آنوقت فرمود و در آن روز بهر روز دانه آنوقت بفرقه بزرگ و در صحنه ماند
 آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ
 الان مشهور بگویند که آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ

حوت سقا لیل حج

آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ
 که است و شوق دارد و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ
 بر خیزد و حوت سقا لیل حج بر سر آمد و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ
 در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ
 که خلافت نه حوت سقا لیل حج و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ

اینست میباید که در دنیا بکشد و دنیا را بکشد و دنیا را بکشد و دنیا را بکشد
 و صد و بیست و یکم و اگر بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ
 انفس غان قبلت ما امرت و طغنی بکمال تفعل تذکره فانت خلقتنی و ان لم تفعل فالله
 و الحمد لله رب العالمین و انت جبار مجید و انت جبار مجید و انت جبار مجید

۸۱

حوت سقا لیل حج

آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ
 شوق دارد و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ
 بودید بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ
 خواهم حوت سقا لیل حج و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ
 نقل که حوت سقا لیل حج و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ
 و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ
 و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ
 و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ
 و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ

و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ
 و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ
 و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ
 و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ
 و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ و در آنوقت بفرقه بزرگ

تفاوت وجه الی

میرد و خفیه حوت سلطان ملک انداخته که در حوت سلطان ملک در باره این از طرف
عده زیاد بود و ارادت آخوت از سیم باره سابق است و این صاحب کرامت و خوارق عطا بود و آن
در چون روز از منزل خود برفت شمع می آید - فاطمه کی طور میگوید که در آن وقت که در راه بود
حق تعالی او را قوه طیران داد و بطریق طیر بر زمین میرسد یعنی که وقتی حولانا در کعبه بود و خیار تکیه
نصیب آن آید چون خوردند که میگویند خورد و در
ری حواله کرد در آن وقت و غایت در چند روز است

آن خوت میرد و خفیه حوت سلطان ملک انداخته که در حوت سلطان ملک در باره این از طرف
حولانا ملاک اولی آن وقت رسید و از آنکه میگویند که در آن وقت که در راه بود و خیار تکیه
نصیب آن آید چون خوردند که میگویند خورد و در
ری حواله کرد در آن وقت و غایت در چند روز است

کینه آنست که با محمول انجامد ... و این سیم تو باید جدا کجاست که نیست با کجاست زلف تو مرا کجاست
کجاست که نیست

مولانا

آن خوت میرد و خفیه حوت سلطان ملک انداخته که در حوت سلطان ملک در باره این از طرف
عده زیاد بود و ارادت آخوت از سیم باره سابق است و این صاحب کرامت و خوارق عطا بود و آن
در چون روز از منزل خود برفت شمع می آید - فاطمه کی طور میگوید که در آن وقت که در راه بود
حق تعالی او را قوه طیران داد و بطریق طیر بر زمین میرسد یعنی که وقتی حولانا در کعبه بود و خیار تکیه
نصیب آن آید چون خوردند که میگویند خورد و در
ری حواله کرد در آن وقت و غایت در چند روز است

مولانا فی الی

در سیم تو باید جدا کجاست که نیست با کجاست زلف تو مرا کجاست
کجاست که نیست

بگویند با مقتضای مذهب و مذهب را بر سر خطه ای که بر سر خطه ای که بر سر خطه ای که
 تکیه گزین رفته اند و به این که بر سر خطه ای که بر سر خطه ای که بر سر خطه ای که
 اهل غره ای که در میان کتب او باشد است که فوار غره ای که بر سر خطه ای که
 از سطح الانوار بر سر دوق صوفی دعوت آورده

مردن بیک اندر خوشی یافت بختی تو فتنی بخشی
 نه زنده دل نمک لاله گشت قیامی لبی تازه گشت بر عطر الیه راستم
 بر سر خطه ای که بر سر خطه ای که بر سر خطه ای که بر سر خطه ای که
 در به به غریب نمک بختی در غنچه در گویای غنچه

میکویند که بر سر خطه ای که بر سر خطه ای که بر سر خطه ای که
 امیر از دینکی فرار شد که حوت سلطان با حوت حوت سلطان با حوت سلطان
 فتنه از زبانه در افتاد که سر بر دای خالی بنامد و الله اعلم بحقیقه الحال
 سلطان محمد دارالکوه افراشته که بر سر خطه ای که بر سر خطه ای که
 زلفت زلفت زلفت زلفت زلفت زلفت زلفت زلفت زلفت زلفت

و صف صفت از زبانه میرا نقد است که اگر به رایج گفتار لغات بعضی بگویند که سر دل میران
 ایستاده است که بر سر خطه ای که بر سر خطه ای که بر سر خطه ای که
 بجزر مغرب میباید و غریب از روز سفید ترک افرو بود و غنچه در غنچه در غنچه

در کمال کمال دست غنچه بیکر او را از لقمه بر خطه ای که بر سر خطه ای که
 چه کشت و چه داد و دلش سستی قایم از خطه ای که بر سر خطه ای که
 اینجایی فصیح خوا بود که از خطه ای که بر سر خطه ای که
 و مشعل که چون کشت سالک و سواد خراسان بر سر خطه ای که بر سر خطه ای که
 صفت و در حوض المون حور است بر سر خطه ای که بر سر خطه ای که
 می از یک لطف الی بر سر خطه ای که بر سر خطه ای که
 فرزند زاده خود بر سر خطه ای که بر سر خطه ای که
 غره ای که غره ای که غره ای که غره ای که
 لاله که لاله که لاله که لاله که
 نمر آلوده و قیامه در حوض فتنه غنچه در غنچه در غنچه
 حوت خوا بر سر خطه ای که بر سر خطه ای که
 خود میباید و از دایه حوت غنچه در غنچه در غنچه
 سواد بر سر خطه ای که بر سر خطه ای که
 سیدت را صفت از زبانه میرا نقد است که اگر به رایج گفتار لغات بعضی بگویند که سر دل میران
 سینه غنچه در غنچه در غنچه در غنچه در غنچه در غنچه در غنچه
 حوت سلطان غنچه در غنچه در غنچه در غنچه در غنچه در غنچه

حرف سلفی ایچ بوده بیشتر از ادق در و عید و حال مستوفی بدربار خیال و حال بوده و خاسته بتاریخ
نزدیکه صوفی را در نزد اربابی واقعیت

حقوقت ایچ سلفی

آغوش شرف ارادت و خلافت از حوت سلفی ایچ دارند و خلیفه چهارم از خلق آورده بود
و صاحب سکر و حال و وجه صوفی بودند و استوفی ایچ سلفی است
قریب از حوت سلفی ایچ بود و صوفی و شریعت

سلفی

ارادت و خلافت از حوت سلفی ایچ دارند و پنجم خلیفه از خلق آورده اند که چون آغوش
ای فاکت بنیاد را بقدم سلفی از دم خود گرفتند و بری سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی
سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی
خبر نزدیکه صوفی حوت سلفی ایچ بود و واقعیت زیاد تر بود و سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی
ی آرد که صوفی آغوش نزدیکه و سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی

حوت سلفی ایچ سلفی

آغوش ارادت و خلافت از حوت سلفی ایچ دارند و سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی
نقل که آغوش عارف و حلق واقف و عزات آبی بوده اند و سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی
و مشهور بود و سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی
عجیب است و غریب است و سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی
و حال و ذوق و کمی خاسته اند و خواسته اند و سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی

سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی

شرف ارادت و خلافت از حوت سلفی ایچ دارند و پنجم خلیفه از خلق آورده اند
نقل که آغوش صاحب حالات و قوی جذب و خوارق عادت بوده اند و از آغوش سلفی
مشیت سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی
خواسته اند و سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی
و سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی
و سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی
در شهر سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی سلفی

حوت سلفی سلفی و احتمال قوی

بالفعل وینچه بر سر بلطف از کبریا در غایت ازینچه در حق خود را ملاحظه بفرموده است
 پس که قبلی ای یکسکه سر داده کشید و از راه بهیم دیو اشتیاق کشید و بعد از آن بعد از آن
 را به سر و کین را به این طریقی کرده بعد از آن بعد از آن بهیم دیو اشتیاق کشید و بعد از آن
 آن خواهم بود ای سید عالم حجت ای السید الکرام ای السید محمد ای السید الشیخ العبد
 قدوة الیه مفتی الشرق و الصالحین خونت قبلی بود و است ولادت آنخونت در سنه پانصد و بیست
 و هفت هجری است اگر آنخونت را در سلطه بخواند قبول الیه در حجت منسوب حجت آنست که بود
 و بهیم کتب معتبره سیرت و زیاده که آنخونت در سیرت خونت خود قبول الیه بود و حجت
 و بهیم در سیرت خونت خود قبول الیه بود و بهیم کتب معتبره سیرت و زیاده که آنخونت در سیرت
 و بهیم کتب معتبره سیرت و زیاده که آنخونت در سیرت خونت خود قبول الیه بود و حجت
 از احوال آنخونت آن تواریخ را تا بهیم قوام و در حجت آنخونت خونت خود قبول الیه بود و حجت
 که این تواریخ گفت بگو و از اسم تعالی الامور دوم و آخر محبت در حق الهی

تواریخ
 آنخونت در سیرت خونت خود قبول الیه بود و بهیم کتب معتبره سیرت و زیاده که آنخونت در سیرت
 به سیرت خونت خود قبول الیه بود و بهیم کتب معتبره سیرت و زیاده که آنخونت در سیرت
 خونت نام معنوی بود و است و حجت آنخونت خونت خود قبول الیه بود و حجت

تقام الیه اولی تشریف خارق عباد و خدمت توفیق عباد را بطرز موفقت و حقیقت را ملاحظه بفرموده است
 در سال شصت و شصت و شصت از خلق که بکثرت سر آمدند و امید الیه ازینچه در حق خود قبول الیه بود و حجت
 راه خدا طبع شده که بعد از سیرت سال گذشت و وقت خود در خدمت خود در خدمت خود در خدمت
 خود و بعد از آن وقت خونت خود در خدمت خود در خدمت خود در خدمت خود در خدمت
 منیع اراده یافته که آنخونت به حجت خود قبول الیه بود و حجت آنخونت خونت خود قبول الیه بود و حجت
 گرفت و بعد از آن وقت خونت خود در خدمت خود در خدمت خود در خدمت خود در خدمت
 و بعد از آن وقت خونت خود در خدمت خود در خدمت خود در خدمت خود در خدمت
 شزد و خونت خود در خدمت خود در خدمت خود در خدمت خود در خدمت
 در سال مذکور در خدمت خود در خدمت خود در خدمت خود در خدمت
 بعد از آن وقت خونت خود در خدمت خود در خدمت خود در خدمت خود در خدمت

نام مذکور که سید خونت سلف (۱۱۱) الی الخ قدام الیه اولی تشریف خارق عباد و خدمت توفیق عباد را بطرز موفقت و حقیقت را ملاحظه بفرموده است
 منیع اراده یافته که آنخونت به حجت خود قبول الیه بود و حجت آنخونت خونت خود قبول الیه بود و حجت
 گرفت و بعد از آن وقت خونت خود در خدمت خود در خدمت خود در خدمت خود در خدمت
 و بعد از آن وقت خونت خود در خدمت خود در خدمت خود در خدمت خود در خدمت
 شزد و خونت خود در خدمت خود در خدمت خود در خدمت خود در خدمت
 در سال مذکور در خدمت خود در خدمت خود در خدمت خود در خدمت

خونت تینج و خونت الیه تینج عرف به بهیم کتب معتبره سیرت و زیاده که آنخونت در سیرت
 در تذکره الامور معلوم است که آنخونت در سیرت خونت خود قبول الیه بود و حجت

حضرت عثمان بن عفان رضی اللہ عنہ
خلیفہ دوم بنی امیہ اندک کہ آنحضرت ابی تراب ولایت مسکوتہ عنایت فرموده حضرت کعبه
بن جابر بن شمس بن ذبیحہ و تارخ و حال و قیل و حدیث از او در کتب
قبیله بیهال (عرف بنیہ) و امیہت کوفہ از پیش کتب کوفہ از تاریخ و انصاف

[illegible]

خفوت شیخ علی بن ابی قحطیبی رح العزیز و قوی سر

[illegible]

الحیة و خلاصه الطایف نیز از تصانیف اوست نقل که یکبار در کجای عهد در کجای عهد
 و کجای عهد گفت که لا غیر الا صراف و در برابر خود الا کافی این مستحق است و نه در
 سمع و مطهرت زینت ترویج گفت که در صوفیانه و سالکانه معانی جوید و هر که خود خویش را منزلت
 بخشد از درون صدمه که در جانتانیت پیروز باشد که از او نماند از این بود که با جویبار و صف
 هر کس که در کجای تو نیست و نه در

تفاوت

و در تفاوت شایع است که اخوت و دوستی خود حقیقت است و بعضی میگویند
 بود که کمتر برادر کسید و دلداده محب خود را بسیار بود و سالک او را خواهر و برادر است
 و در میان شما ایوب بنیامین را دیده اند و گفتند که او را از شما که خواهر از ما میگویند
 آنجا را به یکی سینه معز و برادرش رده بهادر اند و بسیار است در دریا چنانچه غرق میگردند
 فراتر برادر را از غرق باز آرید

تفاوت شایع

اخوت و در حقیقت تفاوت شایع است که اخوت و دوستی که حقیقت است و بعضی میگویند
 چنانکه در اهل دولت است و در میان شما بسیار است و گفتند که در میان شما بسیار است

در اینک به نرسد و زود تا آنکه نمودن مولانا عیال الوبی قوی که با جد حیات با طاعت مع اراکله
 بطول بقای اوادت بماند داشتند روز ششم بودند قاضی سونی و پس از او طایفه را خواندند و
 خوشی گفتند آنرا با اینیم که این شیخ اندک گفت و ابیات بودند و گفتند که این شیخ
 محمدرضا بود و بهولانا عیال الوبی که موافق را راستی را اینند و اینها را بهار و بهار و بهار و بهار
 بهر دو آنرا به بهار که در شیخ فرمود بر سر این ایستادند و اینها را بهار و بهار و بهار و بهار
 پس در دیوان قضا داشتند قاضی گفتند که در شیخ فرمودند که اینها را بهار و بهار و بهار و بهار
 جنگی شیخ داشتند و شیخ بودند و در میان شما بسیار است و در میان شما بسیار است
 و در میان شما بسیار است و در میان شما بسیار است

تفاوت شایع

خلفه حیات شایع است که اخوت و دوستی که حقیقت است و بعضی میگویند
 خواهر و برادر کسید و دلداده محب خود را بسیار بود و سالک او را خواهر و برادر است
 و در میان شما ایوب بنیامین را دیده اند و گفتند که او را از شما که خواهر از ما میگویند
 آنجا را به یکی سینه معز و برادرش رده بهادر اند و بسیار است در دریا چنانچه غرق میگردند
 فراتر برادر را از غرق باز آرید

بر سر خست گفت تر همراه بخواهید آمد بعد از رفتن در میان آمد و در بهشتی بیاد الی دادند که حرف
ما محتاج غایب باز اگر امتیاح شود با ما بگویم که بر اثر تو دیگر کس شیخ بیاد الی گفت که بنده را از شما امید
یکم و گریست این یکم که میفرماید شیخ را برای دل فکری بود در تربیت باطن او بنفوذ و تامل
در ملاقات شیخ عیسی با فرسید با لغت خلافت و غرق در ترک از شیخ بافته بی بند و توف
موضع نمودند بیاد الی دست بدها شیخ زد و التماس کرد در ارادت و اجازت خود شیخ گفت که بر تو
دری شهرت از ما ترا همین قدر صحبت نصیب بود بعد که شیخ بیاد الی بفرمود شیخ عیسی سینه
میدرخد و گفت بافته ~~...~~ چرا که شیخ عیسی دید و غلبه شیخ فتح ابریزد و
از شیخ امیر شهاب و از فرد حقیقت خواجیه بیاد الی چراغ بی قهری که در صورت شاه دوست شیخ می
خطیب و خوت بیاد الی چراغ بیاد الی و در غلبه خوت سلطان شیخ اثرا بعد تکلیف و ملک
حاجب ولایت اینها اگر دانسته که مراد بنام شیخ از قضا و درایت مدغم ما فکری شد و همین
رسیده شد در بر این مذهب و پیما و چهار یان ولایت

تفاوت با باقر فاضل

مرید و خلیفه خوت سلطان شیخ از دیگر از دوازده باب که بنا قلم آمد از گفتا بودند
و همانند دوق و حال بوده اند ~~...~~ در در حلقه برینا ملا و واقعت
تفاوت با باقر فاضل

آن خوت نیز مرید خلیفه خوت سلطان شیخ اند و با بار دوم از دوازده باب طنا با بداند لغت که آن خوت
در حبس و در جود و روح آه بوده و در باطن حق و وطن او را سوزی و انجاشی نمودن ~~...~~ در در حلقه داشت

تفاوت با باقر فاضل

آن خوت مرید خلیفه خوت سلطان شیخ اند و با بار سوم از دوازده باب طنا با بداند لغت که آن خوت
در حبس و در جود و روح آه بوده و در باطن حق و وطن او را سوزی و انجاشی نمودن ~~...~~ در در حلقه داشت

تفاوت با باقر فاضل

آن خوت مرید خلیفه خوت سلطان شیخ اند و با بار چهارم از دوازده باب طنا با بداند لغت که آن خوت
میدانست و با این دنیا صحبت نمودن داشت و ~~...~~ در در حلقه داشت

تفاوت با باقر فاضل

آن خوت مرید خلیفه خوت سلطان شیخ اند و با بار پنجم از دوازده باب طنا با بداند لغت که آن خوت
از در طعم با خورشید است ایستاد و در غلبه خوت سیه ای بود و فرستاد و چون در ایام سنگی باران
در باطن طغیانی کرده در فروکی بود می گفت که زنا تو هست و لکن در یاد خورشید است می بگویند
تو ام گذشت آن خوت گفت که چون بکنایه تاب برسی او می بیند لکن و بگویند از این آنکه تو می بیند

این چون آمد آغوش را دید به نوا غنچه کرده در آغوش نهاد و او هم نتوانست از سبب خیر گفت
 آنوقت آغوش بابت خطای که فرمودند که بیا و فلان کار کی بست سنگینی بگو چه فرموده آغوش
 خدمت ادا کرد و چون سرهای صافه معاشه کرد اکثر این تا به هم رجوع نمودند و مستی نمودند و بعد از آن
 حشوت آن بست سنگینی را فرموده بیا و تو کی خواهم ماند و از اینجا فرار خواهی نمود بیا بر این سرین
 به گدازد و از گونه نهاده اند و قرقرین مسح بر آغوش و آغوش بباران دوم ماه صفر در
 در پنجم روز آغوش

تفاوت

آغوش مرید و خلیفه حشوت سلطان الکلیخ اند که آغوش صاحب رتبه و فوق عادت بوده اند و
 اگر اوقات تفاوت است ششما برایت آن رفته اند و برکت از فراتر بر آغوش حاصل نموده بهتم باب
 از دوازده بابا اند و درین و لا یکس فرق از آغوش ظاهر است که زن بنده وی نیست که بود که اگر او زن
 سرینه حاصل نموده بر او آغوش عمارت برادر حق سببی و تکلیف برکت آغوش فرزند زمرینه
 او را روز که در آن زن زن خود را بوفان نمیدانند تا آنکه آن کو در دوازده ساله شد بعد مضمون اینقدر
 در یک شب آغوش او را بخواب گفت که ای او سر را بنزد خود خواهم طلبید آن زن را نشانه بیدار گشت
 و در تعمیر آن منزل سکونت عمارت برادر و طعام غنچه بروج آغوش فاقه کنیند این چنین است
 بخور ایند و فاقه در امد آباد نزد یکدیگر حکیم قریب صحرایی بخور در دهم روز

تفاوت بابا

در سید خلیفه حشوت سلطان الکلیخ اند و کلماتی مضمون آن در حدیث صحیح ششم بابا از دوازده
 بابا طایفه صحرایی نام پدر آغوش محمد بابا طایفه است و آنچه در بعضی که نام برادر کمال آغوش
 محمد علی است خلاصه اوقات که آن کتب معتبره الموثوقه در آن است بعد که در سطور است که او در
 حشوت سید محمد عالم محبیه در جوده غنچه تزیین داشتند و در این علم دود و دگر غنچه اکم
 حشوت این عالم محبیه از چندی از بیرون حیره منوره از شش قهر دروازه که مطایع بودند میدیدند
 که حشوت عالم محبیه بر تخت دراز کشیده اند باطن آری دست راست بر راس و چشم خود را ده
 و با چپ بسته فرمودند و بر راست بر بالا آن گذاشته و اشیا نوریانی از بابت شماره در آستین
 می آیند و نزدیک گوشت حشوت این میگردند باز بستی میروند و حشوت عالم با ستمن قیام
 دراز شده اند درین آن نور علیهم از این علم صحرایی بر او کسی تر و مصغر تر بود از دوازده بابا
 مازن بود و حشوت عالم بواسطه تقیم او خود را از بالا تخت بر زمینی انداخته دست خود را از بالا
 ساخته و متواضعی است و بعد از آن کفایت آن نور برین مرتفع شد و حشوت عالم دستار بر سر فرود بسته
 فتح ما بر محمدند دیدند که من محمد خانان رسیدند که غنچه خرد در ده وانی زدند که بیرون آید فاقه که چهره
 حشوت فرمودند که من را ارواح اولیا الی بود که از جانب حق تا پیام می آورد که خط از ده ماه
 قبل که ای بنده می فرمود که خط غایت تو بود و خط صحرایی سید الاقصر محمد صحرایی

آنوقت در بر خیزد حرارت ملک الی یوم اند و از محال و امکان در دفع بلیت است بر تمام
از اشیان است حرارت این است آنوقت قوا را جذب و خداند حالات و جذبات و عباداتی
خیرانی می یفتد انانی بوده در فیض عالم برابر با برشته اند فرار و کور و پیر

(۱۳۱)

حرکت سید کوسکی سید کوسکی

آنوقت در بر خیزد حرارت ملک الی یوم اند و از محال و امکان در دفع بلیت است بر تمام
از اشیان است حرارت این است آنوقت قوا را جذب و خداند حالات و جذبات و عباداتی
خیرانی می یفتد انانی بوده در فیض عالم برابر با برشته اند فرار و کور و پیر
درین دنیا ملک احمد بنی احمد با درجه است سید حرارت قبلا قوا را به شیخ احمد کفوی
قدسی که مرخص داشت خود که با حرارت قبلا عالم تحت سالی بر تیره رسیده است و خود در حرارت
سید ملک میشوند آنوقت فرمودند که سید عزت نه سال باران را بر تیره کردن حرارت و سید ملک
در تیره رسیده است آنوقت در جنبه سید و تیره رسیده باران را بر تیره رسیده سید ملک
که آنوقت در کرام خدایه می رسد و سید ملک در خود رسیده خود رسیده آن از اشیان
الحاصل در باران در سید ملک در آن وقت رسیده در روز طلاق این سید ملک
در سید ملک طلاق حاصل خواهد بود سید ملک در سید ملک در سید ملک طلاق
بجا آورد آنوقت سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک

مستعد است آنوقت را بران آورد که باران از جنبه سید ملک در سید ملک در سید ملک
بجای سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک
باران رسیده از سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک
در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک
آنوقت در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک
از آن سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک
بودند بران آوردند که تیره رسیده در سید ملک در سید ملک در سید ملک
که حرارت سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک
از سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک
که سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک
سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک
جلا ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک
قوا آنوقت حاصلی در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک در سید ملک

از خلق اینجا بسیار است مستغرق در دنیا و بجزیره برده اند و در اینجا از آنجا که بزرگوار است

(۱۳۲)

حقوق شیخ ضیاء الدین روی تقدس

آنحضرت فلیتد حق شیخ السیف شیخ شهاب الدین بود و است نقل که سلف قطعی شیخ علی الدین
موسوی معتقد آنحضرت بود و در روز سیدم در نقل آنحضرت عفو می فرموده نقل آنحضرت شیخ السیف
فرموده اند که می از او شنیده ام که در ایام او راسیعی حالی دوزخ بود و سلف نقل او در خواب دیدم که در آن
مقام رفیع یافتند است اما منم نشسته است نهیت آن مقام رسیدم و گفتم و اینم نشسته و گفتم
یافتیم خانه انداخته و خانه را در آنجا خوابیده بودی است مقابل بر من

از شیخ

سلف محمد عادل است

۱۳۳

حقوق شیخ

آنحضرت یکی سرگشته بوده نقل آنحضرت سلف شیخ فرمودند که جیف نام قریه بود از شنیدم
که روز در سماع بیت شنیدم و اگر کشید و با حق تسلیم کرد

نمیست

(۱۳۴)

حقوق شیخ ابوبکر

مشرب معتقد رسید است می توان و شیخ محمد الدین کانی بنایت محبت بود و آنحضرت از آنجا که بزرگوار
خواه قبلی شیخ بنیتا ترشید آورد در فتنه شیخ ابوبکر طوس که بالا آید است نشان وجود در معتقد

و معتقد در وقت نه داشت و کسی هم کارند حقوق سلف شیخ نیز در خانه او حاضر شد و معتقد

خواب در خانه دوست که متع عابست

(۱۳۵)

حقوق شیخ محمد الدین سمیع

آنحضرت از عید خود و والد و برادر خود فقیه انداخته اند و برادر شیخ از حقوق شیخ علی الدین
اند و در آنرا فتنه با محققین بود و کواجتماع پیدا و پرسیده که در آن مجلس متین و فقها و علماء و زمانه
بتوجه آنوقت یکی پذیرفته که شیخ و طایفه دانش را بدو داده بطیف خدمت بهی برادر خود
و یکی بهیشتن بر داشت راست فرزند را فراخت گنج حجت یکی الا ویا از بزرگوار و سید
و معتقد بهر که بخواهد فرموده بودند برادر که از آنرا بیشتر تر سیده خود بود برده و بنهار زمانه
نیمه شیخ صدر الدین صبح به شیخ محمد الدین بر سر منتهی نشست بسیار از شیخ صدر الدین
نیز برادر صمیم قائم مقام شد و شیخ در سن ۵۰ سالگی و در آنجا که رسید حاصل از سن

بیشتر است که است

۱۳۶

حقوق شیخ ابوالفتح رحمة الله علیه

در آنوقت که بخواهد شیخ را در مجلس افتاد و به بیام و در آنوقت و باری رفته و عیض و فقیه
فندان معتقد خود و بخواه فراد است آورده که آن فتنه و چهل در آن سلف شیخ فتنه بود و آمد از این
شرف بخدمت ابی عم زبگوار در مورد مظهر قوم شد و در آنجا که شیخ را از این از بزرگوار و یکی از بزرگوار

داشت بزرگی علم الهی بهار افشاغ پیش زلفت بیکم بر ماسیه حیات و کسویدگی زوید

(12)

غفر میبخشد - سحر کنند

مریه و ضعیف است شیخ سیف الوری با خور است و در مریه و ضعیف شیخ نجم الوری کبری است و در ضعیف
 در اجزاء الاضواء آورده که او در شیخ نجم الوری کبری است چنانکه در مرقیات شیخ سرف الوری کبری
 معلوم میشود خلافاً واقعیت و در شیخ سلفی است که او ضعیف شیخ سرف الوری با خور است
 و شیخ نجم الوری کبری را در یافته حق می تواند بود در شیخ سلفی است که او ضعیف است و در شیخ
 به صحبت شیخ نظام الوری کبری که شیخ شمس الدین است و بنایت خود بر صورت و شیخ سلفی است بود و شیخ
 سید الوری رحمة حق پیوست او را در مرقیات و شیخ سلفی است که او در شیخ سلفی است که او در شیخ سلفی است
 خاسته بود و شیخ در داده پیر پیرید در غیره دیگر نشست چون این در شیخ خوار شمس الدین نظام الوری
 نیز برخواست و بعضی گفتند شیخ و شیخانی بعد از سلفی است شیخ شمس الدین فرمود و واقعیت سلفی است
 و شیخ سلفی است که او در شیخ سلفی است که او در شیخ سلفی است که او در شیخ سلفی است که او در شیخ سلفی است
 با مریه و ضعیف است شیخ سلفی است که او در شیخ سلفی است که او در شیخ سلفی است که او در شیخ سلفی است

( )

خود بیخ، اند، خود

آغوش تو بود و عقیقه شمع به را در یک ستر قند لبت جو رستگاری کی قباد در کیم گوی شرف
بناکد و از لبت آمد هم در کنار آب حوض معاصر خسته بود و غالباً میاور حشوت سگ ایستاد چندان محبت

و خلاصی نفعی در سیر الادی میسر لید که بسراشیخ رکی الی که جوانان خواسته بودند و بسیار اوجاری
دیکش - بود همیشه و صحیح گویند و حق گویند از زیر خاتم کلمات شش ایام میگذشتند و از هر یکی روحی
میگذشتند چون تلویح بری حالت افتاد و بر آورد و گفت سلامت که اینها منم و روح خود را
ای راه میکنند و اگر آن خواسته میگردید تو نیست که نه ایم و دست از استیضاح آورد و در میان
ایستاد که پلاد برود پس که بسراشیخ رکی الی باین غوغا زیر خاتم خود رسیدند از شش فردا
و خواستند که نفعی کنند پس که در آید و آمدند و در حال غرق شدند و پاره ای جوانان در احوال خود
شش ایام میگذشتند است و خاتم - خاتم -

(۱۳۱)

کفایت بحیث خود قضا

در این طیفه هیچ کس نبود که کسی است نقل که صاحب طراز این آنحضرت را در این طیفه
به این سمرقند نوشته و این اسم و هم دیگر را بر این است که آنحضرت کان بجای آن حضرت
بود بعد از این پناه شد به این و همچنین در این نیز که از این فوجی او از این راز است
بجای آن با این نام است که در این است که به این نام است که در این است که به این نام است
فاز بر فوجی شمس شود و در این است

(۱۴)

حرف تہ کے سرفراز بھی میری دیکھنا

[illegible]

(۱۳۳)

وفات : ابراہیمؑ، مقدس

شیخ ضیاء الدین شیخ سلیمان که چون شیخ ابو بکر از بی عالم در امام فرامید بنیاد شیخ عیادت او
رفتند و او را دیدند و از او ای تقم که عهد نزار کرد و در مقام است نریختی که انید " قال بعد عبادت من
می تو امید که اینک از بی بر خیزد " در بر او بود و خواست شیخ سلیمان که شیخ ابو بکر از بی بر خیزد

(10)

مولانا ابی تراب اده خاں خرد حقیقت خواہ لغیر حیران
در یہ ضعیفہ حوت خواہ لغیر الہی و انمولیٰ بقا نفس کہ آنحوت محرم از حوت خرد حقیقت بود
در اینک ان شب در رفیق دژ آنحوت در خفا و مغلوط حوت وجب راز سید محمد
میکرد از نو کوریت و فی الجمله وجود حوت ان آیت بود در اینج سلف مولانا داؤد و صاحب
چند پرده و بیادست در معراج اورا چندی کرده است و تا بن تاریخ کتب و مفتح ماصوف در این تاریخ
اشتماع مذکور و بر این تاریخ کتب و مفتح ماصوف در این تاریخ کتب و مفتح ماصوف در این تاریخ
و معتاد و یک تاریخ کتب و مفتح ماصوف در این تاریخ کتب و مفتح ماصوف در این تاریخ
که بپایان گفتند حوت خرد حقیقت خواہ لغیر الہی حیران علی التامہ در معراج حیران آنحوت
واقعت

بجای خود بود که متوجه شد در آن روز و با حسی و حالتی که یکباره متوجه شد
 الهی در پیش بنود و حقیقی تا به واسطه آنکه در آنجا متوجه شد با فاعل طاعت که خود را
 و حال آنوقت روز و شب آنکه در آنجا متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 تا روزی که در آنجا متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 قول در این جمع را در آنجا متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 هرگز بفرماندهای خوانده اند و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 بنیت خدایا در این روز و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد

کفر - کید قلند

آنوقت در حقیقت خود را می بیند و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 بعد از آن که در آنجا متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 بنده است شیخ که در آنجا متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 در این طالع بود چون یکبارگی در آنجا متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 چون روزی که در آنجا متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 چرا ماندم که این چه دانه ای است که در آنجا متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد

قلند را همانجا در آنجا متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 در این وقت و آنوقت که در آنجا متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 که در آنجا متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 هم از آنجا که در آنجا متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 چون در آنجا متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 فرود آمد که در آنجا متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 برکتی که در آنجا متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 که در آنجا متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 بگو گفتیم چون قلند را در آنجا متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد

خفوت - یغیر از حیوان - الملک - رسی

آنوقت در حقیقت خود را می بیند و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 از دولت بر جبین بر بود و در آنجا متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 قوی که در آنجا متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 خود حقیقت بود بعد از آنکه در آنجا متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد
 آن در دست این فقی بود که در آنجا متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد و در آنجا که یکباره متوجه شد

شماره ای در این باب بود و خود در خانه نشین میگفت که این زر را با کس کنم ای گفت و در مجلس
شیخ عبدالحق رفت شیخ محمود آنکه بر قاضی نظر افکند گفت که شما در میان کس کردن زر را میباید
به حکم کار بردارند و تا بتاریخ نیت و ششم محرم الحرام و قبل از انقضای شعبان تا مذکور است و استعین
و سحر و دکان مکر و کلاه و شمشیر سحر در روز دوشنبه و او در مقام خود و بطلب از این صاحب و شیخ آنرا عانت
عبدالحق و سحر

خفوت حوالا حدیث شریف قدس

آنحضرت مرید و خلیفه خفوت خود حقیقت چنانکه علمیت که در مجلس امیر تیمور سلطان این نیر
مولانا بکال الدین مرغینانی صاحب جبهت آفتاب و تاف و مجلس گفت و سویی و اربع سلسله
امیر تیمور گفت که آن نیر و صاحب سوار اند و منم گفت که صاحب سوار که بدان نیت در چند محل
در سوار به خطا کرده اند اگر آن یک خطا که حدیث است شیخ الاسلام در جواب گفت که آن محل خطا
که است آنرا با ثبات تواند رسانید مولانا آن را به یوزندان و کاردان خود امر نمود
و حفظ ناموس آن نمود و مجلسی بر این افتاد مولانا از این باب و سوال خود و بکالی سکنیت آنجا که

خفوت حدیث شریف قدس

آنحضرت مرید و خلیفه خفوت خود حقیقت چنانکه علمیت نقل آنحضرت را برپا آورده بودند
به بیجا رسیدن ایشان بود و از در علم او در خواستند چون آنرا بلی صحت یافت و او را سحر و جبهه

نیت

نیت

فرستاده دادند تا در خطا که چه شریک شد افتاده مرید و او را بنامش داد و خط را بگفت و در میگوید
چون آن خط را ببیند روان شود و بر زمین افتاد آن زمین را شکیفت و گنج که در زیر زمین بود
این سرادار و از این که علمیت او بر گنج ملوکیت نشد من علوم حق تا ناخوارست و در جفا از مطلع
و ان سلیع و ان کمال او کند منم سئوال و در جواب که گفتی تو راه خانه بر کار نکند من علم را در
دویم در کتب نمیکشند و در تیغ در کتب محالست به حسرت عشق میبوزد و از خوشی میبوزد
بباید که در کتب غم تا در غم جان و نیت بهت و جبار و غم و از دردی علانی است

(۱۵۱)

خواص و خفوت حدیث شریف قدس

آنحضرت مرید و خلیفه خفوت خود حقیقت چنانکه علمیت و غار و قیامت نقل که آنحضرت از غار
نیز در روزگار بود و در میان طوار و استخوان نام داشت و بی هیچی از غار برداشت و در
خوارق تبار و کلاه طاهر بود و در حبس و چون نیت اعتقاد میکرد

(۱۵۵)

خفوت حدیث شریف قدس

آنحضرت مرید و خلیفه خفوت خود حقیقت چنانکه علمیت نقل که خفوت سید بکال الدین سر و شمشیر
خفوت پرستهای قوی که فرموده اند که قوی است و بی تاج الدین خفوت خفوت سید بکال الدین
از قبیل قریه که صفات و علمیت می بودند و من شیخ زاهد را بکلیف کرات و خفوت

نیت
خار و قی

نیت

دخمت فرودند و آن در تنه که در کعبه که در کعبه و حق بر کعبه است و گویا در آنجا نشو
 سکونت اختیار کنند در آنجا و الودریس مخدوم شیخ عبدالعظیم در بر شمعانی می گفتند در کعبه الود
 که همیشه سید تاج است بودند و بعد از آنکه در شمعان در حقیقت که بودند و در روز ششم از توابع
 الودریس در کعبه رسیدند و آنوقت را در آنجا گرفتند و قهر ادا کردند و خلافت حقیقه علی را دادند
 و در روزی مبارک در آنجا رسیده بودند و با شمعانی بیجا نمی است و با کثرت شدت است که
 بخود که ای جلاله است چنانچه در آنجا بر شمعانی شروع فرمودند و آنوقت در شمعانی که از آنجا
 جاودانی رحلت فرودند علی و آن وقت که در کعبه شمعانی از آنجا فرود آمدند و آنوقت را در آنجا
 خواستند که مقام قبر کنند و آنوقت که در کعبه شمعانی از آنجا فرود آمدند و آنوقت را در آنجا
 شدند در آن روز مخدوم بر شمعانی رفتند و آنوقت در شمعانی از آنجا فرود آمدند و آنوقت را در آنجا
 قبری تیار کردند مخدوم ازین واقعه مخموم است و بهر جهت خود قبر کردند و نیت در آنجا اینها
 و فرمودند اما چون بهر جهت که در کعبه شمعانی از آنجا فرود آمدند و آنوقت را در آنجا
 با شمعانی بود که یکی که در آنوقت که در کعبه شمعانی از آنجا فرود آمدند و آنوقت را در آنجا
 غار جنازه گذارده بر صحنه و فرمودند که این را بپوشانند و الا الله اولی الله
 لا یحییون و لکن یفعلون من دار الی دار است بر کعبه و آنوقت که در کعبه شمعانی از آنجا
 است بر بر سر کعبه و تمام دوام است و آنوقت که در کعبه شمعانی از آنجا فرود آمدند و آنوقت را در آنجا
 بر شمعانی واقعت

ت زی جلال الیه یا یا پستی و سرس

آنوقت که در کعبه شمعانی از آنجا فرود آمدند و آنوقت را در آنجا
 جلال الیه و یا یا پستی و سرس است که در کعبه شمعانی از آنجا فرود آمدند و آنوقت را در آنجا
 خواب عیسی که در کعبه شمعانی از آنجا فرود آمدند و آنوقت را در آنجا
 صبر الیه که در کعبه شمعانی از آنجا فرود آمدند و آنوقت را در آنجا
 نقل که آنوقت که در کعبه شمعانی از آنجا فرود آمدند و آنوقت را در آنجا
 در صراحت میگرد و در کعبه شمعانی از آنجا فرود آمدند و آنوقت را در آنجا
 خود هم خبرند و در کعبه شمعانی از آنجا فرود آمدند و آنوقت را در آنجا
 چون که از آنجا فرود آمدند و در کعبه شمعانی از آنجا فرود آمدند و آنوقت را در آنجا
 مرخصه از آنجا فرود آمدند و در کعبه شمعانی از آنجا فرود آمدند و آنوقت را در آنجا
 حقایق و حقایق آن که در کعبه شمعانی از آنجا فرود آمدند و آنوقت را در آنجا
 است به حقایق و حقایق آن که در کعبه شمعانی از آنجا فرود آمدند و آنوقت را در آنجا
 لغات و لغات آن که در کعبه شمعانی از آنجا فرود آمدند و آنوقت را در آنجا
 وجود نیست - از خود هم خبرند و در کعبه شمعانی از آنجا فرود آمدند و آنوقت را در آنجا
 از فرزند و در کعبه شمعانی از آنجا فرود آمدند و آنوقت را در آنجا

اول وقت
 کعبه شمعانی
 حقایق

در حدیث خود که با قبرها را تا آنکه گوشت کباب فرود آید تا آنکه گوشت تمام آید
صید از حدیث خود که با قبرها را تا آنکه گوشت کباب فرود آید تا آنکه گوشت تمام آید

(۱۶۰)

سیرت الشیخ سید محمد قزوینی

آخوند مرید و صیغه پدر خود سید محمد و در از سید خود سید محمد الزرق و در از پدر خود سید محمد
قصد بانی شوق الهادی سید محمد القادر علیاً قریباً عمته از سید و فی الزمان نقل آخوند و باب
و هر چه در حدیث خود که با قبرها را تا آنکه گوشت کباب فرود آید تا آنکه گوشت تمام آید

(۱۶۱)

توضیح سی و نهم

آخوند ارادت و خلافت از پدر خود شیخ رحیمیل دارند و نام پدر شیخ رحیمیل شیخ محمد
بن شاه احمد بن شاه قاسم و شاه مرید است و نام پدر شیخ رحیمیل شیخ محمد
صیغی رضی الله عنه و در حدیث خود که با قبرها را تا آنکه گوشت کباب فرود آید تا آنکه گوشت تمام آید
ابن شاه احمد بن شاه قاسم و شاه مرید است و نام پدر شیخ رحیمیل شیخ محمد
و دیگر کتاب بنده این حدیث خود که با قبرها را تا آنکه گوشت کباب فرود آید تا آنکه گوشت تمام آید
خودش خود را نقل کرده است و در حدیث خود که با قبرها را تا آنکه گوشت کباب فرود آید تا آنکه گوشت تمام آید
عن الایات و البیانات و در حدیث خود که با قبرها را تا آنکه گوشت کباب فرود آید تا آنکه گوشت تمام آید

روزه افطار نمودند اما حضرت فرمودند که تا صبح خود را بنزد آن توده فرمایید و بپایان
اصی بپایان برداشته بپایان خود روزه و در حدیث خود که با قبرها را تا آنکه گوشت کباب فرود آید تا آنکه گوشت تمام آید
کسی که در حدیث خود که با قبرها را تا آنکه گوشت کباب فرود آید تا آنکه گوشت تمام آید
علی در حدیث خود که با قبرها را تا آنکه گوشت کباب فرود آید تا آنکه گوشت تمام آید
خود را بپایان برداشته بپایان خود روزه و در حدیث خود که با قبرها را تا آنکه گوشت کباب فرود آید تا آنکه گوشت تمام آید

۱۶۲

توضیح سی و دهم

آل حضرت سید ارادت و خلافت از حضرت شیخ حسن ذاکر دار و نقل آن حضرت صاحب
کتاب و فرقان و در حدیث خود که با قبرها را تا آنکه گوشت کباب فرود آید تا آنکه گوشت تمام آید
و نام پدر شیخ رحیمیل شیخ محمد و در حدیث خود که با قبرها را تا آنکه گوشت کباب فرود آید تا آنکه گوشت تمام آید

۱۶۳

توضیح سی و یکم

شرف ارادت و خلافت از حضرت سید احمد میرزا دارند و نام پدر سید احمد سید احمد
ابو سیم است و کنیت ابو محمد و لقب سید احمد و در حدیث خود که با قبرها را تا آنکه گوشت کباب فرود آید تا آنکه گوشت تمام آید
منقذ را بپایان برداشته بپایان خود روزه و در حدیث خود که با قبرها را تا آنکه گوشت کباب فرود آید تا آنکه گوشت تمام آید
بپایان برداشته بپایان خود روزه و در حدیث خود که با قبرها را تا آنکه گوشت کباب فرود آید تا آنکه گوشت تمام آید

نوارش

نوارش

تاری

نوارش

احمد الوفاقی صاحب حسن ذاکر که در خطب محمدری خطیب سلیمان است از اولاد مکره ای علی است غلط
 محض و افترا و حسود و با وجود آن حسود علی را طعن و تهمت فرزند شریعت که مکره نام در تهمت باشد
 از آن اخوت است فعلی الذی بدیده اند و به تعلیق اخوت ابو فاتی آلت گمان حسود علی و اولاد
 بر جمل عرفات بسیار میکنند لایق است اخوت ابو فاتی عقب گشته در سال الذی صد شصت
 یک در عهد حکومت راجا در حراج حبس شدند و در آن تشریف آوردند سکه سکه صد و چهل و پنج

آخوت مرید ضیفه پدر فرزند علی و این گنج بخش اند که نام عبد اخوت خواهر مرید الی
 سلیمان این حسود که علم و لایق المحبه است فرزند اخوت و الی گنج بخش اند که نام اخوت و این محض
 پیش مولانا و جمیع الی با بی تحقیق علم کرده اند و از دین و دین محض کامل و اضیفه فرزند است
 و بسیار در تکرار آن فرزند شریف و در بن و این لایق است و در آن محض محض و محض
 بیعت کرد که در این بیعت تابان است بیعت او را محض و با حسی و جوه احوال زد و بسیار بیعت
 و این تشریف آورد و چند مدت در اینجا سکونت افیت خود بعد از آن بیعت را در لایت گوات مغربی
 آن حسود و دیگر است تشریف آورده بر طایفه ارباب و مغضوب گردانیده و از آن با غرور و کبر و بی ادبی
 بود در غار شریف را شریف کرد کذا فی
 در بعضی کتب سیرا و تاریخ مسطور است که چون
 اخوت بلال زیارت حسود خواهر علی قریب که در آن تشریف آورده بودند علی و اولاد الی

بلال زیارت آن حسود بیعت مسعود و خدا است خود و واقع پیشی شریف گذرانیده که قبل از این
 حسود معتقد به خواهر علی صلح در خواهر داده اند که علاد الی از تو علاد است در گوات برود
 کون بلال زیارت عرفی که کافر سخت است و کاف که آنجا است و مسلمان را بیرون بقتل میرساند
 او را معتقد است حسود اسلام در آنجا اعلی که چون بسیار تکرار می کرد و دیدیم و شریف و بیعت خواهر
 خواب مکرر دیده اند که حسود امیر المومنین را از آنجا بدیده اند و آن را و المغرب در آنجا شریف و خود
 در کرب که خود را زیارت می نمایند چون بسیار شریف خود را با فتح و می مستعدان هم کرده ام
 و عزیمت فرزند گوات معصوم کرده ام حسود خواهر فرمود که مرا از این حسود خواهر نام صلح فرمای
 داد و صاند که نهادت تو در ملک گوات معتقد گشته بنابر آن اخوت بهر اسلحه درین ملک رسیده بکار
 جبه و خود را لا افر اخوت فرقه سباهه بهر خود و شریف فضل الی عنایت فرمودند و در بیعت
 و چندین نفر را در دار البوار رسانیده خود شریف نهادت چشمه شدند و دوازدهم شریف
 محرم الحرام در سال هفت صد و چهل و پنج بر سر و اخوت را بعد از غار شریف از آنجا شریف و خود

۵۴۵

۵۴۵

آخوت مرید ضیفه حسود سید را به حقیقت اند و نام پدر اخوت خواهر علی که خواهر علاد الی
 یوسف که خواهر مرید الی سلیمان حسود گنج بخش قوی سیم و در آن مسطور است که شریف
 رکن الی بود و در کمال کسلی نزد آن را در آنجا بود خواهر هم الی است آنجا فرکان سیم و از راه ارباب

چنانچه توفی که وجود حق در صورت عشق است در وقت توفی : حوت قبل از رخا سفتد لبز کبر
 در دنده سماع کردند این بیت میگفتند : بسوز در دود ناز بنجودی خیم زخم : با کبر
 مگر بر قدم بدستای : حوت قبل از رخا سفتد او مبارک است سماع میکند حوت قبل
 سماع حاکم داشتند : تباریکه اللهم : توفیق ششستعد و بیجا و سلسلی در توفیق
 تا از قیامت زود آ جنبه قبل از خود

حقیقت
نقد

آن حوت مرید و خلیفه شیخ حلال الله فی وجهه بانی حق اند و نام برنا خوت : شیخ عمر ابی السج داود است
 که بکشد و در حوت امرای کومنی سیدنا عمر ابی الحفاب هم از پیوسته : که شیخ داود با حقیقت
 قبیل خود در خانه امیر الکوخان از ولایت بلخ آسره محبک معند و سنان رسید سلسله علما و ابی عمر
 با دین و پی و هم معشیت او بر قصد با سر کار آورده نور خنده بعیت آن سکونت حوت فیض
 ردی که از صفات صومعه آورده است گردید و آن بر حوت و در حقیقت خود و پیوسته
 و نیز تربیت از حوت یافته اما مجال علی خود را سکونت این کوزه : پنهان شد و وقت تیرا و
 جانب جنوب قریب رود و لی لغایت غریبان و اقوت که سینه ز غار نیت و سر حوت ابی شیخ عمر
 خبر بر صلاح دعوی آراسته بود و نیز در راع که در : که از لغات حوت قبل از
 شیخ عبد الله کی گنگو میریت مسخریت که حوت عدم شیخ احمد عبد الحق قلمی منتهی شده بود

که همراه مادر بران خود بران خازن تجرید برین است لغز مادنگ از دروغ گفت فرزند گفت با با احم
 بعد تو هم مگر از من نمی بود با نه پیچ و زود پیچ و زنی قیامت لازم شد است پیش از پیچ و زنی
 خانه چندی چیده چیده : حوت در محبت حق تباریکه اختیار بر بنده اسم الله که توفیق فیض
 و اولیاست علی بنجودی شیخ : خلاف مرضی باطنی حق تصور کرده و خود که در توفیق زنی است که
 خود میکند و در از کاجی باز میبارد لی از غایت شوق در توفیق مستانه از خانه بران و در پیوسته
 که بکشد و پیوسته و پیوسته و پیوسته : که حق تباریکه پیریک جدر گشت و پیوسته و پیوسته
 باطنی بر پیچ و زنی حوت طلب صادق روی گردیده و در پیوسته و پیوسته : که حق تباریکه پیریک جدر گشت و پیوسته و پیوسته
 دینی رسید و گرفت لیست راه بعید تبسم تو کل طی خنده در حوت و پیوسته و پیوسته : که حق تباریکه پیریک جدر گشت و پیوسته و پیوسته
 تقی امیر رسید که او دودانست بود و بران هم معرفت آگاه می باشد اما برادری علم بران تبسم
 مر خود در حوت طلب علم معرفت باطنی میگردید و بیکدیگر صحبت داشت غرض شیخ تقی امیر بر و ال او
 میگوشتند و در پیوسته و پیوسته : که حق تباریکه پیریک جدر گشت و پیوسته و پیوسته : که حق تباریکه پیریک جدر گشت و پیوسته و پیوسته
 که بران پیشی گزاشته تبسم شغول شدند چون به ضرب ضرب رسیدند و معنیکی شایسته آن حوت
 گفت قدی که گفت که در راه حق زدن و زده شدن چه معنی دارد و اعلم به او زود که موفق شد از حق
 شود که فراوانی دولت خود را علی بنجودی و در طلب صادق او و حاکم که در حوت و پیوسته و پیوسته
 و شیخ تقی امیر را گفتند که ای دو راهی دیگر پیشی آورده است بطور خود که از حوت
 بعد از حوت و در پیوسته و پیوسته : که حق تباریکه پیریک جدر گشت و پیوسته و پیوسته : که حق تباریکه پیریک جدر گشت و پیوسته و پیوسته

مثلاً برآید یعنی در آن مجلس تا ما و از آن سر راه بودند و چون بخارا آمدند شمع از آنجا بیرون
 و در حوت قهقهه الکبری را گرفتند بر خود چندان مایه که آن حوت را به شعور دست داد و در
 سر قند آمد و شمع الالاح را دیدند و در آنجا نشاندند و بر توغیم تا پیش آمد و از سر قند
 رسیده حوت مخدوم چنانچه قوتی که ملاقات نمودند و آن حوت فرمودند که بعد از آنکه بر طاهر
 سبایغ رسیده است مبارکباد فرزند بسیار رسیده است و بلا در عیال الی الی منتظر شما اند
 برید و باقی به آن حوت بخود گفت این مقامات بودی رسیده و از آنجا بفرستید و در آنجا
 حوت کوفه الی مریض منتظر بود با او به خود و صیقت کرد و نهاده اند که از این جنازه هم بگو
 نگذار و احوال بخوبی و صیقت بجز و گفتی که در راه آن حوت پنهانند آن حوت آمده بخوبی
 و صیقت غار جنازه گذارد و آنرا در حوت مرشح علاء الی رسید آن حوت مخدوم حوت
 اخراج الی و مخدوم خود سر راه کرده برآمدند و با هم می خورد تا یک که برآمده با حوت ملاقه
 کردند و فرمود از آن روز که توانست برآمده می تا تو بودم و فرمودند که فرزند کوفه بر
 می سوار شود آن حوت بفرستید که بفرستد خواهر خواهر حوت خواهر علاء الی و الی علی الله
 فی سائر احوال و چون بمنزل رسیدند خود را از حوت برده و سر بر کتف نهادند و مخدوم علاء الی آورده
 این منزلت از فرمود دست مبارک دست که بر نهاده ایم با رفت و وجود برکای دیگران
 ظلمت را که بر پرده عاقبت و تشنه بر آب چشمه حیرت افتاده ایم در آن راه فوق نهادیم
 بر او حوت می جو و از پیاده ایم که بر جرم حوت عاقبت ده ره و بر او توکت ده در دستهای ایم

از فرستاده وجود خود آورد و بر سر از دولت حکیم با کساده ایم حوت مخدوم الی ایستاد آن
 فرموده در کما گرفتند و از پی حوت این را مالا مال گردانیدند و در باب کفر رفتند
 و پیوسته فرمودند و بعد از آنکه فرمودند که خواهر از کشته و آب آوردند و دست آن حوت
 شویانیدند و فرمود که فرزند دست از مقام کونین بشو تا خوان و صحن بکشد آید احوال به نهم حوت
 داشتند اطعمه گوشت حوت آوردند آن حوت اول چای بر حوت مبارک خود در کما حوت قهقهه
 الکبری نهادند و چون از طمع خارج شدند دست بپشت درند و گواه که خود را بر آن بپشت خود نهادند
 و فرمود حوت سلطان مخدوم حوت کراج الی داده بودند و از آن حوت مخدوم علاء الی بر
 با حوت عنایت فرمودند و اینها از کما را با آن حوت رسیده بود آن حوت حوت این فرمودند
 که مخدوم کسریغ آن حوت است از لقمانیت و جگر که
 نمر است اکثر آثار شجاعت در آمدن حوت آن که آن حوت را محنت است اند و قاضی شایع
 دولت با در تحقیق بیست از او کرده و در محنت خود آورده که در محنتی که از سینه سخن افتاد
 بیست از این نمون ده به آورده اند که بدلائل عشره اشتی دارد و شکرتی مقامات و مخدوم
 تریه مقامات و آنست که لبی نیت را در پی پیچیده اند و شمع سنی با صفت بیست فرستاده اند
 حوت شمع اضحی را که مخدوم میگوید که فرعون را میگویند که ای باک دارد و ندارد چه ای باک با طمع
 هموان دوز خیره استقلال بخال آفریده باشد و بر آن بود چه و بر سر سبت غرق و تخریب متعرق
 ای آورد کما فی القیون لکال امی از خون حیث زای طایق و اضحی و اضحی غریب

هذه اسرائيل قبل الغزوة جعل ابي ناصحاً معتد به فان ايماناً بالغيب لانه كان الوقت لا يفتقر
عذاباً لا فزة له هو شهاد ايماناً من فخر بوضوح العقل من الكفاية فصح من غير اختلاف وفي الغزوة
فما كنت لغزوة في حق موسى قرة عين لوجود ذلك فيه قرة عيناً بالكمال الذي حصل له قلنا لنت
لانه قبضه عند ايمانه قبل ان يكتب فيها من الانباء والسلام فله ما كان قبلاً وجعله
آية عنائه سبحانه ما شاء حتى انبأ ذكر من روح الله الا القوم الصالحين في قوله يا ايها الذين آمنوا
ما جاءكم من شئ الا بان منكم عليه السلام كما قالت امرأة فرعون خذ الله قرة عين لولا
لا تقتلوا له موسى ليقعنا قوله الان وقد عصيت من قبل وكنت من المفسرين اى اصبحت
الان صحتا ايمانه ما جاء من قوله لقد فرغ من يوم القيمة فادروهم الناس والناس لا يورد
المورد والغير المقدر للعينة ودخول النار لا ينافي في الايمان وليس كذلك لانه بعد اية لغير
يرجع وما جاء فيه كان طاعة عما قبل ايمانه وفائدة ايمانه على تقدير العقل بجمع الخلق
في النار العقاب بالظلم في حق ما لعبا مما لا يرتقي الى الاسلام فلا ينافي من الشيخ فيما
قال مع الله ما هو عليه انزل من جميع ما في الكتاب المشهور باسم الرسول صلى الله عليه و
سليم فهو محذور من قوله جعله آية على اشارة عنائه اى قوله فاليوم نجعلك بيوتك
لكنون لمن خلقك آية الغير مرجع على نجاته لان الكاف خطا اى ينجح مع بقاءك معك
من العذاب بوجوب الايمان العذر منك ليد العيب فانه انما الله بالسراير من كل موسى
وكافرا انتهى وفيه لبس وشك في محرم الكلام سهو لغة والتعويض ما به كسر ما به

روضة الزمان در کجوه جبرائیل

مولا

ان حوت در بود خلیفه مولانا زین الدین شریازی است و در فرق خلافت مولانا مع الیوم صراحتاً
خادم پوشیده اند و از احمدی از فرق خلافت دارند و نام پدر آنحضرت دوران فاجلی است و
هر سید باید خواهر بگوید خواهری فاجلی از زاد و مال و مال است صد هزار آفرین
مسند تین انجمن تحقیق را بر عبودیت کار احمدی و شیخ آسمانی و شیخ بزرگوار است
کتاب رسالت علیه در جامع علم دینان گاه نیم از در ریختن فکری طرا و وزیر شایسته
در پنج است او بعد باستیدار انجمن جند بابت بار در گردید اتفاقاً گفت کن ای گریه
اختیار را در فرستاد به سلسله فوق کشید چند نفر ترسیدند و گفتند رو بیا جنت نهاد و راه غایتش
گرفت سرانجام بگفتی در تعقیب او را بعد از و اندک به بی نامور است تو فقیح آن است بخشد شایسته گران
و در مقام دعا و احوال او با یزید در انجام پذیر نیست گویند قاضی محمد علی از خدمت
خواجهدی نصری اتقوا خود فرمود از این ای دی است که ای از ستمی که عرس و خوانده و
والی ملک باشد خود را خوار زد اما ترا چو خواند بر خود در تعلیم گرفت و خود گویند
که بذات خدا او زندگانی فراوان جانوار نطق و است و با ستمی دارد و ستمی ای
دوستی مطلوب است مقرر شد که موسی خود را وقف این قربانی گرداند گویند چون قاری

کفوت شیخ... آن فوت برید و ضعیف شیخ فتح الله التلمی است نقل که آن فوت عام بوده اند بعد از
و بطنی و از این شیخ جوینو است و صاحبان اسفند و مقام علیه بود و نام جدا شیخ
تاج الدین است از اخبار دینی بوده در اربع فترتی که از آنون امیر شیخ و بعد از افتاد آن
از اخبار دینی بی نیکی نمود و رفتند او نیز در آن بود شیخ در آن فوت شد و نام بود و هم
صوفی محقق سعاد از وی در تعداد صیدی که شیخ فتح الله التلمی در آن با آن رفیق
موت پیدا شد و بعضی قاضی که با وی بود که در آن امور بود که قاضی محقق او دارد و توفیق
فوت است و بعد از آن از تحصیل علم ظاهر در فوت شیخ بعد از ضعیف طبعی بود و رغبت است و فوت
بعد از آنکه بگوید که بر در حرم بود و آنکه فوت شد که شیخ را از آن خبر نبود تا روزی که
آن درخت بر چار نشست او افتاده بود و رسید ای بر که از کجاست آن را معلوم کرد که در بنام داشته
بوده است و از آنکه کرد و مرا بود استخوان مرده گردان او برآمده بود و از آنکه بگوید
و شیخ فتح الله التلمی که کار داشت و آنرا می بیند و نام در جوینو است

و از جوینو

آن فوت برید و ضعیف فوت خواجها غیاث الدین که شیخ الفاروق است و نام پسران خواج
چشمه غایت

نقل صاحب... آورده که خواجهم که است از باب شیخ را از اینها تو حید و تقوی یاد
و بود اجازت بنهار از والد خود را از فاروق گفته و تا دو روز هم فاروق را بر لبه سمیسم

آن فوت برید و ضعیف و الویز که از خود خواجهم که است اند که آن فوت بر لبه سمیسم
طیغوده از جمیع نزل سوک برگزیده بود و یکی در چندین داشتند و استمجد الله

ارادت و خلافت از شیخ سرورید است و صاحب کتب و کتاب بود در شیخ الطاهر العارفی
مطهرت فراتند شیخ شیخی که شیخ محمدی بودند در مسجد جامع بر فوت قبل العلم اتفاق کردند که در
حینی گفته اند که در حق قریب نزدی که اندر بی زمانه جزئی قطبیت در خانه بیا بود و فوت
العام اجابت کردند و روانند چون در یکدیگر بود و شیخ شیخی که گفتند و گرفتند فوت
العام وجودند و در آنکه پیش کردند و فرموده باز چینی گفتند زیرا که آن بر سر بودند
شیخ شیخی رفتند طاهر فرج که آن سرورید بودند از جهت قبل العلم طویان را آوردند و صاحب
و صبر می کردند و الا قول بگفتند صبر فرستاد گفت تا شریعت و روانند بار دیگر
موتی روانند چنانکه عنوان است و رفتند مولانا تاج الدین که صاحب مظهر عام داشتند بود و چینی بودند

چشمه غایت

چشمه غایت

چشمه غایت

آنوقت مرید خلیفه خواجہ اسمعیل است و ملا علی قلی آورد که او مرید خواجہ اسمعیل گویاست و خوف از شیخ
 اسمعیل از نزد شیخ حسی می شنید پیران و اولاد و الا فرزند است بمادر و مک آن وقت از ناگه برآمد
 و در میان ولایت و وطن گاه می خفتند روح متکا و را بنظر غوغا می بود که در آن کشته شده و بدست سلطان و
 این صورت خانه تقدیر پادشاه از با یگانی عداوت خوار از بانیست و ملک بوانست و این یک غوغا بود
 معمر حقیقی فرزند آگهی داشت در آن کشته و بدست قوی است فوجی از چهار دیوار غوغا برآورد
 بآدمی و با خاور و از سبب الحال پریشان و قوی است وقت خوابگاه گویان

و آنوقت آنکه در آنجا که مقتدر و پنهان و قوی بافته نقل که قاضی محمد نام داشت و عیال
 سید رسید و برادران گفت تو خود را سید بگو بانی تر کن و خود را بگو و در میان می بیند
 قاضی نزد و دید و چنانکه در عود غریب معتقد بزرگ است که خود را بزرگ می نامد و اظهار
 ارادت کرد و تاریخ آن نزد هم بکار الهی وقت نیم شب سینه مقتدر و بدست در آنجا

در آنجا
 عیال

آنوقت مرید خلیفه آن را به چشمتان و بر از حوت و در آن ای کاسک اجازت و خلافت میداند
 که سینه گفت و سبب سبب که چون بنی خواجہ محمد زاده چشمت در او ملی آمد بود سبب که محمد الطاهر
 ادبی بود و بزرگ بود و را سبب که نوادر و سبب که فرزند و را به چشمت این آوردند و انهای سبب که دند
 خواجہ برادر و را سبب که خلافت هم دادند و از تو را به چشمت که در آنوقت محمد شیخ نوادر
 و محمد شیخ عزیز از مقتدر بود که اقل شنبه قوت و ای شیخ نقل که آنوقت در جمیع علوم و بر آنوقت
 و تقایر است بودند و حافظ قرآن بدست قرآن است بودند و همیشه با تو ملی گذران میکردند و در
 از غیب رسید به چشمت که همیشه بعد از شنبه اشتغال میداشتند و صاحب از رسته که
 شیخ عزیز از به چشمت که شیخ لطیف است و از دست بنوخت کابی میرسد و بر خلیفه
 خواجہ رکاب است چشمت که نزد و او را به چشمت او و شیخ احمد برادر و در آن بود که برادر از کفر
 بدست در خلافت و در نزد و خواجہ رکاب است چشمت آمدند و به چشمت که آنوقت

آنوقت مرید خلیفه حوت و الو خود و نیز آن را در بزرگ خود و سید عبداللہ بن محمد و نالت

خود

و

نام آنختوت سید یعقوب است و چون ابو یوسف و نام پدر آنختوت سید ابوالحسن است و از فرزندان آنختوت سید یعقوب
علم الهیه است و صاحب کتابت و فوق العاده بود و جامع بود بین معقول و متفوق و صاحب تحقیق شایسته و با نفوذ
فانوته بود و همراه آنختوت سید از ولایت سنده از شهر خاشی در نزد آنختوت سید از ولایت سنده از شهر خاشی در نزد آنختوت سید
ای ولایت که بعد از وی صورت و بیگونی بود و منتهی به آنختوت سید از ولایت سنده از شهر خاشی در نزد آنختوت سید از ولایت سنده از شهر خاشی در نزد آنختوت سید
نیز او را دیده و به کار آنختوت سید از ولایت سنده از شهر خاشی در نزد آنختوت سید از ولایت سنده از شهر خاشی در نزد آنختوت سید از ولایت سنده از شهر خاشی در نزد آنختوت سید
ماند الف خانه در آنوقت که بنام آنختوت سید از ولایت سنده از شهر خاشی در نزد آنختوت سید از ولایت سنده از شهر خاشی در نزد آنختوت سید از ولایت سنده از شهر خاشی در نزد آنختوت سید
سید رسید الف خانه از راه مبلغی گرفته مراجعت موطی مالوف خود نمود و آنوقت که از راه رسید الف خانه از راه مبلغی گرفته مراجعت موطی مالوف خود نمود و آنوقت که از راه رسید الف خانه از راه مبلغی گرفته مراجعت موطی مالوف خود نمود
و در همین مسجد که میفرمود و الف خانه از راه مبلغی گرفته مراجعت موطی مالوف خود نمود و آنوقت که از راه رسید الف خانه از راه مبلغی گرفته مراجعت موطی مالوف خود نمود
سفری قصید در موع مسجد الف خانه از راه مبلغی گرفته مراجعت موطی مالوف خود نمود و آنوقت که از راه رسید الف خانه از راه مبلغی گرفته مراجعت موطی مالوف خود نمود
بنام آنختوت سید از ولایت سنده از شهر خاشی در نزد آنختوت سید از ولایت سنده از شهر خاشی در نزد آنختوت سید از ولایت سنده از شهر خاشی در نزد آنختوت سید از ولایت سنده از شهر خاشی در نزد آنختوت سید
شد مسجد بکلیه که در راه عری برقیه بود و در فکر آمد برادر دین محمد در مریخ حرم لعل سنان در راه عری
که احسن کتابی که است بهتر بنام آنختوت سید از ولایت سنده از شهر خاشی در نزد آنختوت سید از ولایت سنده از شهر خاشی در نزد آنختوت سید از ولایت سنده از شهر خاشی در نزد آنختوت سید
بیت اسامی از او در وقت که وی پیران سنی شدند و پیاپی در پنج بودند از بیت سید ابوالحسن
رسیده در روز بعد تمام الف خانه از راه مبلغی گرفته مراجعت موطی مالوف خود نمود و آنوقت که از راه رسید الف خانه از راه مبلغی گرفته مراجعت موطی مالوف خود نمود

نقل در حق آنکه الجمله می شود است که شیخ جان قریب از بودن یعنی حوت قریب از آمدن است
 که شیخ گفت غشی بود که یک کس پیشی آمد و گفت که شیخ مصلحتی ندارد اینچنین بگوید که در اینجا
 بجا چوب زنده و چه تشنه از این سبزه و دریا اگر او بیایم میماند و میگوید شما را در اینجا
 چه کار است و خلق را که می بیند چه شده آمده است و میگوید که شما از اینجا بروید چون از اینجا نمی توانست
 ای درویشی را بگوید و از درگاه ربانی تافت آواز داد که بابا الحمد للهِ که شیخ را با کفایت و
 گذشتند در صحرا آنرا که دور که اول مرتبه فرستاده بود آن دور را باز شیخ مصلحتی پس از آن دوری
 فرستادند و آن سخن آمد و گفت شما بیایید بر ما میسر بودیم و میسر بر آن را در راه بودی
 تا که بسیار می شنود و بر قاضی بنویسد و جوانان محمد قاسم و شیخ محمد زری و فرزند شیخ صلاح الدین
 و خواهرزاده ملک الدین و ملک چو کبر از در آمدند و خلق همراه بود شیخ الحمد للهِ
 چندی پس از آنکه یکی که آتش افروخته و کامیاب از آتش شعله بود شیخ مصلحتی آن دوری را
 گفت بابا الحمد للهِ که ما افتاده زنده شدیم نام علی بود و او را طلبید آستان کردند
 و گفتند که عیال تو در آتش بر روی درویشی گفت بابا مصلحتی که با بی فوق به دار میگو
 می از که هیچ میروم می شود بابا ای جوان چه گشت از است بابا مصلحتی که آتش میگوید که بگوید
 و کار را به بی شک غرق کند و کار را به بی شک کند و بر روی ای جوان را بگوید شیخ مصلحتی
 ای درویشی را بگوید دادند که یک ساعت افتاده بودند که ای جوان از آتش بر روی آید پس کار و دیان
 درویشی گفت ای جوان را در آتش فرستادند و آن جوان فرستاد

بعد از آن از حکم بر تکی ای درویشی ملک چو خواهرزاده ملک الدین آمد و که بابا چو کبر
 و در آتش نشسته ای کار بکنید که فخر است و تسبیح بود که هر کس بگوید و از بود بدست داد و
 گفتند که بابا چو کبر در آتش بر روی ملک چو درون آتش تسبیح کرده کلمات بیرون آمدند که آتش
 بر روی سید بود و در سید بعضی بارها هم با حافظ یا بنظر یا قریب یا قریب
 سید قریب الدین شیخ مصلحتی از داند که شما از اینجا بروید و در اینجا بمانید
 و شما نیز نور گفتند که فخر از درون آتش تسبیح میروان آید او صاحب ولایت است شیخ مصلحتی
 سر فرود کردند بعد از آنکه شیخ مصلحتی تکی کردند و در بر کینه خود را تسبیح می کردند و خلق متعجب
 قریب الا قطار بودند و معجزه کردند و آنکه کار را ترک دادند و در قریب که فرستادند از آنجا
 باز گفتند ای جوانان بگویند ای قزوه ای که نقل کردی که
 بخت حوت بر مصلحتی از جنایت می شود تا ماذون گفته از اینجا خزانید بود بعد از آنکه جناب
 آنی بوج نمود و اعتنا و جفت اوئی نمود و عقاب در آمدند و اگر باز می شود و در حوت از حوت او
 عزت نه میگویند و میگویند و بعد از آنکه با به است حوت بر مصلحتی سرور داده بود حوت
 سید باج بخوشی آن تو فرودند که آنجا حلا بر این بر آورده اند آن حوت فرودند که بابا مصلحتی
 لبیکر که ماکو بود و فرستادند که طلبید از حوت مصلحتی شیخ الحمد للهِ که حوت را
 از این طلبید اند و حوت تسبیح میزد و حال خود چنان که می بیند از این از این عزت
 گفت و او را که بی شک با یک با مصلحتی میگوید با استغفار و نهایت از آن دور و نه به کمال

بگوید

بگوید

بگوید

توضیح کاشی بر سر

میگویند که اخوت بر سر خلیفه فوت و در حقیقت خواب بر او بود و در خواب
و ذوق و شوق و در جوده اند و گاه گاه از اخوت بسیار است و از هم جدا

بر سر خلیفه بر سر

در سر

و بر سر خلیفه بر سر و از سر خلیفه بر سر و از سر خلیفه بر سر و از سر خلیفه بر سر
از سر خلیفه بر سر و از سر خلیفه بر سر و از سر خلیفه بر سر و از سر خلیفه بر سر

سند بر سر خلیفه بر سر

خشت
خشت

آخوت از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر
و از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر
خوت و خوت بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر
خوت و خوت بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر

کافور

از سر بر سر اخوت و سر اخوت و سر اخوت و سر اخوت و سر اخوت و سر اخوت
خوت و خوت بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر
خوت و خوت بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر

خوت
خوت

۰۲

سند بر سر

خوت

از سر بر سر اخوت و سر اخوت و سر اخوت و سر اخوت و سر اخوت و سر اخوت
خوت و خوت بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر

۰۳

سند بر سر

میگویند که اخوت از سر بر سر اخوت و سر اخوت و سر اخوت و سر اخوت و سر اخوت
ان میگویند که اخوت از سر بر سر اخوت و سر اخوت و سر اخوت و سر اخوت و سر اخوت
خوت و خوت بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر
خوت و خوت بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر

خوت و خوت بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر و از قوه بر سر

بر عتدای خود که نیکو ای عبادت کین را بر وی و هر چه میخواستند که گویند که حضرت محمد
تا وقت معرکه چشم این معتمد بر عتدای خود در حوض است و از اسماع آن حالت مالا
کلام در مقام آورد و آخر بر این دیگر عتدای خود در وقت از اجابت شفا بخشید
کتب و ملا فیض این در یافت و دستاویز غیث آفران را بر این جبهه رسید و عتدای خود
در ملا فیض حوض رسید و تمام که بر صحبت آن اعتماد و عتدای در یافتند که در روز قیامت هم
انها صلوات الله و سلامه و تعالی علیه گویند و صاحب خطاب و الاخرة غریب علی الاولی و شرف تشریف
و لوفی عتدای که بختی عتدای را افضل العتدای است و عتدای خود را عتدای خود را
روز باز از محمد خوانند و عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را
سوا این عتدای است و عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را
صورت و عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را
و عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را
عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را

آن حضرت و بر وی عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را
حضرت صاحب از آن و عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را

در نظر آورده بود و در این معتمد که تا این لحظه و دوم تا در عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را
شیخ الاسلام قدوة الانام سبط العتدای سبط العتدای سبط العتدای سبط العتدای سبط العتدای
مالک عتدای اول بقیه عتدای شیخ العتدای شیخ العتدای شیخ العتدای شیخ العتدای شیخ العتدای
عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را
در وقت از آن عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را
العتدای عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را
در عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را
که عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را
فردا عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را
عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را
فردا عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را
مردان عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را

آن حضرت و بر وی عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را
حضرت صاحب از آن و عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را عتدای خود را

و انچه نیت رایت و نیت ذالیه مثل قلم در علم خود و در علم لغوی دارد و در علم لغوی
 میسرید که شیخ ابوالفتح و شیخ خلیفه سید محمد بن راز است خوانده و سید محمد بن راز است خوانده
 از آنکه که بر خفت بر بزرگوار و بزرگوار است از آنکه که بر خفت بر بزرگوار است از آنکه که بر خفت
 سکوئی او از کتب قوت و کتب فعل فریبده اند شیخ علی فریبده اند شیخ علی فریبده اند شیخ علی فریبده
 بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت
 یافتند و موجب معمولیت جامع بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا
 رسیده که جامع بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت
 نوشته شیخ ابوالفتح علوی است که جامع بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا
 که اگر جامع بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت
 گوید چون او را این بیجا بفرستد که خلیفه اعظم است با آنکه رسید و در آنکه
 به او بر بزرگوار است در جامع بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا
 و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا
 قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت
 پیش و این است که از او بر بزرگوار است در جامع بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا
 و در این تحقیق که اعظم نزد و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت
 آنرا بر او که معتقد بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت

که از اصل خلقت و اخوت اند بنده و خلق و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت
 نزدیکی از بی ملک بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت
 اگر که این بزرگوار است از آنکه که بر خفت بر بزرگوار است از آنکه که بر خفت بر بزرگوار است از آنکه که بر خفت
 و بزرگوار است از آنکه که بر خفت بر بزرگوار است از آنکه که بر خفت بر بزرگوار است از آنکه که بر خفت
 است خلاف طریق خاندان خود استغفار تمام دارد که خفت بر بزرگوار است از آنکه که بر خفت بر بزرگوار است
 بچندین توضیح و اخلاق جامع چهار عدد و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت
 مستند آن حوات اینها که از آنکه که بر خفت بر بزرگوار است از آنکه که بر خفت بر بزرگوار است از آنکه که بر خفت
 تحقیق قوتی جامع الی جامع الطرق ابریکار و در این بحث که آورده دلائل بر ترجیح سید علی ال دای قضا
 دارد که آن که در هر وقت است و در هر وقت است و در هر وقت است و در هر وقت است و در هر وقت است
 از چند سخن است که در هر وقت است و در هر وقت است و در هر وقت است و در هر وقت است و در هر وقت است
 و نه نام میگذارد و میگوید که این طریقی معکوس و شیخ بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت
 دانستی و ادراک و در این وقت معاطات است او را از سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا
 لغت و قدرت فاضله و لایق معانی و اخوت را از سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا
 از انجمله یک غل ابریکار و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت
 چون نیست با سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا
 و در حقیقت و در سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا و بابت عاریت بر روی و سید علی ال دای قضا

اورا سنانا دام العین فی السی و طاعة والعون فی الدار فی صبره والعین فی الردی نظرة والعین
فی العین خارجة... سبت یوم اوزمچ رنبه ما ربع الا فرس الشی و عینی و کتاب
در روز رضا در کلبر و عمر شریف چهل و سال

۲۰۰

چشم

آن حضرت ویرد خلیفه حضرت صاحب الزمان در...
که مولانا عداو العین یا را بر مولانا... گفت اگر کسی بکنم سنی را طبعیم بیا بگویم...
و لیکن آن وقت صوفیانه نزلت و گفت که ای صوفی در دینی من از حق تعالی نیست لغت لایبی
چیز سید که این را میگوید و بعضی صوفی بغداد را دیدم که خوشی میخوردند و از جامی چند نام
میگرفتند و غیر آن از صفت آب خوردن میگویند هیچ از او که است که صوفیانی میکنند در این نبود گفتیم که
منه و حق ما بشنیدیم در صحاح دهم که در فرمود و او را نمودم چنانکه میفرمودند گفت ای شیخ
کما حضرت گفتیم مراد اینست در تفسیرت هو میگویند و الله مع و در دوات که دم بر کرد کرد
آوردیم یکبار دیگر نزد حضرت اینچنین بگویم گفت در حق فرستاده و در دوات و در دوات
پیچیدیم و در یک گره نهادیم ترک و گرفتیم مطلوب فراوانست باز در دوات را بردم و در یکی را
با خود دیگر را بر کرد ایندم باز پیچیدیم یکبار دیگر نزد حضرت یعنی همان را که آوردیم در یک گره نهادیم
مطلبه می فرمود این حکایت مولانا عداو العین میفرماید که گفت اگر کسی صحاح را بخواند و این معنوی بدست

وقت مسیح ملاوا العین و قرآن قوی

چشم

آنحضرت ویرد خلیفه حضرت صاحب الزمان را از آنده و آنحضرت بگو ای شیخ در دوات این
نقل که آنحضرت جامع بودند بر علوم ظاهری و باطنی چون حضرت صاحب را از او را بنور فرستاد و آن
شأن ترک آنرا و از خلق با و علی فرمود تا آخر عمر نزدی برد عبدیکه خادم را میفرمود تا اگر او فلک
روید که از خانه بیرون میبرد پیش در میزد که مردم مغنه آباد را بکشند و آنجا میگویند که آنرا در دوات
شیر محمد آباد عوف

زادانی

وقت مسیح ملاوا العین و قرآن قوی

چشم

آنحضرت ویرد خلیفه پسر خود حضرت شیخ نور قلی العالم اند پس بزرگ نقل که آنحضرت بسیار
بزرگ و متواضع و متواضع و متواضع بوده اند و حضرت مولانا شیخ صاحب این مکتوب را میگوید که آنحضرت
مبلغت و ابروی از گدازان هم کمتر ام

وقت مسیح ملاوا العین و قرآن قوی

چشم

آنحضرت ویرد خلیفه پسر خود حضرت شیخ نور قلی العالم اند نقل که آنحضرت مولانا عداو العین را فرستاد
و بر پشت دوشم کرده این را بخوانند و خود بخورند و حضرت مولانا صاحب این مکتوب را میگوید که آنحضرت

بسته خود را وقت در نزد اسیر که یکبار از میوه سلسله حوت این مشتکی بر اوال پیرا
این سلسله نوشت که یکی از حوت بجای لب و بتم ماه صوفی را بفرستد و نوی بوقت است
۹۹۹ ... در نادر اول اما صبح آنکه او غنای اهل آن حوت در کشتور خود واقعت

زاد کشتور

کذا قال شیخ قدوة المصنف و نادر اول شریعت که شیخ محمد ترک در آنجا سوره است

از اسیر قبول کند او بیشتر از آنچه در اسقیق و است شیخ عبدالمقصد باشد و تا روز جمعه نهم ربیع الاول
دلاکت چهارم که در این سلسله معتقد افتاد و دو

توضیح شیخ محمد باقر

آن وقت مرید خلیفه شیخ احمد رادنی اند و از صحبت شیخ عبدالمقصد که آن وقت از شیخ پیرا
که از کلا وقت بود و صاحب تعرف و کلا در کار و باطن مرتبه عظیم داشت و در خارج که احوال
از لایق بوات است و در کلا بکمال غایت داشت و حکم کرد چنانچه پیرا که آن وقت را شنید
از جهت قوم و غوغا که به قول غنی گویند بظاهر غوغا او راه یافت و شیخ پیرا مرید حوت که پیرا در وقت
از مرید پیرا را زانوی گویند که در اول که صحبت مرید پیرا در وی جاری شده بوده او اظهار آن
جاری و در غوغا غوغا که در کلا بکمال غایت داشت و حکم کرد چنانچه پیرا که آن وقت را شنید
که چه به نادر خود معتقد است و استخوان حلال است که بکمال غایت داشت و حکم کرد چنانچه پیرا که آن وقت را شنید
و غوغا غوغا که در کلا بکمال غایت داشت و حکم کرد چنانچه پیرا که آن وقت را شنید
نیز است و آمد و رفت تا به این بین میاید و در کلا بکمال غایت داشت و حکم کرد چنانچه پیرا که آن وقت را شنید
محبت خدا بین موزم ای که در کلا بکمال غایت داشت و حکم کرد چنانچه پیرا که آن وقت را شنید
اکتوز ترا عشق حقیقی بی موزم او را در حوت شیخ فرید الدین گنجی که داخل او خواص قلمی
غنی است از بعضیات نتواند فرمود و قابل انکسار و موقوف گردانند و بعد از آن با آن را میرا و پیرا

توضیح

توضیح

حیث

آنچه مرید خلیفه جز و قاضی عبدالمقصد اند ... است موقوفه خود نوشته اند و مثل چه
خود فاضل و دانشمند بود و به وصیت این پیرا در سبب مرید پیرا و غوغا غوغا
عجیب قدر و نیز با قدر کثرت دارد و در ابا قاضی این پیرا در اصول علامه و فرغ فقیهیت بود
و از انچه در بعضی رسائل که در این محبت تألیف کرده نوشته است که مشهور چنانست که در آن
در زیر باریده بود و ای حکایت از عوام مردم عجم و در بعضی موقوفه که خلفا این جمع نموده اند و خود
و اولاد این پیرا و اتوفان شدند و از آن شیخ عبدالمقصد که آن حساب را در این کلا بکمال غایت داشت و حکم کرد چنانچه پیرا که آن وقت را شنید
که به از موقوفه است و جمع کرده است و از این پیرا که خلیفه قاضی عبدالمقصد بود و حکمت
شیخ محمود نیز رسیده است که میگفت که او از یکی قاضی فاضل و آن روز در خانه به سفره افتاده بود و حال آن
قاضی اظهار این معنی را در ظاهر و اعتقاد می برد و به حکایت شیخ عبدالمقصد که در آنجا بود که باز به
بجای نوری بیاید و فرقی قاضی مردم و قاضی و افتاد و در عقیده می برد و چنانچه مردم که در آنجا

(245)

و این مبلغ و قرآن اندیشه بودند که سجد مبارک حوت تیغ مرشد و الخیر لوازم آنند توانند برداشت همچنان
کردند باقی هم قبول و دهیم جا گذاشتند و آن ترکات با جزای حوت محمد صلی الله علیه و آله و سلم و جابر علیه السلام
و تبرات حوت محمد نیز با سحر ریمه اند تا حال پیشی فرزند این حوت اند و از حوت محمد و جابرین
بآن حوت کالنه نیز ریمه است هرگز آنجا را دست نبرد و سحر

درون آن که نشاید از دگر معقوض حاصل گشت باشد بر نشود و اگر نه نایبی از حنوت قطعه اصلین شیخ انوری
سکر مقدار مذکور به نیت نایبی یا طریقی ( ) هر چند که اندک باشد بر ملا مال شد هم در مالک این
معاذت بره و از دستگیری کنند و تقاضای تریاکت بر این مشوا است

کیمبرلی ویتنام خوف

پیام

کے بارے میں

1990

یہ مکتوب

یک اشتباه چه رسم حرف

[illegible]

یہ ہے اس کے دو ہم دیکھ لیں ویک ہائے خوفت

یہ جو کمال شہوت لعلیہ

(240)

مکرم فرزند کی حکومت علی محمد شاکت عالم قورای علی بن محمد

و جميع فروعها و جادها با اعيان از حوت نشاء علم رضی الله عنه و این نزاعات تا بقایم می آید هم مجدداً و الاوّل^{۱۳۲۳}
در خانه فرزندانش موجود اند و قاضی اربع الاول فرار منظر کاظمی و ارباب است قاضی

(221)

تفاوت سید و ترغی قد

آن حوت: امیر خلیفه حوت: نزد جبرئیل است و نام پدر آن حوت علی بن ابی طالب است و نام مادر آن حوت
که از او و از علی زاده حوت زید است که حوت: امام زین العابدین اند و نقل کرده اند حوت جامع است علی حوت است
و نیز خود مستجاب نموده و در دنیا و آخرت غنی است و علی بن ابی طالب با آن که خود را از دنیا دور داشت که خود را از دنیا دور داشت
است از آن سببی نمود و خود را زاده سعید بن ابی طالب و ابی طالب را میگویند که بنده خود را زاده با خود میبرد و میبرد
و الا خلایق در دنیا و آخرت با او قریب است و میگوید که در دنیا و آخرت با او قریب است و میگوید که در دنیا و آخرت با او قریب است
گزارش می دهد که سعید بن ابی طالب و ابی طالب را میگویند که بنده خود را زاده با خود میبرد و میبرد
سعید را زاده با خود میبرد و ابی طالب را میگویند که بنده خود را زاده با خود میبرد و میبرد
چنانچه خود را نام میبرد که مجموع آورده و در اینجا نیز آورده و در اینجا نیز آورده و در اینجا نیز آورده
و احبب الیهم و ابی طالب را میگویند که بنده خود را زاده با خود میبرد و میبرد
خود را میبرد و ابی طالب را میگویند که بنده خود را زاده با خود میبرد و میبرد

Figure 6

...

زیر

الحق و این در اثنا ذکر از گنبد خاقانک صلاح الیوم در حالت وجد از سر نو اله در خفا
 برودند مبارک خود سید عبداللوی محمد و صاحب علیه الرحمن یک عت رفعت و باز آمد و خوار زانو
 یعنی عیسی در این بر این تپید جد بود و رفتی بود و هم در مدارج سلطنت که مستقران بر حوت و عیسی
 بر این تپید بود و چنانچه در این تپید تپید تپید در تپید تپید کرده بودند و بر این تپید تپید آن
 زخمی و در وقت تپید بود که چون تپید در این تپید تپید بود تپید تپید تپید
 بر تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید

یعنی هر خیزش آن است یا جو لب یا گنبد است چون در این تپید تپید تپید
 بر تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید
 تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید
 در این تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید
 قدرت الهی است بر حق که چون خرقه تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید
 کرده الترافات در صحرای تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید
 روزه تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید
 است و پادشاه تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید
 این تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید
 تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید

هم خواهر باشد از الامام عبداللوی محمد و سید صادق تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید
 سید را همراه نیا دارند و این تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید
 و تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید
 می بود و حضرت ای کار بودیم باز التماس کردیم که تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید
 تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید
 و تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید
 گشت روز تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید
 تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید
 زادروز علی شافعی که تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید

7 بیت - عکبدر شاه قون

لا عکبدر الحق در این تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید
 که از خانواده و نسبت دارد آورده که تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید
 نگاه که در این تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید
 دور از سید تقی الیوم حسین و دور از تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید
 سید تقی خراسان و عراق و آذربایجان تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید تپید

(۲۹۰)

اولم بسته حقیر در بند و شد چون وید آنچیز داشت با استقبال او برآمد و در میان گفتاری غبار آلوده خندان گردید
مگر شیخ دیگر فرمود که گفتند شیخ سیدی است مقدار یافت که در شیخ را از شوق زیارت و از شوق خدمت آن
پور یکسخت بود و از دین بود گویند که بخود آنکه شوق شیخ بر او بسیار است که افتاد آب بر سر او در دست او برید
سنگی غبار آلوده او را بر سر او برید و بر او برید و در خفاست خود او دعا کرد و از آنکه از او
آن قبر بر او گفت که میزنند از بدو سنگی بآید تحفه را میبش آید و او قبول کند گویند که شیخ را
بنانی میبش بیاید آنکه شیخ آنرا دریافت و گفت که ای مایه است ما را از هر یکس خودی بود آنکه است
چون زرد در صیقل است بسیار راه یافت خود پاره از این اگر بکین در راه خانه حضرت خوانند زرد و او
حیدر خود میبش که در این باقی است شیخ سیدی را گفت است که ترا زرد بر دست فرمود آنرا در موف
روایت است که گویند در قیام آنرا در دست نیامده و زنی بهی زرد که در دست او است آنرا دعا کرد
که بر سر قبر حضرت فرجام است اولی است و در او فرمود شیخ را شیخ سیدی را در دست او بود
و دیگر از ملکوت شد و بعد از آن در دست است و دعا بآید در او زرد و شیخ سیدی را در دست است که او را
و چو را در او زرد که در دست است شیخ محمد تعلق است

✓

تفاوت الاسم داوچا قرص

آن عزت و برتری ضعیف شیخ آدم کیلیست است که آن عزت و برتری صریح بوده اند و ما را در این مقام استغناء است و اوقات را نماند از و برین راه بی دوا هست

حکمت
مؤلف

(۲۹۱)

(۲۲۹)

تفاوت شیخ محمد با میرزا محمد

لغت شیخ عباس عراقی در لغت
آن حوت درید و خلیفه حوت مخدوم جهان اندونم بود آن حوت شیخ عباس عراقی است که در آن
حوت به نام حوت مخدوم بوده و برادرزاده حوت مخدوم حم الهی ص. ولایت اندونم و در
و هفت از عشق دین و الهی شکر یغ از زانی در است و خلیفه محمد خدیوی آنست که در شیخ صر الهی
فاقر است توطن اختیار کردند و آن شهر را بهر که مقتضای شیخ در و حوالی آنست و الان هم الهی

کوفت محمد خلیفہ قوسی

آل حیوت خلق حیوت محمود و جبرئیل علیه السلام که آن حیوت صاحب خلق و عزت و استعراق بوده اند و حالت
عجب و ذوق غریب یافته بستم نام در محراب دوزخ و الهی نزدیکی و خدایکشی

(27)

تقریباً بیست و پنج سال سے محمد علی صاحب

آن حوزة صرف ارادت از حقوت مخدوم جدا دارد و منطوق نظریه اینست که حقوت این

روز بروز امشب نیز در خواب

22

حرف = مفر الی داؤد و سید

آن خوت ویدر غنیمت بدو فروشیج زید الوری ختت و دراز و عیسی بدو فروشیج محمد الوری دراز خوت

کائنات

الطریق باب الاشیاء الالهیه فی منزل جمیع است از برای آنکه آنرا نه غایت نه انحصار است و محقق
رسیده بود و حقیقت و بر آن آمدن از سرگشته و پندار خود و دوی و جذب عبارتست از رحمت خدای و آفتاب
رحمت می نمایند عبارت از آنست و دعا می طبع صلواتی را که رحمت می کند که بتدریج قلبی الی آفرین
مبغی بر آنست و فیض حق نیز تسبیح است جذبه می جذب عبارت از الحق توان از عمل تعلیم می کند نه غایت
توان سبزه نواز: ان ربکم ابدا مرد و کس نه غایت: الا فقر ضواء توستی نور کوی کمال قابل فیض
که منتفع نشود فیض سرگز از فیض حق: و ابوالکلام خواجه صلواتی را که بعد نفس الرحمن می جانب الیه
مرد باید که بر داند: و آنست عام بر آنست صلوات: و این دیار از آنست که کمال کمال
نسیم بر تو از این دیار بر آید: ای آن که بتجلی دایم و فیض و جذب حق و وصول الحق عبارت از
انقطاع و تبر از پندار خود و دوی است و از کمال صبر و علم بر خود: و اینست و صبح و اینست
نیمه و نه هزار در دین نزدیک که کس نمی تواند در راه حوزت فواید قطعی

حق محمد بن ابی اسحاق احمد المعروف به شیخ جواد بن اسحاق از خاندان ائمه اربعین در علم ظاهر و باطن یکی از بزرگان بود
 در سن سالگی خلافت او را نزد ملکی و بعضی گویند که در شریعت ملکی علم ظاهر و باطن تحصیل کردند و مادر زاد صالح بود
 و در جعفر بن حوت شیخ احمد کبری را جعفر بن ابی اسحاق از خاندان ائمه اربعین در علم ظاهر و باطن تحصیل کردند و مادر زاد صالح بود
 بودند و در دوازده سالگی برآمدند و در شریعت ملکی علم ظاهر و باطن تحصیل کردند و مادر زاد صالح بود
 گشتند و تا مدت جوانی در سواد و مکتبی بودند و در سال در حیدره بدر خود جدا شدند
 بعد از فوت این تربیت علم و تعلیم خود را در سواد و مکتبی بودند و در سال در حیدره بدر خود جدا شدند
 سواد خود را در سواد و مکتبی بودند و در سال در حیدره بدر خود جدا شدند
 حکمرانان نیز در لغوی شیخ بود با حکمرانان دولتی و ثروت ظاهری هم بسیار داشتند و فرج عمر
 بزرگ شد و اطاع در دولت بود و به استیفاء میردند معتمد السواد و جمعی بودند و مسجد کلاسیکی که متعلق در آن
 است و پورانده و غیره و حق و بنا خود شیخ است و در مدت هشت سال تبارک و تبارک را به یاد افروخته
 در این صفت تغیر و تبدل سلطنت کردند و متاع در این باب شیخ تبارک رفت و بعضی از دموارها و بنای
 مسجد باقی ماند تا رخ بنا مسجد که در گنبد گنبد کرد و بطور صیحرار یا کفر که در سنایند
 قوتی نه شیخ حسی رخت مسجد که با گنبدان و عبادت در شیخ چون شیخ ابی اسحاق
 بنا نمود و تا زمانه آنوقت باشد بنای شیخ که بظن بنا شیخ تا حدیقت و تغیر و تبدل سلطنت
 آیات و تصنیف شیخ و مقبول علماء افتاده و بر تفسیر بیضاوی نیز تفسیر شده و در حدیث معتبر
 و غیر هم در نه چهل و یک سال پس از آن و مکتبی بود و در حدیث معتبر و تفسیر بیضاوی و غیره و در حدیث معتبر

نقش نگذار منبوی که خبر بوی سحر دانش و پذیرفته بودی بود بیشتر ترویج او در شهر آمد
آورده اند و بوی که از فراموشی آمده بود در خواست و جیب نه باز از زندگانی لغت افتد غمزه نسبی بجا
بیشتر کشیده و از او کشته دل گشته عقد و زور فراموشی چون بیدار شد از آنکه در کمال دین
و در دانی که گذشت با خواستش خدمت شمع اهل کماله قوی که نیاز آوردند خود لبیک در و بیجا
ناخوشانه برادر نظام الهی است و بوی عالی ملک ناچار نزد مورانا آمده عقیده که گذشت نیاز خدا
و انچه گفت بشنید که کلمه که بیجا حقوق دانشوران و محققان و فوایدی بر حسب زنا سرایت عرا از دست
پایل و فاکتد با سحر دادند که بر اینها گفت و در کی ماری که شمس است باز داده از حق نسیم
با جبهه که پذیرفته خود بکار نیندازد و در دوا می بخت انچه بگوید که از این انچه از بخت الهی بود
میرسد در سال سر از خرم افزون می آید باز پس بداند و فراموشی برادر می آید و نورانی که در این
ای محاکم که در این حقوق در و ک استحقاق خبری که می کنند عبرت از این و در این بود
از دین عاقلی صادق و

از این سخن

میر و خیر و خیر است اندوه این سخن علم الهی است حق که چون از غنوت و طایفه
بایز و دین بود که در فائق محذوم آورند و میگویند و بر محقق علوم مشغول گشتند که از دین
برگشتند و از این راه از خانها بگویند حق میگویند روز از غنوت محذوم بر این افتاد خود که

که از فراتر است بطریق طبعی خود بر سیدار سیرت و چنانکه عاقلی که در زمان و عاقلی که در وقت
و اصفی گویند بر سیدار کی باشد گفت که در حق است چنانکه سیدار سیرت و چنانکه سیدار سیرت
و عاقلی که در وقت طبعی علم الهی بود و خود را بر سیدار سیرت و چنانکه سیدار سیرت و چنانکه سیدار سیرت
علازم است محذوم خود میگویند و میگویند که گویند و از غنوت محذوم و خود که صفت خود را
از طبعی میگویند که از فراتر است از طبعی خود بر سیدار سیرت و چنانکه سیدار سیرت و چنانکه سیدار سیرت
که در وقت محذوم خود را بعد از سیدار سیرت و چنانکه سیدار سیرت و چنانکه سیدار سیرت
بسیار از غنوت محذوم و طبعی که در وقت محذوم و چنانکه سیدار سیرت و چنانکه سیدار سیرت
صفت سیرت که سنی و شقی است و صفت سیرت که در وقت محذوم و چنانکه سیدار سیرت و چنانکه سیدار سیرت
نیم شب بود که غنوت محذوم و چنانکه سیدار سیرت و چنانکه سیدار سیرت و چنانکه سیدار سیرت
و نیز گفتند که سیرت و در این راه از خانها بگویند حق میگویند روز از غنوت محذوم بر این افتاد خود که
میگویند و از غنوت محذوم و چنانکه سیدار سیرت و چنانکه سیدار سیرت و چنانکه سیدار سیرت
از این راه از خانها بگویند حق میگویند روز از غنوت محذوم بر این افتاد خود که
که سیرت و از غنوت محذوم و چنانکه سیدار سیرت و چنانکه سیدار سیرت و چنانکه سیدار سیرت
انچه گفتند و از غنوت محذوم و چنانکه سیدار سیرت و چنانکه سیدار سیرت و چنانکه سیدار سیرت
بر سیدار سیرت و از غنوت محذوم و چنانکه سیدار سیرت و چنانکه سیدار سیرت و چنانکه سیدار سیرت
گفتند و از غنوت محذوم و چنانکه سیدار سیرت و چنانکه سیدار سیرت و چنانکه سیدار سیرت

خود را در دیوار می کشید و می گفت که می رود با کسی که دارد نارنگی است و توله عورت بر نمی خیزد
۲۶۶

خون شمشیر ابرو

آن خون تاریکی الوین بود که می کشید و دائم الاونق می کشید و خون بود و در خانه
سنگی افتاده بود و هنوز آن سنگ برون و بیرون خانه نرفته بود و آن سنگ که نه و بیرون بوده بود
می رفت و بقدره می کشید و در آنجا سود می کشید و در آنجا می کشید که قوت می کشید و در آنجا می کشید
نم آمده و اگر غمگین بود در قنق می کشید و اگر از آن می کشید

خون قاتل

آن خون دانه می کشید و در دره قتل می کشید از دمی نارنگی رفت و در باریت می کشید
سنت نکاح از دست او می کشید و بود و عقده زاریت خانه کعبه برآمده چون سنگی را می کشید و
در آنجا که او می کشید و بر سر آن می کشید و قتل می کشید و در آنجا که او می کشید
گفت ای دست منست اگر کسی می کشید اگر بر سر می کشید می کشید از خانه قوت می کشید
او نبود می کشید اگر قوت می کشید که در آنجا می کشید و در آنجا که او می کشید
و جبر از دار می کشید و بود پس او می کشید از دار می کشید و در آنجا که او می کشید
اولاد او برکت می کشید و یکی از اولاد او بود و در آنجا که او می کشید و از او برکت می کشید

همه دانشمند و متقی و یکی از پس او می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید
و او را می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید

خون یکس از ریه شمشیر

آن خون می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید
در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید
به قاضی می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید
می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید
و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید
که تار آن می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید

خون خنجر قاتل

آن خون از دانه می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید
و بخیه ارادت از سینه می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید
و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید
و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید
و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید
و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید و در آنجا که او می کشید

تغیر بعد از چندی معتمد بر فراز سلسله کوفه بنامه در یافت و این معتمد گفت
در تربیت بکن نیز تا پسین صیقل بر زر گوشت بکنیم تا سبک است و کارهای سختی
ناشینه انشا الله تعالی شود که از آن تغافل از نوری قبول این بر داشت تا جایی که بگویند
چون سبک بود سبک را آوردند که از سبک جدا شد و بعد از آنکه بکنی افتد و سبک باقی ماند از خود
و در آنوقت سبک را در برینا بکنی را بر از بر جدا شد از حسرت بر یافت خود در گلیت و از آن
که از آن در غلبه دیگر بگوئی که در آنوقت که سوار بر کوه و اینها میزد

در این وقت که سبک را در برینا بکنی را بر از بر جدا شد از حسرت بر یافت خود در گلیت و از آن که از آن در غلبه دیگر بگوئی که در آنوقت که سوار بر کوه و اینها میزد

توضیح سلسله کوفه

آن حوت میرود خلیفه شیخ با و الی نه حوت است که او قافله را در میان کعبه گنج دراز آگاه
فریب بود از ادب و خواجه پیشی که در میان کعبه است از آن کاهی شیخ مبارک که مود و قوت
سند به است و سید عبد الغنی که مود و حیات و مودنی فتحی بر سر دست از بزرگ مریدان خلافت شایان
شیخ سلازند و اما روزی که فی خوانای قوت که بودت سید صوفی جنتی بود بر روی کعبه
کعبه ادب بکنی از خلفا شیخ مبارک سند بیان پس تا عالی و احوال سبکی داشتند این روزگار
که در این دور که در آن سبک بودت در ترجمه و نیاز تا سبکی ای بزرگواری می آورد و حاکم است و چون
از گفتار را که از آن می نمودند

پیش

تفاوت قاضی و قاضی

آن حوت میرود خلیفه حوت قبله العالم اند تقی که آن حوت را از زوم عقیقه عالم خود سبک و قوت
خود سبک تا طایع دیگر کنند بعد از حوت پس از گفتی این و خدا است خود زون و اگر و اینی صحت تا این
و می نیز خود سبک خود در این حوت حوت را از پیای معلم و خدا است خود و مودنی و سبک آن حوت
سبک خواهم آورد چون مودم بعد از سبک پناه صیقل بر سبک و سبک سبک خود را بر افتد و سبک خود را بر سبک
عالم و این سبک خود را از سبک مبارک در آن که از سبک زوم عقیقه عالم که از سبک خود را از سبک
و سبک خود را از سبک مبارک در آن که از سبک زوم عقیقه عالم که از سبک خود را از سبک
عقیده را نام حاصد و مودم مبارک و سبک سبک پناه و سبک سبک که خواهم سبک را سبک سبک خود
حوت بر آن الی قبله العالم را سبک حوت خود را سبک و عالم سبک خود را سبک حوت
عالم را سبک آن حوت خود را سبک و رقت سبک حاصد و سبک سبک است او دادند آنرا وقت
صبح سبک خود را سبک الی آنرا که سبک سبک خود را سبک و سبک سبک خود را سبک
سبک خود حوت را سبک و سبک سبک خود را سبک

توضیح سلسله کوفه

نام و الی آن حوت شیخ ابو حیان است و میرود به سبک سبک زون مبارک است که است تقی که آن
در ولایت گرات بود و از علمای معروف عالم بود معلوم که از علمای معروف عالم است و الی آن
الیا تو عارف حق که این و صابر از آن تقی بود در اصطلاح صوفیه و شیخ علی بن علی که شیخ معروفی

سبک است
خود را سبک خود را سبک

از انجمله در اولاد آن نسبت اشعار دارد و در بعضی اوقات غزلها بفرق مستعدین
 معین نموده اند از انجمله یکی از بیت عربی فرستید که در غزوه درون است: *ربح کفیت*
 درون است: خلعت دوستها و سوار میخوابی: *فرقم خلعت آن کس درون است*
 و غزوه غرق شود و آن طوفانها: خوانده باشم که از زلفت درون است: *بگوشه طوفانی*
 ملاک حبس شهباز است: *مکی مانده خلعت درون است: طفل مامون که در زلف جوادش باشد*
 سیه با کیم دو درون است: *کارگاه بیکه بود لبه قله در او: نغمه قهقهه: درون است*
 سفینه کعبه غنی: *گنجینه عشق: ای فتوح از زلف نسبت درون است: بوقت غی*
 بازدم بجهت و سحر و جادو: *عینی بر آینه آباد و خلعت:*

آن صورت و سیه خفیه جزو بران ابروی قطره عام و آن صورت از اولاد صورت صوفی
 اگر اندوختند غلبه لعلی و کرف خلافت از حد: *ابوالفتح قرطبی نزد این*
 که آن جزو: *صفت بود و بوجع عتاز بود و در او احوال با آن که در تقوی خجسته بود*
 بر روی شکیلا را در بافته و قد ارادت گردنا بتراف از انجمله: *باجون از سوره فوق الوهم*
 غمی نداشت خانه بخت عیال و می اونی با بوی سحر و سحر: *فسیر و احوال عیال در بار ملک*
 او است بخوت قبول الاقوی سینه ام و سوزی افسه در کف خاکی منکک در و کید آن که در کف

بجایست قطره ای که برود و چون دور شود در چای بکوف او را دست ندارد و در کمال
 بهر خود بر یک کل نوازند که هر جا که تعقد بر رفت با تو بخوت آن خوت بخت ارادت غایب است
 سیران مر آرد و چون بحر آن لای و از دم رسید از جمیع مالاتین خانم گشته لطافت و محبت
 حق سیه و توج بر داشت و صبح از کانه این با تو نوازند: *بچه و غده صوفی قوت خود را داده*
 روز و میان افق مر خود نوازده سینه منوال بکند از بند صفای: *بطن عیار حاصل اندک*
 و تعلیق مایه بر سینه و بر سینه قوت نواز بر با بر این صبح نه و چون از کار متوجه بر این صبح نه
 بخود بر که در میان راه نشسته بر این صبح: *علی شایسته بختی بختی در غایت در*
 طاعت و رباخت مرافقه در او از آن صبح: *بدر بر در بختی بختی بختی بختی بختی بختی*
 مجذوب و بیهوشی را بگرفت و بر زنی از آن صبح: *و بر سینه و بختی بختی بختی بختی بختی*
 در این صبح در آورد و تخم ارادت در زین قابل در این صبح: *و بختی بختی بختی بختی بختی*
 در این صبح گفت بختی بختی بختی بختی بختی: *و خالی کوده بختی بختی بختی بختی بختی*
 صبح عیال نواز در بافت عزم و عزم خود که با بر این صبح: *و بختی بختی بختی بختی بختی*
 حوت قطره عام و حوت بختی بختی بختی بختی بختی: *بختی بختی بختی بختی بختی*
 حوت بختی بختی بختی بختی بختی بختی: *بختی بختی بختی بختی بختی*
 سواران متوجه بر یک کل نوازند که هر جا که تعقد بر رفت با تو بخوت آن خوت بخت ارادت غایب است
 قسم پیش نهادند که در این امر دست تعبیه بیدار و در قضا بختی بختی بختی بختی بختی

نمودار پنج انگشت بر جامه شش پا بر شش بابا را گفتند که نه عقب و نه پیشگاه و از آنکه از سر و پا
 بر تنه و پا نعلین است و آن را که از آنجا نداشتند قیامی که در آنوقت در آنجا بود را می بینند
 حوت و قیامی که از آنجا نداشتند بر بعضی در آن که بر سر است آورده بودند و در میان
 با یکدیگر شش می آید در این شش می رسیده و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 حوت و قیامی که در این شش می رسیده و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 و قیامی که در این شش می رسیده و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 که ظاهر شده بود و معنی است که در شش و در شش از آن ظاهر شود و در شش که اول خلافت
 بود و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 و حوت و قیامی که در این شش می رسیده و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت

چیز بخوانند
 تا در شش و حوت و قیامی که در این شش می رسیده و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 آورده بودند شش خود را می بینند و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 در آن خلافت و حوت و قیامی که در این شش می رسیده و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 و حوت و قیامی که در این شش می رسیده و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 بعد از آن زمان از ده انگشت بر سر است و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت

آن حوت و قیامی که در این شش می رسیده و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 سواد از شش تا جایی که در این شش می رسیده و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 فتور و در این شش می رسیده و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 شش و حوت و قیامی که در این شش می رسیده و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 محمد و حوت و قیامی که در این شش می رسیده و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 یک انگشت و حوت و قیامی که در این شش می رسیده و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 یافت از بر این شش می رسیده و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 دماغ و حوت و قیامی که در این شش می رسیده و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 که در این شش می رسیده و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 خلافت و حوت و قیامی که در این شش می رسیده و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 از گریه و حوت و قیامی که در این شش می رسیده و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 بیفتاد و حوت و قیامی که در این شش می رسیده و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 سواد و حوت و قیامی که در این شش می رسیده و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت
 در این شش می رسیده و در شش که اول خلافت بر عید بعد از آن ارادت

(154)

وراقوة الاباء والعلم وصلى الله على محمد وآله اجمعين والاعظم ان اواء السيرة المحمدي
في العمل الاول غير مستبعد بل غرضه مع رادته فانما لتعليم في كتابه ^{من لان بها الطوبى}
على صفة الارادة والكرامة والبركة والتفوق ان كانت امهات نوراني السيرازي
اعتقوني السيرة في البركة لا بد ان تنبع نوراني المذكور وبها هي والتمها سميت صدقة المرحوم
وموسى واسمها السيرة في الروح جمع الحسنة الموصلة الى العبودية وموسى واسمها الامام موسى
الكاظم وموسى قاض لا ينهى عن امر خارج عن العبادات والحرقة في رقة البركة والارادة والارادة
وأن حوت در علم قارى وملك بوقا ^{استه} اندوز القرائن بم بود مشق

[illegible]

— 100 —

(۲۵۷)

آن حضرت صلی الله علیه و آله و سلم در آن وقت قریب العاصم داشتند و متوجه بودند و در آن وقت بر این
 خلوة در استراحت غالباً آنکه بود و بعد از پنج و شصت روز از محرم بر او آمدند و طلبه
 میکنند اگر صاف بود میخورد و اگر از غم یا سستی میخوردند باز در محرم میخوردند و میگویند
 که روزی که با زنی خان میخوردند و میگویند که این روز است که با زنی خان میخوردند

آن حالات و سوره ضعیف حوت شیخ محمد بن شیخ احمد علی بن علی بوده اند و از شیخ الاسلام
شیخ ردی بن قاسم او هم تر خلافت دارند و نیز از حوت بغدادی شیخ بن حکم او هم
خلافت دارند و نام پدر تا حوت شیخ اسمعیل بن شیخ صفی الی بن از اولاد حوت امام حکم کوفی
اند و آن شیخ صفی در سوره ضعیف میراث جفا گری بوده اند و در قبه ردد سکونت داشته
بودند و در عم و در عم و کلات حضور شانی ابو ضعیف کوفی بود و کلمات اولاد قضا بنف و
نایب است و میراث جفا گری کوفی صوفی بودند در بلاد هند که در قفون غازی بودند
عجایب میراث دیدیم برادر شیخ صفی الی بن صفی است و شیخ صفی الی بن حوت شیخ اسمعیل
قاسم قاسم خود نموده بهایم بقا و صحت فرمود و در قبه رددی مرفون گشت و چون حوت قاسم
صفی علی بن قاسم که بعد از صفت صورت در قبه رددی تشریف آوردند بر سندان
سختی گشت و صحت کمالی از سر تا خوب فرارید در آنوقت حوت شیخ اسمعیل

نیز بخدمت آنحضرت قوتی غوه پس بر باری عزوجل آنی آنحضرت گشت که تربیت از این
صغیری این صغیری در حق تو کافرت اما از اینست که فرزند سعید از بی وجود تو آمد که گفت
ما بود تو را پسید با وجود جمع شد و این اسمی حاصل و حاصل بودند و گفت آن حضرت
معه و نه پسید علی بن العقیل گفت که آنست در آنست که آن حضرت
از آنکه در شتر نشاند و از آنکه از آن در معنی آنکه از آنکه معنی آنکه از آنکه
و گفت این صغیری این بود که در احوال و فرج معنی از آنکه معنی بود بر او در آنست که معنی
و معروف و معروف بود و این عالم سکود و سکود و سکود و سکود و سکود و سکود و سکود
کثرت جنات و وفور عباد در سینه سعید لغایت متقی بود و در اتمام غایم او در آنست
معنی او را که بخت سسی با آنکه در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
اما آورده در حقش بر آنست که اگر جز از او است که معنی آنست که معنی آنست که معنی آنست
فیضی بر او از باطنی عبد و اینست که قوی است و معنی آنست که در آنست که در آنست که در آنست
و نیز آنجا بخت از او این قائم او می که از بزرگان سلسله در در جنت است اما از
و خلافت است و فرآن که با او را در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
و اینست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
غلبه که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
آمد آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست

و نا توانی خود بپای آورده و غریب کار بر آنی بر آنی پدید آورده که از آنکه از آنکه
نیز او را معنی آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
معنی آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
تو احدی گفت معنی آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
عینی به آرامش نام یکی از آنکه معنی آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
که چون او در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
چون معنی او را که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
بزرگوار است خود را بر اینست که اگر آن حضرت که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
فای که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
نقل که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
حضرت صلوات کند و بوزن معنی آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
نکته که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
نتیجه آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
نقل که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست
از غیب نقل یکی از آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست که در آنست

کتاب

لغاری آن حضرت مرید خلیفه بود و شیخ قاضی لغاری و دراز حضرت شیخ عبدالحق لغاری است نقلی
 صاحب کلید ابرار میگوید که آن حضرت کرامات پویا و معجزات عظیم داشت بزرگان تعلیم از زمان
 او زکار و انج دانی و جنبش برافروخته بود گویند که آغاز جوانی از روی برتری پدر از گوار بازماند
 شیخ ظهور حقیقی حضور خلیفه بود اوست برینا را بهجت و عزت برینوئی او را میباشند بکلمات
 دو جیبانی بودند که اندیشه از نماز و مقامات صوفیه در گذر اینها تا میگوید که آرا میزند
 استقامت و نیت و عزم و کمالی بود که در انجام خرقه خلافت که از پدر از گوار کی داشت بود و
 و گفت شیخ قدس سالی و قدر را بر آن میسر بود در بوی و درین ایام که فدا به کی از عهد
 نگاه باز در خدمتش گویند و خرقه خلافتی از بر گرفت و خود را بخلاف شیخ ابو مامون خشت
 گویند در راه پیغمبر چلی و کسبی جنت آئینی فی الواقع میبود که چون صوفیه میخواست بکلام
 او رسید بخواه او ادب و آرزو بکنج باز گشت بعد از آنکه خدمت آگوا او را رفیق خود داشت
 ناگاه در آن راه از آن کس که جسم ارم میبود بگویند که رسیدن کفلی در آنکس دارد و بود
 آمدن با شیخ ابو الفتح در حاجی پور ماند و از کار زندگی برآمد و به شیخ فایده گر میباش
 رکنی الی پور او که در صورت و سیرت در علم و عمل در حد و قیاس نمیدانند و از خود بود سی و نیمی گفت
 شیخ محلی الی قریشی لغاری خلیفه اوست

حضرت شیخ حاجی غفر قریب

آن حضرت مرید خلیفه شایسته قاضی لغاری است و نام پسران حضرت شیخ غلامی غلامی است و حضرت
 پس بر کرده و که او مقدار یک سبب بود و معجزات و معجزات بزرگوار میباشند پس از حضرت
 وفات است ۱۱۰۰ م در محراب پیغمبر و سی و نهم

(۲۸۶)

حضرت شیخ بابا و ابوالحسن قریب

آن حضرت مرید خلیفه است نقل آن حضرت در سن ۸۰۰ م از دنیا رفت و در آن وقت حدود ۱۰۰ م
 قریب داشت و آن حضرت را در ملازمت شیخ محمد عیسی کشیده و بعد از آنکه از دنیا رفت
 او در آن دور مرید و خلیفه یافت و هنوز بیعت خلافت نرسیده بود که وقت رحلت شیخ در رسید
 فرمود به ابوالحسن خرقه خلافت است از آنکه پدرانش را بفرمود و او را بفرمود و بعد از آنکه در راه
 رسید به مدینه و در رسید شیخ بابا و ابوالحسن نیز با استقبال او برآمد و هم در لقمه اول خرقه پوشیدند
 و خلیفه کرد

حضرت شیخ بابا و ابوالحسن قریب

آن حضرت مرید خلیفه سید احمد علی القادری الشافعی الباقی است و در آن شیخ عبدالحق ازای
 و در آن زمان خود حضرت غوث الثقلینی است

اینقدر عبارت و احوال از دست حضرت بابا و ابوالحسن بود و از قریب و غایت

وفات لغاری

END

END